

Halkın Gücü

Aylık Siyasal Gazete Yıl: 1 Özel Sayı: 4 23 Temmuz 1994 Fiyatı: 20.000 TL

ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ

MÜCADELE

30 Temmuz'da çıkıyor!

20 Temmuz'da milyonlarca emekçi iş bıraktı

Mücadeleye devam

Direnişlerinin, öfkelerinin, taleplerinin gücüyle 20 Temmuz kararını alan emekçiler, tüm tehditlere, engellemelere rağmen kararlarını hayata geçirdiler. Ülke genelinde milyonlarca işçi, memur iş bıraktı. Pek çok kentte yaşam büyük ölçüde aksadı. Bu, emekçilerin gücü, emekçilerin uyanıydı.

20 TEMMUZ'UN DÜŞMANLARINI YENMELİYİZ-

Tehditlerle eylemi engellemeye çalışan iktidar, eylemi daraltmaya, yumuşatmaya, hedeflerini saptırmaya çalıştı. Sarı sendikacılık ise, 20 Temmuz'u "kazasız-belasız" atlatmak amacıyla eylemleri işyerlerine hapsederek günü geçiştirmek için elinden geleni yaptı.

ŞİMDİ DURMAK YOK- Emekçiler bekleyerek değil, 20 Temmuz'u yaratan direnişleri sürükleyerek taleplerini kabul ettirebilirler. 20 Temmuz mücadelesinin noktası değil, devam ettirilerek yükseltildiği bir gün olmalıdır.

- Sivas Zaza da Devrimci Sol gerillaları ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada dört gerilla şehit düştü.
- Karlıpazarı Köyü Otluçimen Mezrası'nda 15 Temmuz'da meydana gelen çatışmada biri bayan 4 gerilla şehit oldu.
- Haklar ve Özgürlükler Platformu heyetli çatışma bölgesindeydi.

Sivas dağlarında çatışma

- ✓ Köylüler ve yakınları gerillaları anlatıyor: "Yigit insaniydi..."
- ✓ Şehit gerillalardan Gülnaz Sarıoğlu Hatay'da, Murat Kaymak Sivas'ta, Nihat Şahin Malatya'da toprağa verildi.

Termizur Yayınclılık Ltd. Şti. adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Yemilha Kaya; Yönetim Merkezi: Alemdar Man. Babulu Cad. No: 143 Çağaloğlu-İstanbul; Tel: (0-212) 511 60 19; İrtibat Büroları: Gazi Mahallesi: Zübeyde Hanım Man. Fevzi Çakmak Cad. No: 42 Kat:2/5 Gaziosmanpaşa-İstanbul; Nuruçe: Sahayokuşu Pınar Sk. No: 11 Alibeyköy-İstanbul; İktisadi: Atatürk Mah. İktilidi Cad. Polat İşhanı No: 152/2 İstanbul; Beykoz: Tepeköy Mahl. Özgür Yolu No: 17 Beykoz-İstanbul; Eserler: Birlik Mah. Atışalanı Cad. Yasin İşhanı No: 40 Kat: 1/16 Güngören-İstanbul; Okmeydanı: Fatih Sultan Cad. Okmeydanı Çişli-İstanbul; Baskı: Serler Matbaası

GÜNDEM

20 Temmuz emekçilerin egemenlere yönelttiği bir vuruştu. Vurduk ve gücümüzü gösterdik.

Güçümüz ve vuruşlarımızı zayıflatan, gücümüzü bölen yanlarımız aynı anda ortaya çıktı. Dostlarımız ve düşmanlarımız aynı anda, aynı çatışmanın içinde bir kez daha gördük.

Biz ürettiyoruz. Yıyececek güvence insanların tüm ihtiyaçları bizim elimizden geçiyor. Günlük yaşamın sürmesi için gereken hizmetleri biz sunuyoruz. Bir tek otobüsleri bile çalıştırmadığımızda yaşam altüst oluyor. İşte bu büyük bir güçtür. Bizim gücümüzdür.

20 Temmuz bizim kararımızdır. Bizim öfkemizin, direnişimizin zoruyla aldılar kararı. Ama her aşamada bu kararın yumaşmaya çalıştılar. Sayış işyerini grev dışı bıraktılar. İşçilerin alanlara çıkmasına engel oldular. İşte bu bizim güçsüzlüğümüzdür.

Sarı sendikacılar düşmanımızdır. Görevleri emekçilerin tepkilerini yumaşmak, onların devrimleşmesini, siyasallaşmasını engellemektir.

Hükümet düşmanımızdır. Emekçilere verdiği sözleri değil, IMF'ye, TÜSİAD'a verdiği sözleri yerine getirmeye çalışmaktadır. Yayınladığı tehdit genelgeleriyle, 20 Temmuz'a emekçilerin katlını engellemeye çalışır.

RP'sinden MHP'sine gericiiler, faşistler düşmanımızdır. Adli düzenden dem vuran, sözde düzen değiştikliği isteyenlerin var olan düzenin devamından yana oldukları, işçilerin hak alma mücadelesi karşındaki tavrlarıyla bir kez daha görülmüş, emekçilerin eyleme katılmasını engellemek için her yola başvurmışlardır.

Düzen partileri düşmanımızdır. Emekten, emekçinin

Egemenleri sarsmak için vuruşlara devam etmeliyiz

söz ederek işçinin, memurun, emekçilerin karşısına tepkileri hafifletmek amacıyla çıkartılmışlardır. Olgarşının bir parçası olarak emekçi halkımızın karşındadırlar. 20 Temmuz'un içini boşaltmaya, etkisiz hale getirmeye çalışmışlardır.

Hak arayan emekçiye coplarla saldıran polis düşmanımızdır. Onların halkın güvenliğini, ülkenin huzuru için değil, iktidardakilerin, egemenlerin, patronların güvenliğini için beslenen bir güruh olduğu da 20 Temmuz'un bir kez daha gösterdikleri arasındadır.

Bayram Meral'in, TÜRK-İŞ'in olduğunu öve öve göklere çıkaranlar dostlarımız değil düşmanlarımızdır. Egemen sınıfların sözcükleri eğer bizi övüyorlarsa orada mutlaka durup düşünmeliyiz. Burada bizim, emekçilerin çıkarına değil, egemenlerin çıkarına bir şey var demeliyiz. Çeşitli işkollarının grev dışında bırakılması, polisin yürüdüğü yerden yürütülmesi, onların koyduğu kurallara uyulması "olguluk" değil, işçi sınıfının zayıflığıdır.

Düzen sınırları içinde kalan her eylem onlar için "olgun" eylemdir. Hayır, emekçilerin çıkarı böyle bir olgulukta değil, diye dış bir kavga değildir. Çünkü haklar ancak böyle bir kavgayla kazanılabilir.

Sermayenin işçi sınıfı içindeki uzantıları 20 Temmuz'dan sonra da "çalışmaya" devam edeceklerdir. Başından bu yana 20 Temmuz'u engellemeye, yumaşmaya çalışan sarı sendikacılar bugün de "Biz yapacağımızı yaptık, gücümüzü gösterdik, şimdi sonucunu beklemeliyiz" tavrını empoze etmeye çalışıyorlar.

Ama hayır. Çünkü böyle bir tavr 20 Temmuz'u 20 Temmuz olmaktan çıkarır. Ve onu tam da iktidardakilerin istediği bir rotaya sokmuş olur. 20 Temmuz, tepkilerin dile getirildiği değil, boşaltıldığı bir güne dönmüşür.

Sımdı iktidar politikalarında işçileri daha fazla hesaba katmak zorundadır. 20 Temmuz'da iktidar, işçileri sendika ağlarıyla bire bir denetlemeyeceğini görmüştür. İktidarın önüne diktiğimiz bu güç bir an olsun gerilememelidir.

Durmamalıyız. İşten atılma, hak gasbı nerede karşımıza çıkarsa çıkarsın orada direnişi başlatmakta tereddüt etmemeliyiz.

20 Temmuzda ortaya koyduğumuz güç tek tek direnişleri daha güçlü kılacaktır.

Durmamalıyız. Ötümüzde, iktidar, patronları sarıp silkeleyecek daha büyük hedefleri, hayatı tam anlamıyla durduracak bir genel grevi ve genel direnişin şiddetlendirilmesini koymalıyız.

Ve 20 Temmuz'da bir kez daha karşımıza çıkan düşmanlarımızı iyi tanımalı, onlarla asla uzlaşmamam, her direnişi, her eylemi aynı zamanda onlara karşı bir mücadeleyle dönüştürmeliyiz.

20 Temmuz bir ağıdır. Bir vuruştur. Bu adam bilyütmek, vuruşları çoğaltmak somut sonuçlar elde etmenin tek yoludur.

Egemenler ve onların işbirlikçileri sımdı rahatı, beklemeyi örgütlemeye çalışacaklar. Buna izin vermemeliyiz. Bu öncelik devrimcilerin görevidir. Ve sürecin gelişimi bu görevin başarılmasıyla belirlenecektir.

patronlara cesaret verecektir. Gebze direnişi, böylesi bir cesareti kirdi, sınıf için bir kazanım oldu. Dahası direnişin içinde ve çevresinde yer alan birçok işçi ve ailesi için bir direnme deneyimi olduğu kadar sınıf düşmanlarını da yaşayarak tanımanın okulu oldu.

Bu durumda tekrar düşünelim. Netaş gibi direnişleri nereye koyacağız, Gebze gibi örnekleri nereye?

İşte bu noktada bir adım ötesine değil, on adım ötesine ve parçanın bütün içindeki yana bakmamız gerekiyor. Su unutulmamalıdır ki, her direniş, egemen sınıflara vurulan bir darbedir. Sonunda dayak yemek de olsa kavgaya girmek, kavgadan kaçmamak işe emekçi halk için kazanımdır.

Direnişlerde üç beş kuruluşluk maaş zammı almayı, hatta atılanları geri alırmayı, bir zafer diye nitelemek ve mücadelesinin başarısını salt bu kazanımlara bağlamak ekonomizme düşmektir. Bu kazanımlar korunduğunda ve yeni kazanımlar elde edilerek mücadele süreklileştirilmediğinde, somut kazanımların bir süre sonra yenilgiye dönüşmesi de kaçınılmaz olacaktır. Ücret zammı için ya da işten atılmaları karşı mücadele elbette önemlidir. Ama salt bu taleplerle sınırlı mücadelesinin eksik ve yetersiz olduğu açıktır. Bu ya da benzeri talepler sınıf çıkarları temelinde kavranmadığında, bunun mücadelesi süreklileştirilmediğinde, kaybedilmesi zor olmayacaktır.

Esas olan, nasıl olursa olsun, hangi biçimde olursa olsun, direniş tavrını koyabilmektir. Kazanımız biter bir direnişin ardından, hemen suçlu arayan ve bularları somak gerekir. Peki hiçbir direnişin olmadığı yerlerdeki suçlular kimdi? Onu da biz söyleyelim:

Yenilmekten korkanlardır. En büyük, en kalıcı ve sonuç yaratan yenilgi, kavgada dayak yiyenlerin değil, dayak yemeği bile göze alamayıp kaçanların yenilgisidir.

Halkın için, işi ve ekmeği için kavgaya etmeyi cesaretlendirmek, toplumun korkuya sındırılmasını engellemek bu nedenle en önemli devrimci görevlerden birisidir. Çünkü her türlü baskıya rağmen, diye dış bir mücadelesinin örgütlenmesi, kitlelerde direniş bilinci geliştirir. Sonuç kısa vadede yenilgi olsa da, yenilgilerden alınan dersler daha sonraki kazanımların anahtarları olurlar. Emekçi kitleler sınıf düşmanlarını ve dostlarını daha iyi tanırlar. Devrimci saflarda yer alma bilinci güdenir...

Su gerek unutulmamalıdır. Bir gün gerçek zaferin sahibi olacak olanlar, sadece, yenilgiyi de göze alarak kavgaya girenlerin ve kavgayı, direnişi kavgaya içinde öğrenenlerin içinden çıkacaktır.

Dövüşmek kazanımdır

Baskı ve sindirme uygulamalarının baştan sağladığı toplumlarda herkes her şeyi görür, her şeyi yaşar, bilir ama gördükleri, bildikleri içinde tepki göstermesi gereken bir gelişme olduğunda hareketsetir kalır. Bir hak gaspı, bir adaletsizlik, alım gücünde azalma ya da devlet terörünü herkes görür, işten işe karşı da olur ama bu karşı oluş bir tavrı, bir tepki eylemi biçimini almaz. Hükümet baskı yasaları çıkarır, polis katliam düzenler, işkence yapıyor, işçiler sokağa atılır ya da Kürt köyle bombalanır. Ancak tüm bu baskılara, rağmen, tepkiler oldukça düşük düzeydedir. Çünkü sömürü düzeni kendisini devam ettirmek için baskıya, zulme, toplumu korkuyla sindirmeye ihtiyacı duyar. Düzen, zulümsüz kendini sürdüremez.

Bir başka yaygın olan sebep işe devletin apolitikleştirme uygulamalarıyla toplumu kendi sorunlarına yabancılaştırma çalışmasıdır.

Sömürücü sınıflar dünyanın her yerinde suskun, tepkısiz bir toplum özer, böyle bir toplum yaratmak için bin bir çeşit önlem alır, uygular. İşter ki herkes, kendi kurallarına, yasalarına uysun, direniş göstermesin, kavgada yenilgiyi dövüşmeden kabullensin, ülkede sömürü düzeni toplumsal muhalefetsiz yürüsun.

Türkiye'de de oligarşi onyıllardır böyle bir toplum yaratmak için elinden geleni yapıp ve yapmaya devam ediyor. Özellikle 12 Eylül faşist cuntasından sonra bu yön-deki çabaları daha sistemli bir hal aldı.

Halkların tepkisini ifade edebilmesi işe, devrim saflarına çekilmesi ve politikleştirilmesi sorunudur. Bu sorunun çözümünün politik mücadele alanında yol ve yöntemleri biliniyor.

Esas olarak bugün gündeme gelen işçi-menur direnişlerini ve kitle eylemlerini değerlendirdik, bu direnişlerin yukarıda ifade ettiğimiz toplum yapısı içinde nasıl bir anlam kazandığını tespit etmek ayrı bir gereklilik durumuna geliyor. Çünkü birçok direniş değerlendirilirken bütün içindeki yeri doğru kavranırsa daha anlaşılır hale geliyor.

Bazı direnişler somut "kazanımla" biliyor, bazı dire-

nişler işe polis zoruyla dağıtılarak ve somut bir kazanım elde etmeden...

İlginc olan bir nokta kazanımla biter direnişleri sahiplenmek için herkes birbirini suçlamalar başlıyor. Bir direniş içinde olmayanlar bile ahlakı keserek, öyle değil şöyle olsaydı kazanırdınız diye akıl veriyor.

Ama bir adım ötesini görmemekte herkes birleşiyor. Bir adım ötesi nedir?

Her şeyden önce direnişlere kısa vadeli sonuçları ille-banıyla bakmamaktır. Örneğin 1987'de Netaş direnişi "zaferle" sonuçlandı. Ama daha sonra direnişçi işçiler tek tek işten atıldı ve zafer kazanan sendika fabrikada yetki kaybetti. Zafer eridi gitti. Benzer örnekler daha sonra da çokça yaşandı. Çünkü burjuvazi vermemek için direndiği hakları verse bile, daha sonra, bu mağlubiyetinin rövanşını almaya çalışmaktan geri durmuyor.

Ya da bir başka örnek... Polis ve jandarma Gebze işçilerine saldırı. Bir aylık direniş copla ve zorla dağıldı. Direniş mevzi kaybetti. Ama işçilerin bir aylık direniş politik bir kazanımdır. En azından başka birçok gerici belediye, kendi işçilerini sokağa atmadan önce Gebze'yi aklına getirecek ve göğüsleyip göğüsleyemeyeceğinin hesabını yapacaktır. Gebze'de hiçbir direniş olmadan işten atılma kabul edilseydi, bu, diğer belediyelerde hatta farklı işkollarında da işçileri almayı düşünen başkan ve

Sivas'ta 4 can çatışarak şehit düştü

Sivas'ın Zara ilçesi kırsalında 15 Temmuz'dan bu yana süren operasyon sonucunda 4 Devrimci Sol gerillasi şehit düştü. Genllalar 15 Temmuz günü Kanlıcağır köyüne bağlı Otluçimen Mezrası'ndaki çatışmalarda şehit düştüler.

Bölgede çalışmalarını yürüten Devrimci Sol gerillaları ile asker ve polis timleri arasında Temmuz ayının ikinci haftasından bu yana çatışmalar dönem dönem sürenken, Zara ve köylerinden gelen haberler üzerine Haklar ve Özgürlükler Platformu Zara'ya bir heyet yolladı. TİYAD, İYO-DER, OKM ve Halkın Hukuk Bürosu'nun katılımıyla oluşturulan 6 kişilik heyet 18 Temmuz günü bölgeye gitti. Heyet 15 Temmuz günü yaşanan çatışma hakkında araştırma yapmak için bölgedeyken, operasyonlar sürüyordu.

Haklar ve Özgürlükler Platformu heyeti Zara'dan dönünce 21 Temmuz günü SİP İstanbul İl Başkanlığı'nda bir basın toplantısı yaparak izlenimlerini aktardı. Basın toplantısının ardından heyetle görüştü. Heyet yaşadıklarını, duyduklarını ve Devrimci Sol gerillaların bağına basan yoksul köylülerin anlattıklarını şöyle aktardı:

Sivas'a iner inmez önce bölgede yaşananlar hakkında bilgi almaya çalıştık. Köylüler Temmuz ayının başından beri bölgede yoğun bir kuşatma olduğunu, dağların rastgele bombalandığını anlatıyor. Kayseri Hava Indirme Tugayı'ndan gelen askerlerle jandarmaların dağıtışa adeta ıssal ettiğini söylüyorlardı.

Çatışmanın olduğu köyleri dolaşıyoruz. Sonuçta köylülerden çatışmanın 15 Temmuz Cuma günü Kanlıcağır köyüne bağlı Otluçimen Mezrası'nda ol-

duğunu öğreniyoruz. Şehit düşenlerden üçünün kimliği belli oluyor: Murat Kaymak (Sivas), Nihat Şahin (Malatya) ve Gülay Sarioğlu (Antakya)... Kimlikleri tespit edilen üç gerilla ailelerine teslim ediliyor. Dördüncü gerillanın kimliği gazetemiz baskıya verildiğinde henüz kesinleşmemiştir.

"Yigit İnsanlardı..."

Dere köyü, Paşa Çiftliği, Kanlıcağır... Bölgedeki köyleri dolaşıyoruz. Kiminle konuşsak önce sessiz karşılıyorlar bizi. Daha sonra kim olduğumuzu, yabancı olmadığımızı anladıklarında hüzünle anlatıyorlar. Çatışmayı anlatırken Dere köyü muhtarındın söz ediyorlar. Kendisine Otluçimeni soran askerlere sadece mezzayı uzaktan gösterdi diye tüm Dere köyü halkı muhtara tavrı almış.

Dere köyü şehit gerillalardan Nihat Şahin'in gerillaya katılmadan önce öğretmenlik yaptığı köy. Köylüler Nihat öğretmeni, Devrimci Sol savaşçısını anlatıyorlar saatlerce. Hepsinin aynı ayrı aynı var. Onunla paylaştıkları, konuştukları şeyler var. İçine olan ikisini anlatalım.

Geçen yaz Zara Kaymakamı Mehmet Baygül yanında karakol komutanı ve subaylar olduğu halde Dere köyüne gelip, çitçiçipak suya girmeye halkınca karşısında Nihat öğretmeni bulur. Nihat öğretmeni yalnızdır ama engeller böyle bir ahıksızlığı. Kaymakam ve yanındakiler suya giremezler ve Nihat'i döverecek çekip giderler. Boyun eğmez. Daha sonra aradan birkaç ay geçer. Nihat öğretmeni köylülere bundan böyle gerillaya katılacağını söyler. Devrimci Sol'u ve Devrimci Sol'un savaşını anlatır. Ve katılır gerillaya...

Çevredeki köylerden konuştuğumuz insanların pek çoğu yakından tanıyor Nihat'i, Murat'ı, Gülnaz'ı ve diğer gerillayı. Hepsini de gerillaların fedakarlıklarından, yığılıklarından söz ediyorlar. Jandarmaların dağıtışa bombalayıp, helikopterle, hava indirme komandolarıyla saldırmasına rağmen, Devrimci Sol gerillalarının teslim olmadığını anlatıyorlar gururla. Söze başlarken aynı şeyi tekrarıyorlar: "Yigit insanlardı..."

"Oğlum Şehit Oldu"

"Sivas'a geldikimiz ilk gün Murat Kaymak'ın evine gittik. Çatışmada şehit düşen Murat Kaymak'ın evinin etrafında evi uzaktan izleyen sivil polisler hemen fark ediliyordu. Murat Kaymak'ın ailesi Sivas'ta Alevi-Kürt nüfusun yoğun olarak yaşadığı semtlerden birinde, Kule'de oturuyor. Bize yardımcı olan Sivaslı arkadaş, mahallenin 2 Temmuz Sivas katliamı sırasında kuşatıldığını ve Kule'nin devrimci potansiyelini yoğun olduğu bir bölge olduğunu anlatmış.

Murat'ın annesi oğlunu, şehit yavrusunu "Dürüstü, doğruyu, şerefisizlik yapmadı. Hep halkı için dinidir durdu. Ta küçükken hem ayakkabı boyacılığı yapar, hem okudu. Tanısanız, biliseniz öyle dürüstü ki..." sözleriyle anlatıyor.

Murat'tan 3 yıldır haber alamayan annesi, Murat'ın şehit olmasının ardından evlerinin neredeyse polis kuşatmasına alındığını anlatmaya başlamış. Fark ettiğimizi söylüyorlar. "Şimdi bir şey kalmadı, 2-3 kişi faşist bekliyor yalnızca" diyor. Devletin yasa, hukuk tanımadığını anlatırken de bizim için kaygılanıyor: "Size de bir şey yapmasınlar? Murat'ımı öldürdüler, bunla-

rın ne yapacağı belli olmaz..."

Murat'ın annesi bizi kapıda uğurlarken, hüzünlü ama başı dik duruyor. Evden çıkarken son sözünü duyuyoruz: "Oğlum şehit oldu..."

19 Temmuz'da ise Çetinkaya ilçesindeyiz. Bilgi almaya çalışıyoruz. Çetinkaya'ya çevre köylerden gelenler Geyiktepe civarında çatışmaların sürdüğünü ve bir gerillanın daha -yani beşinci gerillanın- şehit olduğunu söylüyorlar. O sırada çatışma bölgesinden yaralı askerler olduğunu görüyoruz. Çetinkaya Cumhuriyet Savcısı da çatışmayı doğruluyor ve şehit düşen gerillanın kimliği olmadığını, defnedildiğini söylüyor... (*) ...

Heyetimiz İstanbul'a dönerken, Sivas'ta, Zara'da gittiğimiz köylerde gerillanın izlerini görüyoruz. Halk gerillayı, kendi savaşçıları tanıyor, onu sahiplendiğini anlamak zor değil. Bölgedeki tüm baskıya, dağların bombalanmasına rağmen gerillayı sahiplenmesi, ondan bahsederken yüzerinin gülmesi halkın dostu-düşmanı iyi tanıdığını gösteriyor...

HALKIMIZ VE DEVRİMCİLER GÜLNAZ SARIOĞLU'NU SAHİPLENDİ

Sivas Zara'da askerlerle çatışarak şehit düşen Devrimci Sol gerillası Gülnaz Sarioğlu'nun cenazesi 19 Temmuz günü gece saat 02.00'de annesi ve ağabeyi tarafından Sivas'tan alındı. Polisler cenazeyi taşıyan aracı sürekli takip altında tuttular. Aynı gün Halkın Bostancı köyüne getirilen Gülnaz Sarioğlu'nun cenazesi saat 18.00'de toprağa verildi.

GÜLNAZ SARIOĞLU

"... her şeyi gözlerimi kapamak ve susmaktan nefret ettiğim için... bu işi seçtim..."

1970 Antakya doğumlu... Arap miliyetinden yoksul bir köylü ailesinin çocuğu... Yaşamının büyük bir kısmı bir çiftçi emekçisi olarak geçmiştir. Yaşamının küçük bir kesitindeyse kuşaf olarak çalışmıştır.

Yoksulluk nedeniyle ancak ilkökulu bitirebilirdi. Fakat o daha çocuk yaşlarda yoksulluk ve zindan içinde geçen yaşamı kabullenemeyerek, böylesi bir yaşamın kader olamayacağını sezerek, daha güzel bir dünyanın, daha güzel bir ülkenin, daha insanca bir yaşamın olabileceğinin arayışı içerisindeydi.

İlkokulu zar zar bitirdiğinde, hala kendisine kapalı ve bilmediği bir dünyanın olduğunu görüyordu. Öğrenmek istiyordu. Bu nedenle ortaokulu dışardan bitirdi. Ve okul kitapları dışında gördüğü her kitap onun için ilgi odağıydı. Kitap okumak, değişik insanlarla tanışmak, dünyayı kavramak istiyordu. İşte bu yıllar Arap kız Gülnaz'ın devrimciğe adınımlı atıldığı yıllardır. Devrimci demeklere, gazete bürolarına gitmeye başlar. Küçük küçük görevler alır. Büyük bir coşkuyla her gün biraz daha mücadelelerini içine girer.

Liseyi de dışardan bilimeye çıkarır. Ama artık devrimci mücadele ve bu mücadelede öğrendikleriyle ülkesinin, halkının gerçeklerini kavramaya başlamıştır.

Genç bir kız olarak kendi yaşadığı dağlarda, şehirlerde savaşırken o burjuva okullarında zaman öldüremezdi, oyalanamazdı. Artık onun burjuvazinin okullarında öğrenecek bir şey yoktu. Onun okulları dağlarda ve şehirlerde süren savaşın içerisindeydi, halkın içindeydi. 1993 yazında Sivas dağlarına adım atarak kurtuluş savaşlarına katıldı.

O Arap miliyetlendirdi... Yoksul bir ailenin çocuğuydu. Ülkesindeki 3 milyona yaklaşan Arap halkının millî baskı altında tutulduğunu, millî özelliklerinin yok edilmek istendiğini ve bu acımasızca yapılan baskıların küçümselemeyecek oranda etkili olduğunu, halkının birçoğunun kendini ulusal olarak ifade edemediğini görüyordu. Oligarşinin Arap-Kürt, Arap-Türk, Kürt-Türk ve bunun gibi çekişler yaratarak halkları birbirlerine bozmamın tek yolunun, bütün halkları ezen, ulusal özelliklerini yok etmek isteyen oligarşik devletin

yıkılmasından, Devrimci Halk İktidarından geçtiğini biliyordu. Bu nedenle kurtuluş savaşçılarıyla birliktiydi.

3 milyon Arap halkının kendi ulusal özellikleriyle Kürt, Türk ve diğer halklarla kardeşce bir arada yaşamasının yolu birlikte mücadelede geçiyordu. Ve şimdi o hemen tüm uluslardan savaşçıların bulunduğu ve aynı düşmana karşı savaşan gerillalar arasındaydı.

Bir Araptı o ama Kürt, Türk, Gürcü, Laz, Çerkez tüm yoldaşlarıyla birliktiydi. O, düzene karşı öfke doludur. Düzeni tanıyıp da susmanın, savaşmanın onursuzluk olduğunu bilir. Nihai devrimci olduğunu kısaca şöyle tanımlar:

"... ben başta insan olduğum, gerçekleri gördüğüm için, düşünmek ve düşüncülerimi dile getirmek istediğim için, bir şeyi gözlerimi kapamak ve susmaktan nefret ettiğim için ve insanları sevdiğim, ezilmenin ve yoksulluğun ne demek olduğunu bildiğim için... bunlara karşı susmanın yanlış olduğunu ve güzel bir dünya için, insan olduğum için bu işi seçtim..."

Arap kız Gülnaz, açık ve sade ifadeyle bütün ülke halklarına, Arap halkına sesleniyor adeta. "Bu gerçekleri bilip de susmak, savaşmamak vatanımıza ve halkımıza karşı görevimizi yerine getirmemektir. Vatan ve halka ihanet etmektir." diyor.

Gülnaz 15 Temmuz 1994 tarihinde Sivas'ın kırsalında Arap halkının ve tüm halklarımızın özgürlüğü için düşmana

kurşun sıkarken şehit oldu. Onun şehit oluşu, aynı zamanda Arap halkına, Arap gençlerine en yüksek düzeyde bir savaş çağrısıdır. Aynı zamanda Türkiye'de yaşayan bir Arap halkı da vardır. Arap halkı da özgür olmalıdır. Özgürlük savaşmaktan geçmektedir. Savaşmalıyız." çağrısı yapıyor Gülnaz.

NİHAŞ ŞAHİN

"Bu düzende herkes söyle ya da böyle bir taraf olmak durumundadır..."

1965 Malatya Hekimhan doğumlu... Kürt miliyetinden, yoksul bir köylü ailesinin çocuğu...

1978'i yıllarda ailesinin ve çevresinin etkisiyle devrimci düşünceleri benimsedi. Daha devrimciğe yeni adım atmışken, 12 Eylül 1980 sürecinde devrimci yaşamda oddi gelişmeler gösteremedi. Bu süre içerisinde öğrenimini tamamlıyarak, öğretmen olarak yaşamaya başladı. Ama o, ülkesinin ve halkının gerçeklerini bilen yoksul bir aydın olarak, sadece öğretmenlik çerçevesinde sürdürülen, sınırlanmış bir devrimcilikle yetinemedi. 1988'de öğretmen olarak görevle başladığında bu yaşamın ülke gerçeklerini bilen bir aydının yaşamı olamayacağını, çok daha önemli devrimci görevlerin kendisini beklediğini biliyordu. Namuslu olmak gerekiyordu. Gerçekleri bilip de bu gerçeklerin gerçekleri yerine getirmeyen namuslu olmazlar. Namussuzca ve onursuzca yaşamayı kendisine yaşıtıramaz-

Antakya ve çevre köylerden yakla-
şık 250 kişi Gülnaz'ın köyüne gelmiş-
lerdi. Köyün giriş-çıkışları ise jandar-
ma, özel tım ve siyasi polis tarafından
kuşatılmıştı. Devrimci Sol gerillası olan
Gülnaz'ın, köyünden, çevre köylerden
ve Antalya'dan gelen insanlar tarafın-
dan sahiplenilmesini hazmedememiş-
lerdi. Jandarma ve özel tım terör estir-
yordu.

Kimlik kontrolü adı altında herkesin
adı, soyadı, adresi alınarak, gözdağı
verileneye celsiştir. Anzok polis ve jan-
darmannın bu tutumuna halk tepki gös-
terdi. Her şeye rağmen şehit düşen
Gülnaz Saroğlu'nu sahiplendiler. Her
yerde onun mücadele azmı, cesareti ve
inanıcı konuşuluyordu. Özellikle mü-
cadeleye yeni katılan insanlar, bundan
çok etkilendiler. Onun düşman karşı-
sında teslim olmadan sonuna kadar
çatışarak şehit düşmesi, halkına, yol-
daşlarına olan inancı ve güveni genç
insanların bilinçlerinde ve yüreklerinde-
ki güveni daha da pekiştirmişti.

Devrimci Sol Güçler: "Gülnaz Yoldaş Yaşiyor, Devrimci Sol Savaşıyor"

Antakya'nın Harbiye ilçesi, Bos-
tancı, Değirmenyolu, Gümüşgöze, To-
sumpanar köyleri, Elektrik, Armutlu ve
Çekmece mahallelerinde 20 Temmuz gü-
nü yazılamaları donatıldı. Duvarlar, Devrimci Sol
Güçler imzalı "Gülnaz Yoldaş
Yaşiyor, Devrimci Sol Savaşıyor",
"Gülnaz Yoldaşın Hesabını Sora-
cağız", "Gülnaz Yoldaş Ölümsüzdür"
yazılarıyla kaplanmıştı. Aynı gün Sü-
merler Mahallesi'nde ise bir pankart
asıldı. Pankartta "Gülnaz Yoldaş Yaşı-
yor Devrimci Sol Savaşıyor" yazılmıştı.
İzmit Gebze'de de 20 Temmuz gecesi
İstasyon bölgesine Devrimci Sol
Güçler tarafından Sivas şehitleriyle il-
gili yazılamalar yapıldı. Aynı gün yapı-
lan genel grey gösterileri sırasında "Si-
vas Şehitleri Ölümsüzdür. Yaşasın Si-
vas Direnişimi!" sloganları atıldı.

di. Kendisini değerlendirdiğinde,
1978'den bu yana devrimci düşünceleri
benimseydiği halde bu düşüncelerini yaşı-
ma geçmekten uzak kalmış kaybedilmiş
yılları olduğunu gördü. Gerekçesi ne olu-
rsa olsun, kaybedilen her yıl, her an düş-
manın yarına, halkın ve vatanın zarar-
na. Mücadele yeniden geliyordu. Bu
mücadelelerin içerisinde daha aktif yer al-
malı ve her şeyiyle devrimin olmalıydı.

Malatya, Hekimhan'da devrimci yayı-
nların dağıtımı ve bir kısım sorumluluklar
üstlendi. O artık kendisini daha ileri gö-
revlere hazırlıyordu. 1991'de Sivas Kan-
gal ilçesi Dere köyüne tayini çıktığında
hemen yanbaşınde Devrimci Sol gerilla-
ları vardı. Artık öğretmenlik ve onun getir-
diği yaşamı sürdürmek istemiyordu. Ge-
rillaya katılmak istiyordu. Bu isteğine rağ-
men bir süre daha öğretmenliği sürdüre-
rek, gerillanın çeşitli lojistik ihtiyaçlarını
karşılama görevlerini yerine getirdi.
1993 Haziran'ında artık gerilla safının-
daydı. Köylülerin ve köy çocuklarının

"GÜLNAZ'A DA GÜLEREK ÖLÜMÜ KUCAKLAMAK YARASIRDIR"

15 Temmuz'da Sivas'ın Zara ilçesi
Beypınar Kumluca'yı'da çatışarak şe-
hit düşen Devrimci Sol gerillası Gülnaz
Saroğlu'nun kızkardeşi şöyle anlattı-
yordu:

"Ablam çok yüce idealler için, büyük
bir inançla, sevdıyla, vefayla bağlan-
dığı, hissettiği mücadelede halkımız
için şehit düştü. Ve özellikle bir gerilla
olarak şehit düştüğü için gurur duyuyo-
rum, gurur duyuyorum. Mücadeleye ta-
nişir tanışmaz bir defa kararını vermiş-
ti: Gerilla olacaktı. Sohbetlerimizde sü-
rekli 'İlk ben gerilla olacağım, ilk ben
burada gerilla olarak şehit düşeceğim'
derdi. Mücadeleye tanışmadan önceki
yaşantısında çok ağırbaşlıydı. Köydeki
tarlamlarda büyük bir özveriyle çalışırdı.
Proleter bir yaşamı vardı. Ve mücade-
leye tanışması, büyük bir ideali onun
için. Artık bir yaşam biçimiydi mücade-
le. Hiçbir korkuya, tereddüte, kişisel
kaygılara kapılmadan Sivas dağlarına
gitmeye karar verdi. Onun özellikle ola-
ğanüstü fedakarlığı, özverisi dikkatimizi
çekti. O, bu özellikleriyle kavga-
ya girmeden önce de bizim için örnek ol-
muştur. İnsanlara hemen uyum sağları,
tanıştığı insanlarla hemen sıcak bir di-
yalog kurar, gülümsemesi, gözlerinin
pârlıdamasıyla, sıcağıyla, içtenliği he-
men fark edilirdi.

Yoku var ederdi o. Hep başkaları
için çarpardı onun yüreği başkaları için
telaşlanırdı. Hep ikinci planda tutardı
kendini. Yaşadığı bütün olumsuzluklara
rağmen yaşama sevinciyle doluydu.
Gülnaz, mücadeleye tanıştından sonra
onunla doğru-dürüst bir arada olama-
dık. Dolayısıyla onun en iyi, tüm sıcağı-
ıyla mücadeleyi paylaştığı yoldaşları,
kavga dostları anlatılabir sanırım. O,
gerilla olmayı hak eden bir insandı aynı
zamanda. Mücadeleye daha önce ta-
nışmadığı için hayıflanırdı. Gerçekten
yurulamak bilmez bir yapısı vardı onun.

sevgili öğretmeni Nihat, gerilla hoca ol-
muştı, mutluordu. Yoksul Kürt, Türk, Ale-
vi, Sünni köylüler ona yabancı değillerdi.
Onların içerisinde büyümüş, yaşamıştı,
onların acılarını, sevinçlerini, özlemlerini
derinden hisseden Nihat, onların içisin-
de yine öğretmen, yine onlardan biri ola-
rak ama elinde kurtuluşun, özgürlüğün sı-
lahıyla vardı.

Köy ve dağ yaşamına yabancı olmayan
Nihat, gerilla yaşamına hızla uyum sağladı.
Yaşamıyla, bitmek tükenmez enerjisiyle,
köylülerle kurduğu yakın ilişkilerle örnek bir
gerilla olmuştı. Ağustos 1993'e geldimiz-
de Ahmet Karlangaç, Kir Sıtlahlı Devrimci
Birliği Komutan Yardımcısıydı artık.

Nihat gerillaya katılma isteğini belirttiği
ve henüz öğretmenlik yaşamı sürerken
örgüte sunduğu raporunda neden savaş-
mak istediğini şöyle belirir:

"...Baskının, işkencenin, sömürünün
ve katliamların sürdüğü bir ülkede taraf-
sızlık diye bir şey olmaz. Bu düzende
herkes şöyle ya da böyle taraf olmak du-
rumundadır. Ben de sömürülen emekçi
halkımın yanında ve safındanayım. Sö-
mürüşüz, sınıfsız bir düzen kurmak için
mücadele ediyorum. Mücadele ettiğim
için devrimciyim. Devrimlikten, devrim
için savaşmayı anlıyorum."

Nihat 15 Temmuz 1994 tarihinde Si-
vas dağlarında şehit oldu.

MURAT KAYMAK

1974 Sivas doğumlu... Türk milliyetlin-

Yüreğe sığmaz bir kını vardı düşmana.
'Beni işkenceye alırlarsa, asla bir tek
kelime bile söyletmezler' derdi büyük
bir kararlılıkla. Herkesi kıskandıracak
bir korkusuzluğu vardı. Kendini yenile-
mede, kendini aşmada hep radikal ha-
reket ederdi. O tüm insanların mutlulu-
ğu için şehit düşmeye layık bir insandı.
Ona da ölümlerin en yücüsü, en mü-
kemmeliyle, teslim olmadan, gülerek
ölümü kucaklamak yakışırdı..."

NİHAŞAHİN SLOGAN VE MARŞLARLA TOPRAĞA VERİLDİ

Malatya muhabirlerimiz şehit düşen
Devrimci Sol gerillalardan birinin Ma-
latya'nın Hekimhan ilçesine bağlı Kara-
çayır köyünden olduğunu ve cenazesini
Hekimhan'a getirilmek üzere yola
çıktığını öğrenmişlerdi. Bundan sonra-
sını muhabirlerimiz şöyle anlatıyor:

Haberı aldiktan biraz sonra Hekim-
han'a doğru yola çıktık. Hekimhan'a
vardığımızda başla illerden gelen mu-
habirlerle karşılaştık. Onlardan şehit
düşen gerillanın Nihat Şahin olduğunu
öğrendik. Karacayır köyüne ulaştığı-
mızda ise her yer jandarmalar tarafın-
dan kuşatılmıştı. Bir süre sonra cena-
ze köye geldi. Analar ağıt yakmaya
başladılar. Nihat Şahin'in vücudunu
örtten kefen açıldığında ise düşmana
karşı öfke doruğa çıkıyordu. Ağtılar
daha da yükselmişti. Nihat kalşese ar-
kadan vurulmuş ve bedeni yerlerde
sürüklenmiş, sol kolu kırılmış ve vücudunun
çeşitli yerlerinde sigara söndür-
rılmışti. Bu, düşmanın cansız be-
denlere işkence yapacak kadar kork-
ak, ahlaksız ve hiçbir insani değere
sahip olmadığını bir kez daha gösteri-
yordu...

O, cenaze omuzları üzerinde mezarlığa
götürülürken Nihat'ın istediği gibi, ona
yaraşır sloganlar atılıyor, marşlar söy-
leniyordu. Kitle yürürken atılan 'Devrim
Şehitleri Ölümsüzdür', 'Katillerden He-

sap Sorduk Soracağız', 'Nihat Yaşiyor
Devrimci Sol Savaşıyor', 'Devrimci Sol
Gerillaları Ölümsüzdür' sloganları çı-
lıyordu. Cenaze toprağa verilirken de
sloganlar atıldı, devrim andı okundu.
Hep bir ağızdan "Bize Ölüm Yok"
marşı söylendi.

Cenaze toprağa verildikten sonra ise
koy gençleri mezarın başında yeniden
bir anma yaptılar. Nihat'ın vasiyetine
uygun olarak koy civarındaki yüksek bir
tepede ateş yakıldı. Nihat ve yoldaşları-
nın kavgası sloganlarla bir kez daha
dağlarda yankılanıyordu. Ateşler sanki
Karacayır, Hekimhan ve Malatya halkı-
nın mücadelesine ışık tutuyordu. Zafere
kadar savaşılacağına dair inanç bir kez
daha perçinleniyor, hep bir ağızdan bir
kez daha artı ılıyordu.

Nihat, ailesi, köylüleri ve Hekimhan
halkı tarafından çok sevilen, sayılan,
örnek olarak gösterilen bir kişiydi.
Genç yaşında devrimci düşüncelerle
tanışmıştı. Öğretmen olma ve devrim-
ci düşünceleri daha da perçinlenmişti.
İlkokul öğretmenliği yapmış olan Nihat,
küçük öğrencilerine iyi, güzel, doğru-
yu, insan sevgisini anlatırdı. O, bu gü-
zel yanlarını okullarından dağlara
kayıyan bir emekçiydi. Ailesinin, köylü-
lerinin, Hekimhan ve Malatya halkının
Nihatı yürekten sahiplenmesi bu ger-
çekleri bir kez daha ortaya koymuştu.

Devrimci Sol Güçler ile Malatya'daki
Cemal Gürsel ve Paşakoşku mahalle-
lerinde yaptıkları 'Devrimci Sol Savaş-
ları ölümsüzdür', 'Umudun Adı Dev-
rimci Sol', 'Devrim Yürüdüğü Sür-
rüyor' yazılamalarıyla kavga'nın şehit-
lerle yürüldüğünü ve yürüyeceğini hay-
kınıyorlardı...

(*)19 Temmuz günü çatışmada bir
gerillanın daha yenilri düştüğünü
-yani beşinci gerillanın- ilişkin
savcının verdiği bilgi gazetemiz
baskıya verildiği ana kadar henüz
kesinleşmedi.

başarılı olmalıyız, başaracağımızdan dü-
rüst ve samimi bir şekilde kendimizi ver-
sek- zerre kadar şüphem yoktur. Çünkü
bunlar olmayacak, yapılamayacak şeyler
değildi. Önemli olan yenilen özeleştirilere
sadık kalmak, hareketin bu konuda ne
kadar acil ihtiyacı olduğunu unutmamak,
gözden kaçırmamaktır... Başaracağımıza
inanıyorum... Bunun coşkusu içerisinde-
yim... 14.6.1994"

Murat, yani dağdaki gerilla Apo için
devrimliğin ve devrimci sorumluluğun
yaşı olamazdı. Ben henüz yeliyim, gen-
çim demeden, ülkesinin, halkının, örgülü-
nün sorunlarına sahip çıkmak, düşünmek
ve geleceğe bakmak zorundaydı. Yetersi-
zim, eksikğim demeden, köşesine çekilip
sorunlar karşısında susmadı. Yanışları
görebildiği ve anlayabildiği oranda dile
getirdi, kafa yordu.

Ve o şehit olduğunda gerilla birliği artık
geçmiş sorunlarını geride bırakmış, gerilla-
nın nasıl yaşaması ve savaşması gere-
ktiği bilincine varmıştı.

20 Temmuz başlangıç, mücadele sürececek

İşçiler, Memurlar Her Şeye Rağmen Alanlardaydık kümetten, TİSK'ten, genci-faşist belediye başkanlarından tehditler yağdı 20 Temmuz öncesi. San sendikacılık pek çok işkolunu grev dışı bırakarak eylemi daraltmaya, işçileri alanlardan uzak tutmaya çalıştı. Ama milyonlarca işçi tüm bunlara rağmen iş bıraktı, yüz binlercesi alanlarda, caddelerdeydi.

Polis Sömürü Düzenini Cop-larla Savundu- Polis hemen tüm şehirlerdeki gözdağı ye engellemelerinin dışında, İstanbul Kartal'da, Gülsuyu'nda ve Zonguldak'ta emekçilere saldırdı. 100'ü aşkın emekçi gözaltına alındı.

Mücadeleye Devam- 20 Temmuz Başlangıç, Mücadele Sürecek" şiarı 20 Temmuz'un açığa çıkardığı dinamiktir. İktidar artık politikalarında emekçileri daha fazla hesaba katacak olsa da işçi kıyımlarını, zamları sürdürmeye çalışacaktır. Bu noktada direnişleri sürükletmek, daha güçlü, etkili 20 Temmuz'lar örgütlemek tüm emekçilerin önündeki görev olmaya devam edecektir.

20 Temmuz günü Türkiye'de yaklaşık 4 milyon emekçi iş bıraktı, yüzbinlercesi alanlara, sokaklara aktı. Birçok yerde trenler, vapurlar ve belediye otobüsleri çalışmadı.

20 Temmuz iktidarın, san sendikaların tüm engellemelerine, iğni boşaltma çabalarına rağmen bir güç gösterisi oldu. İşçiler pek çok yerde yanlarında memurları, küçük esnafın, mimar mühendisleri, avukatları ve çeşitli demokratik kitle örgütlerini buldular. Alanlarda işçi ve memurların hakkı talepleri yankılandı. Sloganlar dövdüler, pankartlar, tırnaklar ve halaylarla kitleler, alanlarda 20 Temmuz'un bir başlangıç olduğunu, mücadelelerinin yükseleceğini haykırdılar.

Başbakan ve Belediye Başkanları Tehditlerle Eylemleri Engellemeye Çalıştılar

İktidar, 12 Temmuz öncesi emekçilere karşı açtığı savaşın geri dönmeyeceği, genel grevi göze aldığı mesajını vermişti. Hükümet, çeşitli oyaltama taktikleriyle, tehditle, gözdağıyla ve sendika ağalarını kullanarak eylemleri etkisiz ve iğni boşaltılmış bir hale getirmeye ve emekçilerin işçilerini ekonomik taleplerde sınırlandırmaya çalışıyordu.

Emeklilik üzerine çeşitli oyunlar tezgahlanarak, işçiler kendiliğinden emekli olmaya zorlandı. Sümerbank gibi özelleştirilen işletmelerde çok sayıda memur maaş bordrosu bile verilmenden emekli edilerek diğer çalışanlara gözdağı verildi. Son üç ay içerisinde 600 bin işçi işten atılmış, maaşlar ve ücretler 4 kat değer düşürülmüş, 20 Temmuz öncesinde memurlara Temmuz zammı olarak 220 bin lira gibi sadaka bile olmayan bir artış yapılacağı açıklandı.

İşçinin, memurun, esnafın, tüm emekçinin karşısında egemen sınıflar vardı. Siyasi iktidar, gerici, faşistler, TİSK'ten TUSİAD'a kadar patron örgütleri genel grev ve genel direnişin "ülke zararına olduğunu" söyleye tehdit ve demagoji dolu açıklamalar yaptılar.

TİSK Genel Başkanı Refik Baydur özel sektör işçilerinin eyleme katılımı halinde yevmiye kesecekleri, gerekirse işten atılacakları tehdidini savunuyordu. Çünkü eylem "yasal değil". Kar ugruna hiçbir sınır tanımayan patronlar "yasal" tutuklarıyla işçileri tehdit ediyor, gerek TİSK, gerekse devlet, eylemlere katılan işçi ve memurlarla ilgili tutanaklar hazırlanmasını emrini veriyordu.

Genci faşist Ankara Belediye Başkanı Melih Gökçek 20 Temmuz'da "Memurların hastalanmasını" dahi yasakladı. 20 Temmuz günü için vizite kağıdı verilmeyeceğini, iş bırakan veya işe gelmeyen belediye memurları hakkında soruşturma açılacağını açıkladı.

Oy kapmak için mangalda kül bırakmayan sözde muhalefet partileri ise işçilerin eylemine destek vermeye geldiğinde kem-küm etmeye başlamışlardı. Sonuçta, 20 Temmuz eylemini sözde desteklediklerini açıkladılar. Ama somut bir destek ve katılımın olmadı. Öte yandan, 12 Eylül outtasının devamlığını yapmış ANAP ise emekçileri boyunduruk altına alan yasalara sahip çıkarak "Yasalar ihlal edilmemeli" diyordu. RP ise, eyleme Hak-İş de katıldığı için "bir mahsur görmeyi" belirtmesine karşın, tam bir ikyüzüzlükte ellerinde olan belediyelerde eylemi kınamak için her yola başvuruyordu.

Kısacası egemen sınıflar, 20 Temmuz'da semaye örgütleriyle, siyasi iktidarıyla, muhalefet partileriyle, belediye-

leriye işçisi, memuru, tüm emekçi halkımızı geriletmeye çalışıyordu.

San Sendikalar Cephesi Eylemlerin İçini Boşaltmak İstediler

Sermayenin en önemli destekçileri 20 Temmuz öncesi kuşkusuz sendika ağalardı. Karar, işçi sınıfının baskısı ve şubeler platformunun etkin çalışmaları sonucunda alınmıştı. Bayram Meral sık sık bu kararın kendilerinin almadığını da vurgulayarak eylemden her fırsatta çekilmeye çalıştı. Onlar, "Kısa sürede işverenlerin güvenini kazanmayı başardık." diyebilecek kadar emekçi düşmanı, sermaye yanlısıydılar. Takvimler 20 Temmuz'a yaklaştıkça karardan dönülmeyeceği de ortaya çıkmaya başladı. Artık eylemden geri dönüş yoktu, öyleyse eyleme katılım azaltılmalı ve iğni boşaltılmalıydı.

İşçi sınıfının zorlamasıyla eylemin biçimi de belirlenmişti. İşyerlerine giderek iş durdurulacak ve eylem sokaklara, alanlara taşınacaktı. Türk-İş yönetimi ise işyerlerine gitmeden yapılan sessiz sedasız bir eylemi dayatmaya çalıştı. Başaramayınca, demagojiye başvurarak gelişmeleri inisiyatifli altında tutmaya çalıştı. Sözde "etkili eylem" işyerlerine gitmeyerek yapıldı, ancak bu ey-

lem "uyan amaçlı, esnek ve yumuşak bir eylem" olduğundan işyerlerine giderek eylem yapmak karan almıştı. Gerçekte Türk-İş yönetimi sessiz sedasız evlerde kalmakla eylem" kararı aldırarak işçilerin gelmesini istemiş ancak tabanın işyerlerine gitme, sokaklarda ve alanlarda aktif eylem yapma yönündeki baskısından kurtulamamıştı. Öyle ki, Türk-İş yönetiminin eylemden vazgeçme ya da eylemi geciktirme olasılığına karşı çeşitli sendikaların genel merkezleri ve şubeler platformu "Türk-İş yönetimi ne derse desin biz eylem yapacağız" kararı almıştı.

Türk-İş bu noktada da "O gün işe git, ama alanlara çıkma" diyerek eylemleri etkisiz hale getirmeye çalıştı.

Bayram Meral 18 Temmuz akşamı ATV'de yaptığı konuşmada "Doların yağması için turizm tesislerinde çalışmalar aksamayacak, elektrik ve su gibi hizmetlerde iş bırakma olmayacak." de-yip, genel grevi bazı yerlerde nasıl sınırlandırmaya çalışıldığını ortaya koydu. Güneşi Ovaçlıoğlu ise Bayram Meral'ın bu tutumunu överek, "Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir sorumlu sendikacı bulunmadığını" söylüyordu...

Gerçekten dünyanın başka bir yerinde de sınıfın çıkarlarını zayıflatmak, sömürücülerin ekmeğine yağ sürmek için canıhaş bir tutuma dininen böyle bir sendikacı az bulunurdu.

DISK ise 20 Temmuz'daki eyleme hazır olduğunu belirtmesine rağmen eylem biçimini bir gün önce açıklıyordu. Bu tutum, eylem biçiminin DISK üyelerine ulaşmaması, döşayısıyla etkin bir şekilde katılımı anlamına geliyordu. DISK yönetimi bu tavıyla eylemde örgütü ve organize bir güç oluşturamayacağına açıkça ortaya koydu.

Hak-İş iş eyleme katılmasına rağmen var ilke yok arasında bir tutum sergiledi... Kısacası 20 Temmuz öncesi sarısı, reformist, gerici tüm sendika ağaları semayenin yanında olmakla kararlılık-larını bir kez daha gösterdiler.

Sendika ağalarının eylemleri daraltma ve içini boşaltma çabası 20 Temmuz günü kendisini çeşitli biçimlerde ortaya koydu. Türk-İş yönetime Ankara'daki işçileri büyük oranda etkileyerek eylemlerin sokaklara, alanlara taşınmasına engel oldu. Üike genelinde de buna benzer pek çok örnek yaşandı.

Örneğin, Karşıta Belediye-İş Sendikası MHP'li Belediye Başkanı Tuncer Mutluer'in iştin alma tehditlerine karşı tutarsız bir tavır sergiledi ve eylem yapılmasına ekli oldu.

Hak-İş ise Hizmet-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu belediyelerin hemen hemen tümünde eylemlere katılımı açıkça engelledi. Karşıta Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş Sendikası Un ve Yem Fabrikasında çalışan işçilere eylem hakkında hiçbir açıklama yapılmayarak eylem kınatıldı.

DISK de Türk-İş ve Hak-İş'ten farklı bir tutum sergilemedi. İstanbul Kasım- paşa'da Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Mahmut Poyraz alanlara çıkarak yürüyüş yapılmasını engellemeye çalıştı. Ancak işçilerin kararı tavrı nedeniyle amacına ulaşamadı. Karşıta Genel-İş'in örgütlü olduğu Akyaka ve Hanak belediyelerinde sendika eylem çağrısı yapıldı. Bu ilde- lerde belediye işçileri eylemlere Genel-İş'in bu tavrı nedeniyle katılmadılar.

İşçiler ve Memurlar Her Şeye Râğmen Alanlardaydı

İktidarı ve sendika ağalarının tüm çaba-larına rağmen 4 milyona yakın emeçli iş bıraktı, yüz binlercesi işyerlerinden ya da daha önce belirlenmiş çeşitli noktalarda yürüyerek eylemlerini sokaklara, alanlara taşıdılar. İstanbul'da belediye otobüsleri çalışmadı, tren seferleri büyük oranda aksadı ve sabah 9.00'dan sonra Türkiye Denizcilik İşletmeleri'ne bağlı vapurlar sefer yapmadılar. TEK çalışanları sen saatlen fazla elektriklikeri keserek eyleme destek oldular.

Sokaklarda, alanlarda "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Kahrolsun Sendika Ağaları" sloganları yankılandı. Bu eylem genel direniş boyutuyla işçi ve memurları en fazla birleştiren bir eylem oldu. Memurlar, pankartları ve sloganlarıyla Toplu Sözleşme Grev Hakkı" taleplerini haykurdular. İktidarı 220 bin lira gibi aley edicesine açıkladığı zammı protesto ettiler. Memurlar bu eylemlere Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'na (KÇSP) bağlı sendikalarla katıldılar. Eğitim emekçilerinden sağık emekçilerine kadar birçok iş kolidan toplam 23 memur sendikası 20 Temmuz günü pankart ve sloganlarıyla alanlardaydı.

İşçi ve memurları yanında mimarlar ve mühendisler ve çeşitli demokratik kitle örgütleri, devimci sanalçılar da 20 Temmuz direnişinde yer aldılar. Grup Yorum her zaman olduğu gibi mücadelelerin içinde, emekçilerin yanındaydı. Türküler ve halaylar yine mücadele içerisinde coşku- nun en önemli parçalarından birisi oldu.

Türkiye'nin hemen tüm il ve ilçelerinde değişik katılım düzeyinde iş bırakma- lar gündeme gelirken, İstanbul, Ankara, Zonguldak, İzmir, Adana, Eskişehir, İs- kenderun, Mersin, Antalya ve Trabzon'da eylemler, mitingler, gösteriler, yürüyüşler, ziyaret eylemleriyle caddelere, alanlara taşındı. Özetle, 20 Temmuz, emeçli kitlelerin bir güç gösterisi ve ken-

di gücünü bilince çıkarmada önemli bir adım oldu...

Esnaflar Sangaz'de Kepenk Kapattılar

20 Temmuz'un genel direniş dönüş- türülmesine işçi ve memurları yanısıra İstanbul Sangaz ve Gülsuyu'nda esnaflar kepenk kapatarak katıldılar. Devrimçiler 20 Temmuz öncesinde esnaflara genel direniş katılma çağlarında bulundular. Devrimci Sol Güçler tarafından pek çok yerde bu amaçla yazılar yapıldı, tek tek esnaflara gidilerek işçi ve memurları eylemlerinin desteklenmesi gerektiği anlatıldı, bildiriler dağıtıldı. 20 Temmuz günü ise Sangazi esnafları merkezde bu çağlara uydu ve yüzde 100 katılım sağlandı.

Devrimci Sol Güçler ve Partizan, öz- gürlük Dünyası dergileri okuyan olan emekçiler ve gençlik 20 Temmuz günü genel grevi desteklemek için bir yürüyüş düzen- leyerek Sangazi Belediyesi önüne çıktılar. Belediye- deki sendika temsilcisi ise olumsuz bir tavır sergileyerek işçilerin Kartafa yürüyüşlerini engellemeye ça- lıştı. Buna karşın Sangazi içerisinde sloganlar atılarak Kartafa kadar yü- ründü.

Ayrıca Devrimci Sol Güçler tarafın- dan 21 Temmuz günü sabah saat- lerinde işçi kıyımını protesto et- mek amacıyla Kar- ta Gülsuyu Mahallesi'nde Refah Partisi lokal mototofanarak tahrip edildi.

"Ökemi Dört Duvar Arasında Hapsetmeyelim"

Haklar ve Özgürlükler Platformu ile platformun içinde yer aldığı Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği 20 Temmuz'un içinin boşaltılmasına için günler önce- sinden harekete geçti.

Uzlaşmacı sanı sendikacıların yasak savar bir mantıkla yaklaştığı genel grevi genel direnişle birleştirmek için Güç Birliği içinde yer alan tüm kurumlar 20 Tem- muz gününü genel direniş çevirmek için çalışmalar yürüttüler. Bu çerçevede Güç Birliği, "İşyerlerinden Meydanlara... Sömürü ve Zulme Karşı Yaşasın GENEL GREV-GENEL DİRENİŞ" çağrısı yapan bir bildiri hazırladı. İstanbul gene- linde 40 bin adet dağıtılan bildiride 20 Temmuz'un sınıf dayanışmasının somut- lanacağı gün olması ve sanı sendikacıla- rın eline bırakılması gerektiği vurgu- landı. Bu arada Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği'nin 31 Temmuz'da yapacağı uyarı mitingi de dağıtılan bildirilerle du- yuruldu. Güç Birliği 31 Temmuz'da Kadı- köy'de yapacağı mitingle ekonomik terörü protesto ederken iktidarı da uyarak.

Haklar ve Özgürlükler Platformu bir yandan Güç Birliği çalışmalarını içinde yer alırken bir yandan da İşçi Hareketi gazete- si özel sayı olarak çıkartılan 150 bin adet özel sayı ve 300 bin adet el ilanını dağıttı. Dağıtım yalnızca İstanbul'la sı- nırlı kalmadı. Bildiriler, 30 bini Ankara'da

olmak üzere ondan fazla ilde dağıtıldı. Dağıtılan bildirilerde yer alan "20 Tem- muz'da öfkemizi dört duvar arasında hapsetmeyelim. Tepkimizi ve taleple- rimizi sokaja taşıyalım. Ayaga Kalka- lım... 20 Temmuz BİZİM GÜNÜMÜZ- dür." çağrısı İstanbul'un merkez yerle- rinde, istasyonlarda, iskelelerde, otobüs duraklarında olduğu kadar gecekondu mahallelerinde de duyuldu.

Haklar ve Özgürlükler Platformu ve Güç Birliği'nin oluşturan diğer kurumlar Aksaray Metro önünde yapılan gösterile- re katılarak eylemlere destek verdiler.

Polis Sömürüyü Coplarla Savundu

20 Temmuz günü alanlarda, sokaklarda, işyerlerinde egemen sınıfların vazge- gilmez bir araç olan polis de yenii aldı. Terör estiren polis, emekçileri halktan yalıtarak ve eylemlerin sessiz sedasız geçiştilmesini sağlamak için elinden geleni yaptı.

21 Temmuz günü tüm gazetelelerde 20 Temmuz'un m u z u n olaysız geçtiği, işçilerin ve polisin karşılıklı so- gukkanlı oldu- ğu yorumları yapılırken, Gülsuyu'nda işçi ve memurlara destek vermek için kepenkleri- ni kapatarak yürüyüşe ge- çen esnaflar ve talkın uğradığı saldırı gözler- den gizleneme- di. Gülsuyu'nda 50'den fazla ki- şi dövülerek, yerlerde sürük- lenerek gözaltına alındı. Polisin İstanbul'daki ikinci saldırısı yine Kartafa bir başka koldan yürüten gruba oldu. Cevizli Tütün Fabrikası önünde toplananlar ıssız bir yoldan değil de Bağdat Caddesi'nden yürümek iste- dikleri için polisin saldırısına uğradılar. Aralarında Bem-Sen Anadolu Yakası Şube Yöneticisi Selahattin Ertaş ve Yol- iş 1 No'lu Şube Başkanı Ercan Atma- cı'nın da bulunduğu onlarca kişi polis coplarıyla yaralandılar. Kartal Meyda- n'ndan da onlarca kişi gözaltına alındı. 20 Temmuz akşamı televizyonda olay- larla ilgili açıklama yapan Menziri çeşitli demagojilerle saldırıları haklı okumaya çalıştı. Örneğin Gülsuyu'ndan yürümek isteyen yaklaşık 300 kişilik kitlenin ya- sadışı örgüt üyeleri olduğunu, Gülsuyu önünden yürüten işçilerin de provokas- yona geldiklerini, saldırının basit bir yanlış anlama olduğunu söyledi.

Polis İstanbul Avrupa Yakasında da Bakırköy Sümerbank işçilerine saldırdı. Bakırköy Özgürlük Meydanı'na doğru sloganları ve pankartlarıyla yürüyüşe ge- çen bin kadar Sümerbank işçisine çevik kuvvet coplarla saldırdı. Onlarca işçi ya- ralandı. Zonguldak'ta yürüyüş bitirken saldırıdan polis anlarında İşçi Hareketi gazetesi Zonguldak Temsilcisi Nazan Yılmaz ve muhabiri Sezalı Onuğun da bulunduğ 10 kişi gözaltına aldı. Dövülerek yerlerde sürüklenen 10 kişi Zonguldak Terörle Mücadele subesine götürüldüler. Aynı gün sendikacı 3 memur serbest bıraktı. Ankara'da da polis özellikle Altındağ

ve Keçiören belediyelerinde iş bırakan işçilerin eylemlerine engel olmaya çalıştı. Sakarya Meydanı'na innmek isteyen Altın- dağ Belediyesi işçileri önüne polisler ve beçler barikat oluşturdular. Keçiören Belediyesi'nde ise polis işçilerin belediye önüne inerek eylem yapmasına engel ol- du.

"Soğukkanlıydı, hoşgörüliydi, işçilere ve memurlara yardımcı oldu" vb. şeklin- de lanse edilmeye çalışılan polis, gerçekte eylemleri engellemek için her fir- satta saldırmış, saldırı zemini bulamadı- ğında da yürüyüş kortejlerinin, miting alanlarının etrafındaki varlığıyla gözdağı vermeye çalışmıştı.

Emekçiler Neyi Nasıl İstedir?

İşçiler, memurlar, emekçiler 20 Tem- muz'da yüksek sesle haykırarak, alan işçilerin geri alınmasını, özleştirme ve taşeronlaştırma uygulamalarının sona erdirmesini, 5 Nisan sömürü ve zulüm paketinin geri çekilmesini, kamu emeçli- lerinin grevi-toplu sözleşme sendikal hakkının tanınmasını, emperyalist ku- rumların hazırladığı "Tepote"lerle halkın sömürülmesinin ortadan kaldırılmasını ve diğer tüm anti-demokratik uygulamala- ra son verilmesini istedi. Haklılık- ını haykurdular.

20 Temmuz'da Kazanılan Morale Şimdi Daha İleriyde...

20 Temmuz uzunca bir aradan sonra emeçli kitleler üzerindeki zulme ve hak gasplarına karşı emekçilerin kendi gücü- nü göstermesini, işyerlerinde baskıların arttığını, işçi kıyımının büyük boyutlara ulaştığını, 5 Nisan kararlarıyla ücretlerin hiçe düşürüldüğünü bir süreçte 20 Temmuz önemli bir moment oldu.

Tabiriin zorlamasıyla Türk-İş'in aldığı genel eylem kararını, kamu emekçilerince tereddütsüz desteklediler. Memurları- nı da meslek kuruluşları, esnaflar, genç- lik, oda ve demokratik kitle örgütleri de işçilerin genel eylem içinde yer aldılar. 20 Temmuz emekçilerin birliğini sağ- lanması, gücün toplanarak aktif bir hale getirilmesi bakımından önemlidir. Bu moment sokaklarda, işyerlerinde yaka- landı. Ancak burada bitmemeli. 20 Tem- muz'dan aldığımız güçle kazanılarımı- zın yolunu açmalıyız.

İktidarı saldırıları çok yönündür. Dü- zenin bekası için her türlü hile ve saldı- rıyı yapmaktan çekinmemektedir. Öyle ki, iktidar işçilerin kazanılmış hakkı olan 2. yıl toplu iş sözleşmesi zammını ver- memek için genel eylemlerin kendilerini etkilemeyeceği idaretili dahi vermiştir. Bunları gözönüne alarak 20 Temmuz'u bir başlangıç olarak değerlendirmeli, eylemleri sürekli hale getirmeliyiz...

Genel Grev kararının belli başlı nede- ni olan anti-demokratik iş yasaları, işçi kıyımını, işçi alacakları, özleştirme ve 5 Nisan kararları, SHP-DYP iktidarının siyasi terörünün en önemli parçalarından birisidir. İktidar, bu terörle emeçli kitle- ri teslim almaya çalışmaktadır. Bu ne- denle eylemlerimizin rotası iktidara geri adım attırarak sürekliliğe sahip olmalıdır.

20 Temmuz'da kazanılan moral ve güçle kazanımlara doğru ilerlemenin önünü ancak bu şekilde açabiliriz. 20 Temmuz şihiri bir değnek olmadı ve ol- mayacaktır da. Genel eylemlerimiz veya tek tek işyerlerinde yaygınlaştıracağımız eylemlerimizi bir gün değil, günlerce sür- dürecek, radikalleştirerek hayatı durdur- manın ne anlamı geldiğini, bu üksten ki- me ait olduğunu egemen sınıflara gös- temeliyiz.

20 Temmuzda alanlardaydık

İstanbul

20 Temmuz günü İstanbul'da hayat durdu. Birçok özel kuruluş, fabrika, belediye ve kamu dairelerinde çalışan emekçiler iş bırakarak alanlara çıktılar. Otobüs, tren ve vapur seferleri yapılmadı. Eylemlere yalnızca işçiler ve memurlar değil, geniş bir emekçi cephesi katıldı. Mimarlar, mühendisler, avukatlar, öğrenciler, sanatçılar, gecekondu halkı, esnaf, işçilerin, kamu ve sağlık emekçilerinin genel grevine destek verdiler. İstanbul'un çeşitli bölgelerinden işyerlerinde ve alanlarda toplanan emekçilerin başlatıldığı yürüyüşler iki büyük merkeze; Aksaray ve Kartal'a aktı.

Sabahın erken saatlerinde işyerlerinde ve meydanlarda toplanan emekçiler Aksaray'da toplanmak için yürüyüşe geçtiler. Eminönü Belediyesi önünde toplanan işçi ve memurlar Sömürüye ve Zulme Karşı Güç Birliği'nin oluşturduğu kortejle birlikte yürüyüşe geçtiler. Yaklaşık bin kişinin katıldığı yürüyüşte "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Grev Hakkı Grev Yapırlar Kazanılır-EM-SEN", "Bu Memleket Bizim" vb. pankartlar taşındı. Aksaray Metro durağına kadar süren yürüyüş boyunca işçiyiz Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Zama Zulme Karşı Ayığa Kalkalım", "Yaşasın Genel Grev Eylemimiz" gibi sloganlar atan kitleye çevredeki halk da alkışlarıyla destek verdi.

Kasımpaşa'dan başlayan yürüyüşe Genel-İş 3 No'lu Şubesi ve Belediye-İş Beyoğlu Şubesi'ne bağlı işçiler katıldılar. Haliç Tersanesi önünde toplanan işçiler başından beri olumsuz tavır takınan Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Mehmet Poyraz tarafından engellenmeye çalışıldılar. Tehditlere taviz vermeyen işçiler kararı bir şekilde kortejlerini oluşturarak Aksaray'a yönelediler. Yürüyüş koluna Unkapanı Köprüsünde Tüm Bel-Sen'in katılımıyla kitle 2 bine ulaştı.

İSKİ'ye bağlı SUSER işçileri de Yenikapı'daki işyeri önünde toplanarak davul-zurna eşliğinde halay çektiler. Ardından Aksaray Vatan Caddesi girişine doğru yürüyüşe geçen yaklaşık 400 kişilik grup yol boyunca trafiği kestiler ve taleplerini sloganlarla dile getirdiler. Aksaray'da diğer kollardan gelen gruplarla birleşerek alana girdiler.

EGİT-SEN Bakırköy Şubesi ve Tüm Sağlık-Sen Bakırköy Şubesi ise Bakırköy Özgürlük Meydanı'nın arka girişinde toplanarak, dolmuşlara binerek Topkapı'ya geldiler. Vatan Caddesi güzergahı üzerinden yürüyüşe geçen grup, Sağlık-Sen Genel Merkezi kortejle birleşti. Yol boyunca "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "Yaşasın 20 Temmuz Direnişimiz", "İşçiyiz Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. Vatan Caddesi'nin Aksaray girişindeki miting alanına kısa mesafe kala iki otobüs çevik kuvvet polisi kitlenin etrafını alıyordu. Ancak destekleyen haktan yalıtılmaya çalışıldı. Ancak polis bu amaçla başarılı olmadı. Kitle miting alanına alkışlarla girdi.

Belediye-İş, Yol-İş, Selülöz-İş, Haber-İş, Tes-İş sendikalarına üye işçiler ile kamu emekçileri sendikalarından Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Tarım-Sen genel merkezleri ve

İSTANBUL-20 Temmuz'da İstanbul'da hayatı durduran emekçiler iktidarı uyardılar.

bunlara üye emekçiler Aksaray'daki miting alanına yürümek için saat 11.30'da Vatan Caddesi'nin Topkapı çıkışında toplanıldılar. Düzenli kortejler oluşturan emekçiler pankartları ve sloganlarıyla Vatan Caddesi'nin Aksaray'a giriş yolunu trafiğe kapadılar. Ayrıca Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi önünde toplanan

DISK Genel Sekreteri Süleyman Çelebi, Kamu Çalışanları adına Eğitim-Sen Genel Sekreteri Günay Kublay ve Türk-İş adına Belediye-İş Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Ahmet Cengiz birer konuşma yaptılar. Alanda bulunan emekçiler Belediye-İş Yönetim Kurulu Üyesi Ahmet Cengiz'in konuşması sırasında "Kahrolsun Sendika Ağaları" sloganını atarak sarı sendikacılığı protesto ettiler. Mitinge ayrıca Grup Yorum, OKM çalışanları, Genç Ekin Sanat Merkezi, Mezopotamya Kültür Merkezi, Çağdaş Hukukçular Derneği, Mimar Mühendis Odaları Birliği İstanbul Temsilciliği, Emekçi Kadınlar Derneği de katılarak destek verdiler.

Miting dağılırken Tertip Komitesi kürsüsü işlevini gören araçtan Grup Yorum'un "Dağlara Gel" şarkısı çalmaya başlayınca kitle geri dönerek halaya döndü. Coşkulu tunküler ve halaylardan sonra emekçiler ellerinde pankartları, dövizleri ve flamlarıyla dağıldılar.

Aksaray dışında 2. toplanma yeri de Kartal'daydı. Kartal Meydanı'na işçiler ve emekçiler beş koldan aktılar. Pendik Belediyesi çalışanları minibüs yolundan yürüyerek Kartal'a ulaştılar. Çamlık civarındaki işçiler de ana yoldan girdiler Kartal'a. Kartal girişinde toplanan Gebze Belediyesi işçileri pankartlarıyla ve sloganlarla meydana dek yürüdüler. Gülsuyu'dan

ve Cibali Tütün Fabrikası önünden gelen gruplar ise polis saldırısına uğradılar.

Ankara

Ankara'da da pek çok devlet dairesi, hastane ve fabrikalarda işçiler, memurlar ve sağlık emekçileri iş bıraktılar. Gün boyunca işyerlerinin önlerini ve yolları işgal eden emekçiler Sakarya Meydanı'nda binktiler. 77 1 Mayıs'ında, 15-16 Haziran'da şehit düşen işçiler ve devrim şehitleri için yapılan saygı durumunda "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganı atıldı. Sakarya Meydanı'nda toplanan emekçiler yaptıkları basın açıklamasında işten atılmaları, sömürüye, zama, zulme, haksız savaşa, özelleştirmelere karşı mücadele edebileceklerini belirttiler. Demokrasi Platformu dönem sözcüsü Kemal Üner, yaptığı konuşmada uygulanan baskıların emekçi halkı yıldıramayacağını vurguladı.

Çankaya Belediyesi, Yenimahalle Belediyesi, TEK, DSI, Sosyal Hizmetler, Karayolları, Ulus Vergi Dairesi ve Defterdarlığı, Kızılay Vergi Dairesi, Kültür Bakanlığı, Numune Hastanesi, Dr. Sami Ulus Çocuk Hastanesi, Demetevler Onkoloji, Ulus SSK, Yenişehir Dispanseri ve daha pek çok işyerinde iş bırakan emekçiler davul-zurna eşliğinde halaylar çektiler, direniş sloganları attılar. Altındağ Belediyesi'nde zabta ve polisler kapıları tutarak emekçilerin alanlara inmesini engellerken, Keçiören Belediyesi'nde de 20 Temmuz eylemi polis tarafından engellendi. Ayrıca Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek eyleme katılanları sözsözmeleri feshetmekle tehdit etti. Bu tehditleri sonucu Ankara'da belediye otobüsleri çalıştılar.

İzmir

Yaklaşık 2 bin emekçi Türk-İş Bölge Temsilciliği önünde toplandı. Çok sayıda işçi ve memur sendikasının katıldığı eylemde sık sık "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Zama Zulme Karşı Ayığa Kalk", "İşçi Memur El Ele Genel Grev" sloganları atıldı. Türk-İş 3. Bölge Başkanı Mustafa Kundakçı konuşmak için kürsüye geldiğinde, kitle hep bir ağızdan "Kahrolsun Sendika Ağaları", "Sahtimş Türk-İş" sloganlarını atarak Mus-

TÜMTİS'e bağlı işçiler 1500 kişilik bir kitleyle yürüyerek Vatan Caddesi'ndeki yürüyüş koluna birleşti. Korteje katılan emekçi sayısı arttıkça işçi ve memurların coşkuları ve kararlılıkları arttı. Yol boyunca çevredeki halk alkışlarla destek verdi.

Topkapı'dan, Eminönü'nden, Kasımpaşa'dan, Yenikapı'dan, Beyazıt'tan, Bakırköy'den gelen emekçiler Aksaray'da birleştiklerinde sayıları 10 bini aştı.

Aksaray'da, yürüyüşlerle gelen emekçilerin dışında doğrudan miting alanına gelen emekçiler de vardı. Aksaray'daki miting İstanbul Kamu Çalışanları Sendikaları ve İşçi Sendikaları Şubeleri Platformları organize etti. Yaklaşık bir saat süren miting boyunca sloganlar hiç dinmedi. Miting sırasında Kamu Çalışanları ve İşçi Sendikaları İstanbul Şubeleri Platformu adına Emek-Sen İstanbul Şube Başkanı Güven Gerçek,

İZMİR-Binlerce işçi ve memur, zamlara ve zulme karşı mücadele sloganları atarken, sarı sendikacıları protesto etmeyi de unutmadı.

tafa Kundakçı'nın konuşmasına izin vermedi. Eylem öncesi yürüyüş karan olmasına rağmen, TUMTİS İzmir Şube Başkanı'nın konuşmasından sonra eylemin bittiğini açıklayan Mustafa Kundakçı bir kez daha protesto edildi. "Susmak Onaylamaktır", "Zama Zulme Karşı Aytağa Kalk", pankartları açarak tekel merkezine doğru yürüyüşe geçen Tüm Gıda-Sen ve Sağlık-Senli memurların önü 200 metre yüründükten sonra polis tarafından kesildi.

Bornova TEK, DSI, Çankaya TEK, Yeşilyurt Devlet Hastanesi, Buca SSK, Behçet Uz Çocuk Hastanesi, Eşrefpaşa Devlet Hastanesi, İlimanlar, demiryolları ve Tekel'de çalışan emekçiler iş bıraktılar.

Ayrıca, Alaiağ'da, Petkim, Petrol Ofisi, Tüpraş ve Alaiağ Belediyesi'nde çalışan işçilerin tümü iş bıraktılar. Alaiağ Belediyesi'ndeki iş bırakmaya memurların katılımı ise yüzde 50 oldu.

Zonguldak

Zonguldak, 20 Temmuz'da polis terörüne tanık oldu. Çeşitli memur sendikalarının düzenlediği yürüyüş için madenci anıtı önünde toplanan kitle buradan "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla yürüyüşe geçti. Polisin dağıltma tehditlerine rağmen kitle "İşçi Memur El Ele Genel Greve", "20 Temmuz Başlangıç Mücadele Sürecektir" "Zama Zulme Karşı Aytağa Kalkalım", "Zam Zülüm İşkence İşte Fasizim" sloganlarıyla hükümet binasına kadar yürüdü. Sehit madenci eşlerinin de katıldığı yürüyüşte "Kozlu'nun Hesabı Sorulacak" sloganı atıldı. İktidarı kinayan basın bildirisinin okunmasının ardından, halaylar çekildi. İşçi Hareketi bildirileri ve el ilanları dağıldı. Yürüyüş sonunda kitleye saldıran sivil polisler aralarında İşçi Hareketi Temsilcisi Nazan Yılmaz ile muhabir Sezai Oruç'un da bulunduğu 10 kişiyi gözaltına aldı. Saldırıya "İnsanlık Onuru İskenceyi Yenecek" sloganı aralarak direnen 10 kişiden 3'ü memur 5 kişi bir sonra serbest bırakıldı.

Adana

Türk-İş'e bağlı sendikalar örgütü oldukları işyerlerinde işçilere herhangi bir eylem çağrısında bulunmadılar. Bunun yanı sıra DİSK'e bağlı iş sendikaları ve kamu çalışanları sendikalarına üye olan memurlar işyerleri önlerinde yaptıkları toplantılarda "İşçiyiz Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme" vb. sloganlar attılar. Sosyal Güvenlik Başkanlığı Adana Şubesi, Emekli Sandığı, TEK, İller Bankası ve tren gar önünde basın açıklamaları yaptı. Maden-Sen'e üye memurlar, Genel Maden-İş'e üye işçiler ve Eğitim-Senli memurlar eylemine çıktılar. Tüm Sağlık-Sen, Sağlık-Sen, Genel Sağlık-İş Sendikası'na bağlı çalışanlar Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi önünde basın açıklaması yaptılar.

Adana Anakent, Ceyhan, Yüreğir ve Adana Su ve Kanalizasyon İşletmeleri'nde çalışan işçiler tam gün, Adana Çukobirlik Fabrikası'nda çalışan yaklaşık 2 bin işçi 2 saatlik iş bırakma eylemi yaptılar.

Aynı gün akşam saatlerinde Demokrasî Platformu'na bağlı sendikalar, çeşitli demokratik kitle örgütleri, KÇSP içindeki memur sendikaları Anakent Belediyesi'ni yakındaki Abidin Dino Parkı'nda basın açıklaması yaptılar.

Eskişehir

20 Temmuz'da belediye iskolalarında yüzde yüze yakın bir katılımla gerçekleştirilen iş bırakma eylemi sonucu belediye otobüsleri çalışmadı. Hastanelerde acil servisler dışında çalışmalar dururken, burada çalışan memurlar eyleme katıldı. Haber-İş ve Şeker-İş sendikalarına bağlı işyerlerinde üretim dururken, kamu emekçileri toplu mektup gönderme eylemini yaptılar. Haber-İş Sendikası ise tam bir eylem kınalığı örneği sergileyerek birkaç işçisi dışında tam kadro çalıştı.

Samsun

Kamu Çalışanları Sendikaları Samsun Şubeleri Platformu'na bağlı çalışanlar yarım gün iş bıraktılar. Düzenledikleri basın açıklamasında grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için mücadele edebileceklerini belirttiler. Türk-İş'e bağlı işyerlerinde ise iş bırakma eylemi yapıldı.

İskenderun

İskenderun'da genel greve katılan işçi ve memurlar eylemleri işyerlerinde örgütlediler. Eylemler iş yavaşlatma ve iş bırakma şeklinde gerçekleşti.

Tüm Bel-Sen ise belediye'de üç saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Demiryolları ile liman işçileri ise tam gün iş bıraktılar. Trenler çalışmadı, gemiler hareket ettirilemedi, yükleme ve boşaltma işleri yapılmadı. Karayollarında çalışan işçi ve memurlar da iş bırakarak oturma eylemi yaptılar. İskenderun Demir Çelik Fabrikası'nda ise işçiler hassas bölgelerdeki iş yavaşlatma eyleminin dışında üretimi tamamen durdurdular. Memurlar iş durdurarak eyleme katıldılar.

Mersin

20 Temmuz saat 8.00'den itibaren liman sahasında bir araya gelen liman işçileri davul-zurna eşliğinde halay çekmeye başladılar. Liman işçilerine daha sonra Demiryol-Sen üyesi memurlar da katıldılar. Meydanda konuşma yapan Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber, "Biz işçi, memur, esnaf, köylü olarak bir bütünüz, bu bütünümüzü topyekün

salırlara karşı genel grev, genel direnişle göstermeliyiz. Genel grev sadece sekiz saat iş bırakma değildir... 20 Temmuz siyasi iktidar için bir uyarıdır. 20 Temmuz emekçi halk için onurlu bir yaşam sürme mücadelesidir. Biz işçi sınıfı olarak tek yumruk, tek yürek olacağız, esnafıyla, şoförleriyle, çiftçisiyle bütünleşip üretimden gelen gücümüzü kullanarak var olan siyasi iktidarı alaşağı etmeliyiz." diyordu. Başkanın konuşmasından sonra kortej halinde belediye binasına gelen Demiryol-Sen üyesi memurlar ile liman işçileri burada kamu çalışanlarıyla bir araya geldiler. Buradan yaklaşık 3 bin kişiyle yürüyüşe geçen kitleye Mersin Belediyesi'nden atılan işçiler de katıldı. Yol boyunca "Zam Zülüm, İşkence İşte Hükümet", "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını attılar. Ayrıca Mersin karayolları işçileri de iş bırakma eylemi yaptılar. Bu arada eylemleri izleyen Mücadele gazetesi muhabirini gözaltına almak isteyen polis halkın müdahalesi sonucu amacına ulaşamadı.

Antalya

Antalya'da genel grev Türk-İş'in örgütlediği yerlerde yüzde 100 katılımla gerçekleşirken, memurlar vizite eylemi yaptı. Temizlik ve toplu taşıma hizmetleri yapılamazken hava ulaşımı tamamen aksadı. Bu arada KÇSP'e bağlı memur sendikaları ve DİSK toplu vizite eylemi yaptı.

Trabzon

20 Temmuz günü Trabzon'daki kamuya ait bütün işyerlerinde üretim tamamen durduruldu. Tüm Bel-Senli memurların iş bırakma eylemi de yüzde 80 katılımı gerçekleşti. Ayrıca KÇSP ve Esgüdüm Komitesi 20 Temmuz sabahı vizite eylemi yaptı. 150 kadar memurun katıldığı eylemde "İşçi Memur El Ele Genel Greve", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme" sloganları atıldı ve bir basın açıklaması okundu.

Ayrıca, Kastamonu Köy Hizmetleri, Karayolları ve DSI işçileri uyarı niteliğ-

Cezaevleri

"Zama, Zulme Karşı Tek Yöl Devrim"

Cezaevlerinde devrimci tutsaklar, 20 Temmuz genel direnişine, yaptıkları açıklamalar, açık grevleri ve sayım vermem eylemleriyle katıldı.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları, 20 Temmuz genel direnişine destek vermek ve diğer cezaevlerindeki hak gasplarına karşı direnen tutsaklarla dayanışmak için 19 Temmuz akşamı ve 20 Temmuz sabahı sayım vermediler. 20 Temmuz günü görüş çıkarmayan tutsaklar, görüş yerinde şarkılar, marşlar söyleyerek halay çektiler.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki Devrimci Sol-TKEP/L, TKİB, TKP(ML)TİKKO, PKK, DHP, TKP/ML Hareketi, PRK/Rizganı davası tutsakları 20 Temmuz günü yaptıkları açık grevlerle genel direniş katıldılar.

Bursa Özel Tip Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol, THKP-C HDO, TDKP ve Ekim davası tutsakları da 20 Temmuz genel direniş için bir günlük açık grevi yaptılar.

de işi yavaşlatırken, Tokat Sığara Fabrikası'nda işçiler bir saat süreyle iş bıraktılar.

Batman, Tunceli, Urfa, Siirt, Mar- din, Elazığ, Şırnak, Ağrı, Kars illerinde ise iş bırakma eylemine yüzde yüze yakın katılım sağlandı.

Diyarbakır

Diyarbakır'da başta belediye hizmetleri olmak üzere birçok işkolunda işçi ve memurlar işyerlerine giderek iş bırakma eylemi yaptılar. Ergani Çimento Fabrikası'nda çalışan işçilerin yürüyüşünü engellemek için polis fabrikanın etrafını panzerlerle çevirdi.

Gaziantep

Gaziantep'te 15 bin işçi iş bıraktı. Belediye otobüslerinin seferleri öğleye kadar yapılmadı. İşçi eylemine destek veren kamu çalışanları ve demokratik kitle örgütleri 500 kişilik bir kitleyle valilik önünde bir basın açıklamasında bulundular.

Ağrı

Belediye-İş Sendikası'na üye 225 işçi, Seker-İş'e bağlı 500 işçi ve Yöl-İş'e bağlı 250 işçi işyerlerine gittiler fakat iş başı yapmadılar.

Kars

20 Temmuz günü Kars'ta kamu kurumlarında üretim ve hizmetler tamamen durdu.

Yöl-İş, Şeker-İş, Haber-İş, Çimse-İş'e bağlı iskolalarında çalışan işçilerle birlikte Et Balık Kurumu ve DSI işçileri mesai saatine kadar bulundukları işyerlerinde eylemlerini sürdürdüler.

Düzenin "solu düzenle birlikte tüketiyor

**Kıscası oligarşi
"umut"suzdur. Giderek
derinleşen bir krizi yaşayan
oligarşinin birtakım haklar
tanıyarak, "reformlar"
yaparak işçi ve emekçilerin
taleplerini kısmen de olsa
karşılacak gücün
yoksun oluşu bu
"umutsuz"luğun temel
nedenidir. Sadece solda
değil sağda ya da
merkezde herhangi bir
partiyi kitleler için "umut"
haline getirememenin
nedeni işte bu
gücsüzlüktür. Oligarşi bu
nedenle düzen içi sol
muhalfelet bir yana en
küçük bir "aykırı" çıkışa
bile tahammül
edememekte, bir yandan
yeni alternatifler aramakta,
fakat düzenin "bekası" için
yeni yollar önerenleri bite
kolayca "vatan haini" ilan
edebilmektedir.**

"Sol Çöktü"

10 Temmuz seçimlerinin ardından hemen herkes, hatta "sol" bile bu iki sözcük üzerinde birleşti. İstanbul'un üç ilçesinde yapılan seçim "sol" için bir hezimet haline gelen "sol'da çöküşün derinleşerek sürdüğü ortaya çıktı.

Aslında bu gerçek çok daha önce kendini göstermeye başlamış ve 27 Mart seçimlerinde toplam oy oranı yüzde 23'lere düşen "sofün iflası belgelennmişti. Üstelik bu sadece geçerli oylar üzerinden yapılan bir hesaplama elde edilen orandı. Oy kullanmayan ya da geçersiz oy kullanan yaklaşık yüzde 25'lik bir seçmen kitlesi hesabla katıldığında üç "sol" partinin toplam oy oranının yüzde 20'ye bile bulmadığı görülyordu.

İFLAS EDEN DÜZENİN SOLUDUR

Evet, "sol" iflas etmiştir, iflas derinleşerek devam etmektedir. Ve bu iflas tir-kağında bir solun iflasıdır. SHP'si, CHP'si, DSP'si ile "düzenin solu'dur iflas eden.

Düzenin onyıllardır emekçi halklara sol diye yutturması alışığı "sosyal demokrat" ya da "demokratik sol" etiketiyle pazarladığı burjuva solun iflasıdır söz konusu olan. Altı çizilmesi gereken birinci olgu budur.

Peki burjuva sol neden iflas etmiş, neden tüketiş sürecine girmiştir? Ya da iflas eden sadece burjuva sol mudur? "Solun çöküşü'nü açıklamak için ortaya atılan pek çok neden arasında öne çıkarılan "bölünmüşlük", "kirlenme" ya da "güncel politikalar üretmemesi" gibi saptamalar iflasa giden süreci kavramaktan uzaktır. Bu saptamalar iflasın gerçek nedenini aydınlatmaktan çok, bir bakıma iflasın sonuçları olan olgulara parmak basmaktadır. "İflas eden sadece burjuva sol mudur?" sorusuna verilecek yanıt düzenin solunun iflasına da aydınlatacaktır.

İFLASI GETİREN DÜZENİN GÜCSÜZLÜĞÜDÜR

İflas eden sadece düzenin solu değil, solu dahil tüm kurumları ile birlikte düzenin kendisidir. Emperyalizme bağımlı çarpık kapitalist sistemin ekonomik-politik, sosyal-kültürel alanlardaki tüketiş düzenin sonunu da tüketmiştir. Düzenin yakasını bir türlü kurtaramadığı sürekli kriz giderek derinleşmiş, düzenin pek çok kurumu, örgütü yapısı gibi, solu da iflasa sürüklenmiştir.

Korkut Oza'nın 27 Mart seçimlerine ilişkin şu sözleri bu iflası siyasi boyutunu ortaya koyması bakımından ilgi çekicidir:

"Bugün halk politikacıların umudunu kesmiş veya kesmek üzeredir. Bu seçim onu gösterdi. Hiçbir siyasi parti yüzde 20'leri geçemedi. Hiçbir partiye seçmenin yüzde 80'ini ümit beslemiyor. Bugün politik yapı Türkiye'de tehdit altındadır."

Kıscası oligarşi "umut"suzdur. Giderek derinleşen bir krizi yaşayan oligarşinin birtakım haklar tanıyarak, "reformlar" yaparak işçi ve emekçilerin taleplerini kısmen de olsa karşılayacak gücün yoksun oluşu bu "umutsuzluğun temel nedenidir. Sadece solda değil sağda ya da merkezde herhangi bir partiyi kitleler için "umut" haline getirememenin nedeni işte bu gücsüzlüktür. Oligarşi bu nedenle düzen içi sol muhalfelet bir yana en küçük bir "aykırı" çıkışa bile tahammül edememekte, bir yandan yeni alternatifler aramakta, fakat düzenin "bekası" için yeni yollar önerenleri bite kolayca "vatan haini" ilan edebilmektedir.

"SOL"U BİTİREN, HALKA KARŞI DÜZENİ SAVUNMAKTIR

Oligarşinin istediği ve gerçekte var olan tek şey "mili mutabakat" ya da "topyekün saldırı"dır.

Bu saldırının hedefi ise tüm işçi ve emekçiler, Kürt halkı ve emekçilerin, Kürt halkının taleplerini silahlı savaşla dile getirenlerdir. Bu noktada ihtiyaç duyulan "mili mutabakat" oligarşinin hemen tüm fraksiyonlarını aralarındaki çelişkilerle rağmen bir araya getirirken, düzenin elindeki tüm parti ve oluşumları aynıştırmakta ve düzenin tüm kurumlarının uğradığı dönüşüme uğratmaktadır.

Düzenin halka refah sunamadığı, talepleri kanla, terörle bastırmaya çalıştığı açıktır. Ülkemizde militarizm seferber edilen kaynakların ekonomik krizi ağırlaştırması, bununla birlikte mücadele karşısında aranan "huzur"un sağlanamaması siyasi krizi daha da derinleştirmiştir. Bu, "eskisi gibi yönetmemek" olgusunu giderek netleştirirken, "yönetilemek" için düzenin tüm kurumlarını belirgin bir dönüşüme uğramasını zorunlu kılmıştır. Sistemin faşist karakterini daha çıplak ortaya çıkaran ve bürokrasisinden mahkemelerine, ordusu-polisinden basınına, medisinden siyasi partilerine kadar düzenin tüm kurumlaşmalarını etkileyen bu durum, burjuva solu da kimsizleştirmiştir. Ancak daha da önemlisi, burjuva siyaset arenasındaki tüm partiler ayrılmış, aynı politikanın savunur hale gelmişlerdir. Söylem farkını bile koruyamayacak ölçüde bir aynışma sonucunda, geleneksel olarak emekçi halkların düzene tepkisinin üzerine oturan "sol" partiler erimekle yüz yüze gelmiştir. "Düzen değişirme" söylemiyle farklı olduğu-

Kontregerilla iktidarına koltuk değnekliği yapan düzenin solunun diğer düzen partilerinden hiçbir farkı yoktur.

nu vurgulayan Refah'ın belirli bir gelişme göstermesi bu duruma iyi bir örnektir. Ancak sınıf mücadelesi onun da maskesini indirecektir. (*)

TERÖR, ONU UYGULAYANLARI VURMUŞTUR

"Parti halktan koptu... Sağ siyaset çemberine girdi. Militarizme tavır alınmadı. (MGK'nın tüm kararları itirazsız kabul ediliyor) Kürt sorunu net çözüm getirilemedi... Sivas katliamına tavırsız kalındı. Tabanın çıkarlarına ters düşen ekonomik pakete imza atıldı..." SHP'nin İstanbul örgütündeki muhalif kanadın iktidar ottağı SHP'ye ilişkin bu saptamaları aslında sosyal demokrat görünümünü tam anlamıyla düzenin, dolayısıyla da MGK'nın emrine verdiğini de ortaya koyuyor. Çünkü iktidarda olan partiler gerçekte iktidar olmaktan, muhalfelette olan partiler ise ciddi anlamda muhalfelet olmaktan uzaktır. Artık Mehmet Barlas gibi burjuva yazarlar bile iktidardaki "diğer güç" ya da "asıl güç" diye tarif ettiği MGK ve onun devamını oluşturan güçler karşısında hepsi el-pençe divan durmakta, çoğu zaman töküldüklerini yalayarak, vaat ettiklerini bir kenara bırakıp söylediklerini yutmaktadırlar.

SHP'nin 2.5 yıllık iktidar ortaklığı süresince gerçekleştiren katliamlar, artan sömür, süregelen anti-demokratik uygulamalar, çıkarılan yeni baskı-terör yasaları oligarşinin Kürt ulusal hareketi ve devrimci hareket karşısındaki çözüm arayışından, emekçilerin mücadelesini baskı ve terörle boğma mecburiyetinden kaynaklanmıştır. Ancak bu sömürü-baskı-terör zinciri sonuçta uygulayanların ayağına dolaşarak yine düzenin kendisini vurdu, vuruyor.

Düzenin gücsüzlüğü kendi solu bu solu olmaktan çıkarak kadar derindir. Çeşitli kontrol mekanizmalarıyla "sosyal demokrat" etiketli partileri denetim altında tutan sistem onları içine soktuğu "mili mutabakat" ile bu etiketi anlamsızlaştırmış, onları kimsizleştirmiştir. Bu nedenle "sosyal demokrat" ya da "demokratik sol" etiketli partileri mirasçısı oldukları eski CHP'nin kendini tanımladığı "ortanın solu"na koymak bile mümkün değildir. Ve bu gerçek yıllardır bu partilere oy veren işçi ve emekçiler tarafından görülmektedir.

DÜZENİN SOLU DEĞİL DEVRİMCİ SOL

Temel işlevi halkın mevcut baskı ve sömürüye tepkisini kontrol altına almak, işçi ve emekçilerin bir bütün olarak düzeni hedeflemesini önlemek, halk muhalfeletini düzen içinde tutmak olan bu partiler artık bu işlevi yerine getirmekten uzaktır. Yani düzenin solu, işçi ve emekçileri, Kürt halkını ve baskı altındaki diğer kesimleri devrimden koparıp düzen içinde tutma yeteneğini yitirmiştir. İflasın sömürü düzeni-devrim çatışması içindeki anlamı budur.

Bugün düzenin solu da dahil, diğer partilerinin hiçbirinde yer almanın, onları desteklemenin halkın çıkarları açısından bir işlevi yoktur. Sorun, düzen partilerine ve düzenin kendisine karşı mücadele etmektir. Çünkü SHP'sinden CHP'sine, ANAP'ından MHP'sine kadar bütün düzen partileri, esas olarak düzenin çıkarlarının savunucusu durumundadır. Bunların hepsi halka karşı açılan haksız savan birer parçası durumundadır. Bu noktada öncelikle, sosyal demokrat etiketle halkı kandırmaktan başka bir işe yaramayan bu partilerin tabanında bulunan dürüst unsurlar, bu partiler içinde yer aldıkları halka karşı savaşta yalnız bırakılmadılar.

Devrimcilerin bu gereği iyi kavraması ve buna uygun hareket etmesi bugün daha da büyük bir önem taşıyor. İşçi ve emekçilerin düzente birlikte, düzenin solu da giderek daha fazla terk ettikleri bir ortamda çeşitli gerekçelerle özellikle "kullanma" mantığıyla bu partiler içinde yer almak büyük bir yanılgıdır. Devrimcilerin görevi düzenin solu teşhir etmek, halkın yakasını burjuva solun kiri ellerinden kurtarmaktır. Halkın büyük bir çoğunluğunun istediği şey bu düzenin değişmesidir. Bu düzeni değiştirecek tek yol mücadele, tek çare devrimdir. Bunun için halkı çağıracağız, yer devrimci mücadeledir, devrim mücadelesidir. Devrimci hareketidir.

(*) Halkın alternatifizdiken ya da "Refaha karşı" propagandasından etkilenerek yeni düzeye ANAP'a, DYP'Ve oy vermesi kimsesi yanıtırmamalıdır. Halkın ezici çoğunluğu bu "birbirinin aynı" partilerden değil, düzenin değişmesinden yanadır. Bütün mesele, düzeni değiştirebilecek ciddiyette bir gücün varlığını kanıtlamaktır.

Özeleştiriri yaşamla bütünleştğinde anlam kazanır

Büyüyen, gelişen ve iktidar mücaadesi veren her siyasi hareket için kendini yenilemek, her yeni sürece uygun politikalar belirlemek neredeyse ertelenemez bir görev, bir zorunluluktur. Bundan söz etmişizde de eleştiri ve kendini aşmanın bir ifadesi olarak özeleştirinin gündeme gelmesi kaçınılmazdır.

Her yeni adımda kendini değerlendirmeyen, eleştiri-özeleştirii süzgecinde geçirmeyen bir siyasi hareket, kadro ya da savaşçı duraganlaşmaya, kendini tekrarlamaya başlar. Ki sınıflar mücadelesinin hızı karşısında, bu durum tek bir sonuç yaratır; çürüme ve atılmak ve zaferi kucaklamak için ise savaş iki cephede birden sürdürülür. Oligarşiye karşı sürdürülen savaş tüm acımasızlığı ve çıplaklığı ile sürerken, savaşın ikinci cephesinde yenilmesi gereken düşman olarak zaaflarımız, hatalarımız, eksikliklerimiz yer alır.

Savaşın iki cephesi de birbirinden bağımsız değildir kuşkusuz. Özellikle düşmanla göğüs göğüse çatışmanın sürdüğü cephelerde güçlü olabilmek, ancak kendi kendimize mücadelemizi sürdüğü diğer cepheiden güçlü olarak çıkabilmek mümkün. İşte tam da bu noktada eleştiri-özeleştirii mekanizması özel bir önem kazanıyor.

Devrimci anlamıyla eleştiri, hata, eksik ve zaafların, yanlış kavrayışların düzeltilmesi amacıyla bu eksikliklerin neden ve sonuçları itibarıyla ilgili kişi, kişiler açısından bilince çıkarılmasını sağlamaktır. Eleştiri yapılırken amaç her şeyden önce eleştirilen insanın dönüştürülmesi, eğitilmesidir.

Ta başından; eksikleri görenek susturmanın, kuralları uygun yapılan eleştirilerin gözardı edilemeyecek devrimci bir görev olduğunu söylemek hiç de zor değil. Eleştiri yoldaşları, devrimci

Her yeni adımda kendini değerlendirmeyen, eleştiri-özeleştirii süzgecinde geçirmeyen bir siyasi hareket, kadro ya da savaşçı duraganlaşmaya, kendini tekrarlamaya başlar. Ki sınıflar mücadelesinin hızı karşısında, bu durum tek bir sonuç yaratır; çürüme ve atılmak ve zaferi kucaklamak için ise savaş iki cephede birden sürdürülür.

Oligarşiye karşı sürdürülen savaş tüm acımasızlığı ve çıplaklığı ile sürerken, savaşın ikinci cephesinde yenilmesi gereken düşman olarak zaaflarımız, hatalarımız, eksikliklerimiz yer alır.

hareketi sahiplenmenin ifadesidir. Eleştiri gerek eleştiride bulunan tek insanların, gerekse bir bütün olarak tüm yapının daha düzenli ve verimli çalışabilmesi için vazgeçilemez bir gerekliliktir. Bu yanı sıra da "eleştiri duyarlının, sahiplenmenin özü bir ifadesidir" demek eleştiri silahının etkilerini açıklamaya yeterlidir. Eleştiri duyarlının göstergesidir. Eğer eleştiriler belli bir gözleme, harcanan bir emeğe dayanıyorsa eleştirilen insan için dönüşüm, geliştirme çabası var demektir. Emek harcıyıp eleştirmek yerine eksikliği gördüğü halde sessiz kalmak doğru bir yaklaşım olmaz. Gelişme-geliştirme açısından ele alındığında bile yoldaşlığın da, hareket insanı olmanın da gereği budur.

Eleştiriler geliştirmeyi¹, daha yetkin hale getirmeyi hedeflediğine göre; bu mekanizmanın öte yüzünde yer alan özeleştiriler de kavratıcı olmalı, özgüveni yansıtmalıdır. Ancak böylece bir doğal denetim sağlanabilir. Eleştiri-özeleştirii mekanizmasının sağlıklı işleyebilmesi için çerçevesi belirlenmelidir. Yani eleştirinin nasıl yapılacağı da özeleştirinin nasıl verileceği de bilinmelidir. Çünkü muhataba verilmeden özeleştiriler de en az yerli yersiz yapılan eleştiriler kadar yıpratıcıdır. Çünkü mekanizmaların olmadığı yerlerde eleştiriler rahatlıkla dedikodulara, çekişmelere, özeleştiriler de bilince çıkarılmadan sarf laf olsun diye yapılan günah çıkarmalara dönüşür. Oysa dönüştürücülük, eğitimin bir parçası olmak vb. diyorsak, eleştirilerin katkıda bulunmasını amaçlıyorsak buna dikkat etmeli, gereken özeni göstermeliyiz.

Eleştiri Bir Güven Sorunudur

Kendi düşünce ve davranışlarının sorumluluğunu yüklenemeyen, kendisine güvensiz insan tipleri tartışırken, kendilerini yenilemektense gelen her eleştiriyi peşinen kabullenmeyi yeğlerler. Bu tutum, eleştiriyi reddetmek ile aynı degerde, eleştiriden kaçmaktır. Eleştiriden kaçmak, kabul edilen bir eksikliğin gereklerini yerine getirmekten kaçmak anlamına gelir. Çünkü bu konuda tavrı almak demek eksikliklerin aşılması için harcanacak emek demektir. Böyle zahmetli bir gelişmeyi, emek harcamayı göze alamadıkları için her eleştiriyi peşinen kabullenmeyi tercih ederler. Çünkü kendilerine güvenleri yoktur, güvensizdirler.

Böylesi bir yaklaşım eleştiren kişide, yaşananlara göz yumma tavrını da beraberinde getirir. Çünkü başkasında gördüğü bir eksikliği eleştirmek; bu eksikliğin giderilmesi için çaba sarf etmeyi de beraberinde getirecektir. Bu nedenle eleştirmeme, yaşananlara göz yumma tavrı hızla safamızdan dışlanmalıdır. "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın." diye özetlenebilecek olan bu yaklaşımın biraz daha inceltimişi olan "eleştirmeyeyim-eleştirilimeyeyim" yaklaşımı yani idareciliktir. Eleştiri ve özeleştiriden kaçma biçimindeki liberalizm, eleştiri ve özeleştiriyi doğru kullanmama ya da eleştiriyi karşındakini bastırma şeklinde ortaya çıkar. Sonuçta kaynağı ne olursa olsun

liberalizm eleştiri-özeleştiriden kaçmanın teorisi.

Eleştiri ve özeleştirii bir birimi bütünleyen canlı bir mekanizma olarak ele alındığında liberalizmin ve sektörlizmin panzehiri olacaktır. Eksik, hata ve zaaflarımızı değerlendirmek, kendimizi yeni görevlere hazırlamak için önce özgüvenimize sahip çıkmalı ve özeleştiriyi içselleştirebilmeliyiz.

Özeleştirinin İçselleştirilmesi Nedir?

Özeleştirii her şeyden önce devrimci harekete karşı koşulsuz bir açıklığın, bireyin kendisine duyduğu özsaygının ifadesi olarak ele alınmalıdır. Bunun içselleştirilmesi ise söylemlerin pratik bütünlüğüyle yani hayatta karşılığının olmasıyla mümkündür. Zamanında yapılmayan, hakkıyla yerine getirilmeyen her iş mücadelenin hızını kesmekle kalmaz, düşmanın yeni barikatlar örmesine, inişiyatlarını artmasına yol açar.

Özeleştirii pratik bütünlüğü, bilince çıkarılmalıdır. Bilince çıkarılmayan, pratik bütünlüğün bir eleştirii "günah çıkarmadan öte bir anlam ifade etmez. Özeleştirii ancak pratikçe yansıdığından, yaşamla bütünleştğinde gerçekten anlam kazanacaktır. Bunu sağlamak devrimci harekete ve birlikte çalışan insanlara açık olmaktadır, söylenen sözlerden yapılan her şey kadar samimi olmanın geçeri.

Açık olmak, içte de dışta da açık olmak ilkimiz olmalı... Bunu yapıp kendi ilerinde pragmatizmi esas alanlar, liberalizmi örgüt için ilişkilerin esası yapanlar sorunları külemekten ve es geçmekten kurtarılmazlardır. Kuşkusuz hatalar yapılabılırz ama sorun bunların aşılması için gerekli eleştirileri yapabilmek, özeleştirileri pratiklerimizle gösterebilmektir. Bu konuda atılan her adım yürekendirilmelidir.

Eleştiri ve özeleştirinin içselleştirilmesi dendiğinde kuşkusuz bunu sağlayacak olan mekanizmalardan da söz etmek zorundayız. Devrimci harekete canlılık kazandıran böyle bir şey yalnızca kişilerin insafına bırakılmamalıdır. Bunun bilinci ve mekanizmaları oluşturulmalıdır. Her birim kendi içinde eleştiri ve özeleştirii yapmayı günlük faaliyetinin doğal bir parçası haline getirmelidir. Bunun için ikili, üçlü ve kolektif toplantılar düzenlenmeli, insanların kendilerini gerçekten sorgulamaları teşvik edilmelidir. Bu yöntemler şüphesiz daha da zenginleştirilerek geliştirilebilir.

Verilen özeleştirinin gerçekten kavranıp kavranmadığı ancak özeleştirii verilen eksiklik, zaaf ya da suç bir daha tekrarlanmadığında ortaya çıkar. Bunu sağlayacak olan da, kontrol edecek olan da yalnızca kişiler değil, oturmuş mekanizmalardır. Bu mekanizmaların gerektiği gibi çalıştırılmasıdır.

Ortada sorun olan birçok şey varken hiçbir eleştiride bulunmamak, bulunmaktan çekinmek güven yitimi gibi bir sonuç ortaya çıkabilir. Bunu önlemek için her alan, birim ya da bölgede denetimsiz, kendi başına iş gören unsurlardan kılınmalı, kolektif işlerlik

Devrimci hareketin diğer denetim mekanizmaları kadar eleştiri-özeleştirii mekanizmasının da ciddi olarak değerlendirilmesi bir birimde ya da alanda sahiplenmeyi ve denetimi karşılıklı güven temelinde geliştirecektir. Bu açıdan bu mekanizma özenle korunmalı, içeriğinin boşatmaması için devrimci özüne uygun olarak geliştirilmelidir.

hakim kılınmalıdır. Böylece daha yakın, daha sıcak yoldaşlık ilişkileri üzerine oturan çalışmalardan çok daha fazla verim alma şansı elde edilebilir. Ayrıca böyle bir ortam kişilerin kendilerini geliştirmelerine de zemin hazırlar.

Eleştirinin karşı taraftan gelen bir eleştiri üzerine yapılması da yanlış bir anlayışın, tepkiselliğin, öngesdirilme

Özeleştirii, bir denetim olduğunu bildirmişse göre, kendimizi her yeni süreçte, alınan her görevden sonra tartmalı ve eksikliklerimizi açıklıkla ortaya koymalıyız. Bunun bir mekanizma sorunu olduğunu öne sürerek, eleştiri ya da özeleştiriden kaçınmak, eksikli de olsa var olan bir mekanizmayı çalıştırmamak ise yine açık olmaktan kaçınmaktan ve onu besleyerek güvensizlik zeminini güçlendirmektedir. Bu nedenle her devrimci eleştiri-özeleştirii zeminini güçlendirmekle, eksik ya da zaaf olan mekanizmaları onarmakla sorumludur. Böyle bir mekanizmayı işletmekte hiçbir devrimci tereddüt göstermemelidir. Bu mekanizmanın oturmasıyla yukarıdan aşağıya olduğu kadar aşağıdan yukarıya doğru da bir denetim olanağı sağlanır. Böyle bir çalışma kolektif yaşamın, mücadelenin ayrılmaz bir parçası olmak durumunda

Devrimci hareketin diğer denetim mekanizmaları kadar eleştiri-özeleştirii mekanizmasının da ciddi olarak değerlendirilmesi bir birimde ya da alanda sahiplenmeyi ve denetimi karşılıklı güven temelinde geliştirecektir. Bu açıdan bu mekanizma özenle korunmalı, içeriğinin boşatmaması için devrimci özüne uygun olarak geliştirilmelidir. Bunun geliştirilmesi sırasında her zaman ısrarla sahip çıktığımız bir ilkeyi tekrar hatırlamakta yarar var. Çünkü kitlelerden öğrenmek ve kitlelere öğretmek esprisi içinde bizzat yöneticiler tarafından sağlıklı eleştiriler için zemin yaratılmalı, yöneticilerin de kendilerini yenileyebilmek için birlikte çalıştıkları insanlar tarafından eleştirilebilecekleri ortamlar, mekanizmalar hayata geçirilmelidir. Her birimde, o birimin koşullarına uygun eleştiri-özeleştirii mekanizmaları oluşturmak, yöneticilerin olduğu kadar mücadeleyi ciddiye alan, dürüst ve sorumlu her devrimcinin sorumluluğundadır.

Sol yarın darbeler yaşamak istemiyorsa dünü sorgulamalıdır Muhasebeye çağrımızdır

"Darbeci ve komplocu tarzda gün-deme getirilen tasfiyecilik karşısında komünistler ve devrimciler bir daha derinden yaralandı... Sahipleri açısından fazlasıyla utanç verici bir durum olan bu pozisyon utanmak bir yana desteklenmekte ve yönlendirilmektedir. 'Dursun Karataşçılık' diye ifade edilebilecek bir anlayıştan ne kadar etkilendikleri yayınevine baskın düzenleterek gösterilmiştir." (Özgür Gelecek, s.26, sf.7).

"... Çünkü komplocu demek Dursun Karataş tipinde bir manyak demektir." (Partizan, s.18, sf.19) (*)

"Burayı basmakla devlete hizmet ettiklerini düşünüyorum. Bu Dursun Karataş'ın mantığıdır." "Onlar giderken Elif ananın 'Dergiyi Dursun Karataş'clar mı bastı' sorusu yanılıyoryur beynimizde." (Özgür Gelecek, s.27, sf.6).

"Parti tüzüğü, ahlaki değerlerin, den-genere edilerek parti iradesi önderliğe kayıtsız şartsız tabii kılınacak. Ve sonuçta A. Ocalan ve D. Karataş'ta somutlanan önderlik anlayışı partiyeye hakim kılınacak." (Ö.G. s.29, sf.2)

Bütün bu alıntılar TKP-ML çevresinin Devrimci Söf'a yönelik bir yazısından değil, kendi iç sorunlarını tartıştıkları yazılardan alındı. Bu çevrenin kendi içinde ortaya çıkan önce olumsuzlukları, sayıp döktükleri tüm kepaşlıklardan sonra hala nasıl pişkince devrimci hareketi, devrimci hareketin önderliğini karalayıp örnek vererek birbirlerini mahkum etmeye çalıştıklarını görmek gerçekten Türkiye solu adına, özde kendileri adına tadevisi zor bir hastalığın devam ettiğinin işareti.

Bu hastalık yeni değildir. Ve hastalığın mikropplarının, vücudun pek çok organına yayılması Türkiye solunun onlarca yıldır statükocu, uzlaşmacı özğüsünün, kendine güvensiz, değerlerine inanmaz geleneğinin ürünüdür. Devrimci hareket içerisinde ortaya çıkan darbe olayına karşı aldıkları tutuma bu hastalığı büyüt-müşlerdir.

Aslında tek bir hastalık da değildir sorun. Vücudun birçok organını durura uğratan hastalıklardan söz etmek daha doğrudur.

Sol hep geçmişleyle hesaplaşmaktan korkmuştur. Hastalıklardan biri de budur... TKP-ML bu hastalığın en uç nokta taşıyıcısı olmuştur. Geçmişle hiçbir zaman oddi anlamda bir hesaplaşma yapmamıştır. Her konferansları, her kongreleri geçmişin küçük burjuvaca bir yadırmamasından ibarettir. Geçmişlerinde savundukları tek bir dönem yoktur neredeyse. Her muhasebede bir önceki dönem kah revizyonist kah küçük burjuvaz tasfiyecili ilan edilmiştir. Şimdiye kadar geçmiş değerlendirmeleri hiçbir zaman gerçek anlamda bir muhasebeye, bir ideolojik hesaplaşmaya denk düşmediği için, mücadele açısından da esas olarak yerinde sayan bir özge ortaya çıkmıştır.

Öyle ki bu durum onları "Kötü gele-neği yıkmak lazım. Bir defa da konfe-ranslarda MK'mız M-Ldir, karar çık-sın." (Partizan, sy.17) ruh haline götür-müş, "21 yıllık mücadele tarihinde devrim mücadelesinin geliştirilmesi-ne en az katkıda bulunan bir başka

KP bulunamaz." (Partizan, s.17, sf.19) türünden itiraflara yol açmıştır.

Şimdi de 'devrimci hareket içindeki darbe olayını anımsatarak' şöyle yazıyor:

"Ne acıdır ki simdi '94 Nisan'ında benzeri olaylarla TKP-ML içerisinde karşılaşıyoruz. Kendisine MLM bilimi-ni rehber ve eylem klavuzu edindiğini söyleyen ve bugüne kadar DS olayla-rında doğru bir noktada hareket eden komünistlerin bir kısmının bu duyarlı-lığı yitirdiğine, tam tersi davranışlara girdiklerine şahit oluyoruz." (Ö. G. s.27, sf.6).

Evet, bu tespiti yaparken bile "NE-DEN" diye sormuyorlar kendilerine. Bu duyarlılık -var idiyse eğer- NEDEN ve NASIL yitirilmiştir? Sorsalar, bu onları darbecilik karşısında aldıkları tavır muhasebesine götürcektir. Sorsalar, bu onları kendi ideolojik şekillenişlerini sorgulamaya götürecektir. Sorsalar, bu onları kapışızlıklarını, politik körlüklerini, devrim davası karşısında sorumsuzluk-larını açığa çıkaracaktır. Sormuyorlar.

TKP-ML Dün Darbecilik Gibi Karşı-Devrimci Bir Olguyu Desteklemek Pahasına Devrimci Söf'a Sadırlarak Umdüğünü Bulamadı. Bugünden Sonra da Bulamayacak

Sunu açıkça belirtmeliyiz. Sorunumuz taraflardan birisini desteklemek veya mahkum etmek değildir. Birbirlerine karşı iddiaları da bizim sorunumuz değil. Ne var ki dün darbeciliğe hamilik yapar-ken geliştirdikleri anlayışı bugün yaşa-dıkları arasında bir bağ vardır. Ve bunu görmek durumundadır.

Eroin ticaretinden işkenneye başvur-maya kadar uzanan tüm ahlaksızlıklar-dan sonra devrimci hareketi karalayarak, devrimci önderliğe dil uzatarak, dünden bugüne ortak oldukları darbede literatürü aymazca kullanarak birbirlerini mahkum etmeye çalışmaları, ayıplamı, ideolojik cöküntülerini büyütmeğe baş-ka bir şey değildir.

Darbeciliği desteklemek TKP-ML'ye ne kazandırmışsa, eroin ticareti ne ka-zandırmışsa, bugün kendi içlerinde çeki-şken utunmazca Devrimci Sol önderli-ğine saldırmaları da onu kazandıracak-

tır.

Evet, ne kazandı TKP-ML?

Darbeciliğin içselleşmesi, ahlaksızlı-ğın meşrulaşması, devrimci ilke ve de-ğerlerin çöğürmesinin "makul ve ma-zur" görülmesi... TKP-ML darbeciliği desteklemekle işte bunları kazanmıştır.

TKP-ML'nin bütün tarihi devrimci ha-rekete karşı düşmanlıklarla doludur. Bu noktada TKP-ML'lilere bir hatırlatma yapmak zorundayız. Unutmamalısınız ki her düşmanca tavırmızda yenildiniz. Düşmanlık beslediğinizde, beslemeye devam ettiğinizde tekrar yenileceğiniz-den emin olabilirsiniz. Ne dostlarımız ne de düşmanlarımızı asla unutmayız. Hiçbir dostumuza bir merhaba borcu-muz bile yoktur. Ve bize karşı gösterilen hiçbir dostluk, hiçbir dostluğunuz karşı-lıksız kalmamıştır.

Kino değiliz. Çünkü devrimciyiz. Dar-be sürecinde devrimci değerleri, ilkeleri, kuralları koruma savaşımızda yanımız-da olmanızı beklerdik. Olmadınız. Tersine darbeciliğe arka çıkarak karşımuza geçtiniz. Ama yine de kin duyuyoruz. Dostlarımızın hataları da yapabileceğini düşünmüyoruz. Ama gerçek dostlar ve gerçek devimliler hatasından dönenler-dir. Hatadan dönmekte ısrar edenler, daha büyük hataları yapmaya ve zarar görmeye devam edebektedirler. Bu yüz-den, yaşadığınız sorunu aşmanın bir ayacı da bu sürecin muhasebesi olmak soundadır.

Evet, Darbeyi, Darbecileri Savundunuz. Bu, Tarihinizde Kara Bir Lekedir. Bir Muhasebe Dışında Hiçbir İnkâr, Hiçbir Demagoji, Bu Lekeyi Silmez

TKP-ML darbecileri neden destekledi ve desteklemeye devam ediyor? Pekçok kez sorduk bu soruyu. Ama hiçbir zaman açık olmadılar bu noktada. Darbecilerin hamiliğine soyunma eleştirilerini hep "devrimci sorumluluk", "sol iç şiddete karşı olma", "tarafsızlık" kavramlarını ardına sığınarak "inkâr"la yanıtladılar.

Destekliyorlardı, ama bunu bile açık-ça savunamıyorlardı. Darbecilerin ya-nında yer alışlarını "devrimci dayanış-ma" adına perdellemeye çalıştılar. Devrimci hareketle karşı olma noktasında her türlü lüksükle muhabet.

Darbecilerden daha darbeci tavırın

ilçeye sırtımayla başlaması, darbecilerin bir kontra çetesiye dönüşmesinin artık görmezden gelinemeyecek bir hal al-ması karşısında, zevahiri kurtarmak için onlara da sözüm ona "tavır" aldılar. Rıza Güneşer'in darbeci günüht tarafından katledilmesinin ardından Özgür Gelecek dergisinin 10. sayısında şu açıklama ya-yıldı:

"Sorunun çözümünde şiddeti se-çen Dursun Karataş çevresine karşı takındığımız, protokol alış-veriş ve eylem birliğinde bulunmama tavırmız bundan böyle aynı kulvara yönelen '- Darbeci kesime karşı da geçerlidir."

Özde değil sözde bir açıklama ve ta-vırdı bu. Dergi sayfalarından darbecilere kol-kanat germeye, pratikte onlarla kol-kola olmaya devam ettiler. Devrimcilerin her türlü önersini müdahalelerin dayattığı en güncel görevler karşısında bile "tavır-mız var" gerekçeyle reddederken, "darbecilerle her türlü 'dayanışma'yı 'korumacılığı' sürdürmedik sakınca kö-rmediler. Ömlekteli çok, ancak sorunu-sunu anımsamamak yeter."

'94'ün Nisan ayının ortalarında bir muhabir arkadaşımız dergi almak için Özgür Gelecek'e gitti. "Kararlarının ge-çerli olduğu, özleştiril bekledikleri" ge-rekçeyle dergi verilmedi ve götürülen gazeteler de almadı.

Tarih bu kez 24 Nisan 1994'tü. Yani bu oylardan yalnız bir hafta sonra. Dar-beci Muammer Aydın'ın "anma"sında, artık "törenle katılacak darbeci bile kal-mamışken Özgür Gelecek okurları hazır ve nazırdılar. Bir de "devrimci sorumlu-luklarıyla" konuşma yapacak mezarın başında; "Halk demokrasisi, bağım-sızlık, sosyalizm ve insanın altınçağ ve komünizm mücadelesinde şehit düşmüş devrim şehitlerini burada bir kez daha anıyor ve sınıf mücadelesi-ni sınıf savaşımında sürdürmeye ant içiyoruz" derler (Ö. G. s.26, sf.8). Böyle bir ant için kuşkusuz darbecinin meza-rının başı, bulunmaz uygunlukta! bir yer-dir.

Amma sorulara başka sorular eklen-miştir... Hani karamız onlar için de ge-çerliyd? Hani eylem birliğinde bulunma-yacaktınız?

Kendi iç sorunlarınızla uğraşırken bile, hiç düşünse böyle bir noktada darbe karşısındaki tutumlarınızı sorgulamanız gerekirken, yine darbeci dostlarımızı yalnız bırakmıyor, onlarla omuz omuza ol-maya koşuyorsunuz. "Devrimci sorumlu-luk", "Ortak değerler" vb. demeye kalk-mayın sakın. Hatırlatalım ki, aynı günler-de 17 Nisan şehitlerinin anmaları vardı, Ölüm Orucu şehitlerinin anmaları vardı ve siz yoktunuz... Onlarla "ortak değe-rlediniz olabilir, ama bu kesinlikle şehitler ya da devrimci değerler değildir. Yaşa-dığınız süreçte saflarınızda açığa çıkan olumsuzluklarda eşitlenen bir ortak de-ğenden söz edilebilir ancak.

Evet, onlarla birlikte oluyorsanız bu soru ortada demektir, "Hani aldığınız ka-rar"... Böyle bir sorunun yanıtı var mı bi-lemiyoruz. Ama sanmıyoruz da. Çünkü, darbecilik sorununda, yaptıklarını savu-namayacak ya da savunduklarını yap-a-mayacak, kararlarını uygulayamayacak siyasi bir acizlikler içine düştükleri du-rum.

TKP-ML'nin Aradığı Fırsat ve Bir Hatırlatma: Devrimciler Fırsatları Dostlar Nezinde Değil, Düşman Nezinde Ararlar

TKP-ML neden darbecileri desteklemiştir? Neden darbecilere ideolojik dayanaklar aramış, neden ısrarla Devrimci Sol'da "bölünme"den, "barış"dan söz etmiş, neden devrimci harekâf ve önderliğini "mahkum" etmek için sol içinde başka herhangi bir konuda görülmediği kadar enerjî sarf etmiştir.

Evet, onlar yaratılamamıştır bu soruları, yanıtı devrimci hareket vermiştir. Yanıt, en özel ifadesiyle Devrimci Sol'a düşmanlık ve fırsatçı küldürdür.

Evet, devrimci harekete karşı düşmanlığınız, mücadeleye, güç olma sorununa bakışınızdaki çarpıklık, mantığınız, ideolojik-politik güvensizliğiniz, çürükçülüğünüz, bu fırsatçı kültürü yaratmıştır sizde.

Fırsat neredeydi?

Devrimci harekette darbenin tarihi 13 Eylül '92'yi, 93 başından itibaren de sorun çeşitli biçimlerde kamuoyuna ulaşmaya başlamıştı. Devrimci hareketin "darbecilik altı edimsizir" tespiti ne kadar geçen sürede oportünizm pusuya yatmış sessizce izliyordu gelişmeleri. "Darbe"yi kinamak kimsenin akına gelmiyordu örneğin... Sonrasını o günkü belgelerden izleyelim. Ne denmiş, baştaki soru nasıl yanıtlanmış o gün?

"Hareketimiz yeniden toplanmış, devrim yürütüşüne devam ettiğini tüm dünyaya ilan etmiştir. Oportünizmin yıllardır büyük bir arzuya beklediği Devrimci Sol'un parçalanması ve güçsüzleşmesi gerçekleşmiştir. Bu nedenle oportünizm artık aktif olarak devreye girip, darbecileri korumak, desteklemek ve onları meşrulaştırmak görevini üstlendi. Büyük bir hız ve 'beceri' göstererek bir araya gelip hareketimize karşı darbecileri destekleyen kararlar alıp, ultimatomlar yayınladılar. Darbecilerin hiçbir güçlerinin olmadığını biliyorlardı. Darbeci okullarını da teyit ediyorlardı. Fakat onlar bölünmüş bir Devrimci Sol arzusunda olduklarından Devrimci Sol'un DK kanadı, 'Bedri'ler kanadı, 'İki Devrimci Sol' gibi ifadelerle oligarşinin ve darbecilerin dayatmaya ve kabul ettirmeye çalıştığı Devrimci Sol bölünmüş propagandasını büyük bir istekle yapmaya, maddi, ideolojik, psikolojik her türlü desteklerini sunmaya başladılar.

Darbeciliğin karşı-devrimci niteliğini, hareketimize verdiği zararları, hareketimizin kadrolarının darbeyi mahkum edişini, ihanet olarak değerlendirdiğini kısaca hemen hiçbir şeyi görmek istemiyorlardı. Büyük bir sevinç içerisinde idiler (...)

Darbecilerin yoldaşlarımızı karşı kurdukları ölüm tuzaklarının bozulmasıyla bu kez de siciil kabakrı, küçümsemeyecek oranda devrimci kanını aktırlar, kendi çıklarılarını 'sol içi çatışma' maske-siyle gizleyerek karşıımızca çıkırlar. Doğal ki hareketimizin bölünüp parçalanması, 15 yıl boyunca oligarşinin hareketimize verdiği zarardan daha çok zararını vermesi devrimci harekete darbecilik gibi bir pilsign bulastırılması, hareketimizin maddi varlığı, arşivi ve silahlarının gasp edilerek savaşımızın partimizin ve örgütlenmemizin engellenmesi onları sevindiriyordu. Bunun için de darbecilerle daha çok desteklemeliydiler. Devrimci Sol'u tasfiye etmek, parçalamak ve yok etmek hemen hemen birçok siyasal yapının ortak düşüydü." (Mücadele, s.48, sf.3)

Fırsat bu fırsat dediniz. Güç olmak, siyasal arenada, sol içinde sivrilmek için

kendi ideolojik-politik hattınızdan değil devrimci hareketin güçsüzleşmesinden medet umdunuz. Ama bir şeyi kavramamıştınız: devrimci mücadelede fırsatlar, dostlar nezdinde değil, düşmanlar nezdinde değerdendir.

Dost ve düşmanınızı ayırt etmesini bilmiyorsunuz. Öğrenmek zorundasınız. Öğrenmezseniz, belki, bazen sonuç aldınız gibi görünen fırsatlar sizi vurmaya devam edecektir. Yaşadığınız sorun tam da bunun ifadesidir.

Kısacası, benzerlerinin de yapmaya çalıştığı gibi, leş kargaldığına soyunmuştu TKP-ML, ancak ortada gaganalanacak bir leş olmadığının göremlercek kadar da kördü. Bir kayayı gaganladığını göremlercek kadar hem de... "Eroin işi" patakk verdiğinde bir diğeni "darbeci", diğeri öbürünü "mafıyacı" diye nitelendiren iki kesimin de birbirleriyle küfürleşirken bile Devrimci Sol'u, önderliğini işe karıştırmaları aynı kayayı gaganlamaktan vazgeçmediklerini ortaya koyuyor. Ancak kayalarla baş etmek kargaların harcı değildi.

Mafıyacı denilen kanat sürekli darbecilikten yakınıyor ama hala darbeciliği mahkum etmek yerine, suçluluk psikolojisiyle devrimci harekete saldırmakta meşgul oluyor. Mafıyacı denilen kanat da, darbeci denilen kanat da aynı komplocu, entrikacı kafa yapısına sahipler. Sorunları ele alsı tardanından görülmektedir ki, bu noktada birbirlerinden farkları yoktur. Tüm çalışmalarına rağmen devrimci harekete ve dün darbeciliği karşı aldıkları tavırda bir farklılık olmaması,

Fırsat bu fırsat dediniz. Güç olmak, siyasal arenada, sol içinde sivrilmek için kendi ideolojik-politik hattınızdan değil devrimci hareketin güçsüzleşmesinden medet umdunuz. Ama bir şeyi kavramamıştınız: devrimci mücadelede fırsatlar, dostlar nezdinde değil, düşmanlar nezdinde değerdendir. Dost ve düşmanınızı ayırt etmesini bilmiyorsunuz. Öğrenmek zorundasınız. Öğrenmezseniz, belki, bazen sonuç aldınız gibi görünen fırsatlar sizi vurmaya devam edecektir.

kayayı hala gaganlamaya devam etmeleri bunun ifadesidir.

Biz Darbeyi Eddik. Biz Darbeyi ve Darbeciliği Ezerken, Siz Çok Daha Köklü Bir Biçimde İçinizde Büyüttünüz

Darbeyi ve darbeciliği, solun çoğu kez karikatürize ederek yansıtmaya çalıştığı gibi "cezalendirmalarla" alt etmedik. Başında da sonunda da böyle alt edileceğini düşünmedik. "Cezalendirmalar" halka, harekete, devtime karşı işlenen suçların karşılığı olarak bu sürecin bir boyutudur yalnızca.

Darbe devrimci hareketin saflarında önce önderliğin tavrıyla ve devamında kadrolarıyla, taraftarlarıyla ideolojik-politik-örgütsel olarak mahkum edilmiştir. Ve darbecilik bu zeminde alt edilmiştir.

Ve açıktır ki, darbecilik konusunda devrim tarihine mal olabilecek tespitlerde bulunduk. Darbeciliğin yapısını, siyasal

niteliğini ve yerini, ideolojisiğini, kişilik yapısını çözümledik.

Çözümlemelerimizle birlikte, bütün düşmanlıklarına rağmen sürekli sola seslendik. Darbeciliği, böyle bir pilsign ve karşı-devrimci destekleme ve meşrulaştırmanın esas olarak kendilerine zarar vereceğini ve bir leke olarak bunu hep taşıyacaklarını ısrarla belirttik. İsrarımız çaresizlik sanıldı, güç arayışı sanıldı.

Oyle değildi oysa. Devrimci hareketin gerek darbeciler karşısında ayrılarca sürdürdüğü sabrı, gerekse de dümkasızın tekrarlari pahasına sola sesleniş gücün, kendi ideolojisine ve kadrolarına güvenin ifadesiydi. Sonuçtan, darbecilik engelini aşacağımızdan emindik.

Ve sonuçta biz darbeyi alt ettik, darbeciliği her düzeyde ezdik. Biz darbeyi ezerken, ideolojik olarak, ahlaki olarak mahkum ederken, oportünizm darbeciliği çok daha köklü bir biçimde içinde büyüttü.

Onlar adına, onlar için ideolojik farklılıklar yaratmaya, soruna ideolojik bir ayrıma görünümlü vermeye çalıştılar.

Pek çoğu "sol içi şiddet" deyip ortadaki ayağa kaldırıırken, kendisi şiddetten başka bir şey olmayan darbe konusundaki susmayı yeğlediler. Eleştiriler ve tabanları karşısında artık bir şey dememenin olanaksız hale geldiği koşullarda "lütlen" darbenin de yanlış olduğunu söylediler. Ama gerçekte mahkum etmiyorlardı darbeyi. Onu haklı kılaacak gerekçeler arayıncıydılar.

Örneğin, darbe sorununu tartışırken Devrimci Sol'a ilişkin "Bir an için demokratik-merkeziyetçiliğin" hakkıyla işlediğini farz edelim" (Özgür Gelecek, s.7, sf.17) diyordu arkadaşlar. Yani, aslında hakkıyla işlemiyor da lütfen "farz ediyorlar."

Farz ettikten sonra da devam ediyorlar: "... Ve kaldı ki bu durumda örgüt üst düzey elemanlarının, hiçbir objektif zemin yokken neden 'darbeye' başvurdukları sorusu da tüm iddiiyetle kendini gösterecektir." (Ağy)

Sorunun küçük burjuvazinin savaş gerçeğinden kaçışını, küçük burjuvaca hırslarının, kufülünün ifadesi olduğunu anlatılması karşısında, darbeciliği meşrulaştırmaktaki ısrarları daha da üst boyutlara tımanıyordu:

"... Hala iki farklı örgüt anlayışının (Hem de darbeye yol açacak kadar ciddi tartışılıyor.) İdeolojik farklılık olmadığını düşünüyor ve söylüyorsanız sizde daha söyleyecek bir şey kalmıyor." (Ağy)

Evet, fazla sözle gerek yok. "Darbeciler haklıdır!" İste oportünizmin söylediklerinin tümünün özeti buydu.

Devrimci hareket içindeki demokratik işleyişle dil uzatırlar kuşkusuz bugün, örgüt sekreterine varınca kadar pek çok insana işkence yapılmasını, orduda ölüme gelene tokat atmakta sakınca görmeyen "savaş ağaları"nı, komplolarını, tezgahlarını hangi demokrasiye olurlukları açıklayamayacaklardır. O ünlü demokrasilerinin bütün bu kepezelikleri açıklayamayacağı ortadadır.

"Ama, işkenceyi 'devrimci şiddet' diye uygulayan MK üyesi ve kadrolarımız vardır. Ve bu orduda yaygındır." (Partizan, s.17, sf.67)

Sorun bunu tespit etmekle bitiyor mu? Hayır, yine sormak zorundasınız, işkence gibi insanlık dışı bir yöntem nasıl olup da saflarınızda yer buldu, aylarca, yıllarca sürebilen bir mesruiyet kazandı? Sorun kendinizde, yanırlarından birinde karşınızda, darbecilerin "Başka çare kalmamıştı" diye meşrulaştırmaya çalıştıkları

devrimci bir iradeye karşı zor kullanımlarını, bir önderin elleri, ayakları, ağzı bağlanarak bir bodruma atılmasını gerekçelendirerek mahkum etmemeniz kaçaklardı.

Neredeyse her sayımızda bir sayfa yer ayrılarak Devrimci Sol içerisinde gelişen olayları haber yapıp ve değerlendirerek okurlarımızda sunduk." (Ö. G. s.27, sf.6) diyenler açıp o sayfalara bir bakırlar bakalım, bu doğrultuda tek satırlık kalem oynatmış mı? Bakırlar, bulamayacaklar.

"Kolektif" çalışmanın, kolektif bir üretimin olmadığı yerde, yazılma ve şef tipi örgütlenme anlayışı gelişir. Bu anlayış ordu içinde gelişmiştir." (Partizan, s.17, sf.17)

Gelişiyor ve hiçbir iradenin tanınmamasına varıyor.

"Kim ki, iradenin tecelli etmesine fırsat vermiyor ve bundan kaçırıyorsa, o partiyeye dolayısıyla halka güvenmiyor ve artı, bütün parti üye ve sempatizanlarını hizmetkarı görme anlayışına sahiptir." (Ö. G. s.29, sf.19)

Sindri nasıl olur da "iradenin tecelli etmesine fırsat vermemekle" eleştirirsiniz birbirinizi. Darbe konusundaki yaklaşımımızda "irade"nin pek bir önemi yoktur. Koruduğunuz, meşru görüldüğünüz darbeciler üstelik tecelli etmiş bir irade karşısında var olmaya çalışan bir güruhtu. Başta tüm kadroların, tüm birimlerin, alırların iradesi, sonra taraftarların ve kitlelerin iradesi ezdi bir çoğunlukta mahkum etmiş onları. Ama devrimci hareketin darbecilik karşısındaki her yaklaşımını, her tavırını, kararlarını atlamaksızın eleştiren sizlerin, darbecilerin iradeye uymaması konusunda da yazılmış tek satırı yoktur. Tersine sizin için asıl olan, arzulanan "Devrimci Sol'un bölünmesi" olduğundan, darbecilerin kadroların iradesine uymamasını demagogiyelemlerle haklı ve meşru gösterme görevini de üstlenmiş ve şöyle yazmıştınız:

"Üçüncüsü, (ki siz buna tüm kadro, tüm birim ve divyosunuz) çoğunluk siyaha beyaz diyorsa, siyah beyaz olmaz" (Ö. G. s.7, sf.17)

Evet, siz devrimci bir önderliğe karşı zoru, ilkelilerin, kuralları öğrenmesini, örgütsel mekanizmaları hiçe sayılmasını, kolektif iradenin tanınmamasını vb. meşrulaştırarak içinde darbeciliği büyüttünüz

Bugününüzü Dünden Gösterdik Gömmekte İrsat Ettiniz Hayatı Gösterdi

Darbeciliği ideolojik-politik-ahlaki olarak mahkum etmeyenler, kendi içlerinden darbeciler çıkaracaklardır. Dün söylediklerimizde bu sözlerimizde güllüp geçenler, bugün kuşkusuz ağırlıyorlar, dizilerini dövüyorlar.

Gerçekleri gördükleri kesindir. Ama halka karşı dürüst olmadıklarından, gerçekli siyasal cesareti gösteremediklerinden bu gerçeği kamuoyuna açıklayamıyorlar. Açıkladıklarında kendi saflarında Devrimci Sol'un ideolojik sağlamlığı tartışılacaktır. İste bu tartışmayı kaldıramazlar, güçsüzleştirirler. İdeolojik-politik anlamda tereddütleri vardır, tartışamazlar.

Tavrırlarının sonuçtan dün gösterilmiştir, dün söyleniler yalnızca bir öngörüdür, anlamadıkları varsayısıyla bile bugün dün söyleniler gerçekleşmiştir.

Sunlar açık açık söylemişti dün. "Devrimci hareketin kadroları taraftarları, darbeyi darbeciliği karşı tavrı alırlarını 'Darbeciliğe karşı mücadele onur savaşımızdır' diyerek nitelendirir. Yalnızca devrimci harekette sınırlı bir

onur savaşı değildi bu. Bu, sol adına, tüm devrimci örgütler adına, tüm devrimci değerler ve ilkelere adına yürütülen bir onur savaşıydı...)

Hiç kimse, hiçbir alanda, hiçbir birimde ve hiçbir platformda devrimci hareketin meşru ilişkilerinin ve temsilinin dışında ilkesiz-kuralsız ilişkilere prim vermemelidir. Sol geleneklerinin ve geleceğimizin darbelerle, darbecilikle kırıltılmasını onaylayan bir konumda olmamalı, devrimci hareketin, halkın ve devrimin çıkartıları doğrultusunda, devrimci geleneklerimiz ve geleceğimiz uğruna yürüttüğümüz onur savaşının yanında olmalıdır.

Darbci çeteyi "sol grup" sayanlar, gelinen noktada "darbe, darbecilik devrimci bir örgüt içinde meşru mudur?" sorusunu yanıtlamak zorundadır. Soldan beklediğimiz sorumluluk, darbenin, darbecilerin mahkûm edilmesi, meşru sayılmamasıdır. **Çünkü bu aynı zamanda herkesin kendi meşruluğu sorunudur.**" (Mücadele, s.42, sf.3)

Evet, bugün TKP-ML içinde tartışılan MKsından Askeri Komitesi'ne kadar tüm organların meşruluğudur. Hareketin ve yönetiminin meşruluğu tartışılmaktadır. Ve gerekçe darbecilik karşısında takındıkları tutumdan sonra hiçbirinin bir diğeriye söyleyecek bir sözü kalmamıştır. Çünkü darbeciliğin destekçiliğini yaparak kırıltmışlardır kendilerini. Tüm tımtırakı sözleri darbe karşındaki tavırlarıyla birlikte ele alındığında içi boş *sözlere* dönüşmektedir.

Bu görülebilir bir gelişmeyi, gösterimliği. Ama demek ki dünyada görmek istemeyenden daha çok biri olmuyor: "Opportunizm darbeyi destekleyerek, onları meşrulaştırarak asıl olarak kendini kırıltmaktadır. Darbeciliği meşrulaştırmak aynı zamanda sol hareketler içerisinde böyle bir olumsuz geleceğin sözde ne denirse densenin başlatılmasına yeşil ışık yakmak demektir. *Ve bu gelenek giderek kendilerini vuran bir silaha dönüşebilir. Opportünizm kısa vadede çıkartan için darbeciliği desteklemekte fayda umabilir. Ama uzun vadede hiçbir şey kazanamayacağını, tersine ileride hesaplanamayacağı sorumluluklar altına gireceğini şimdi den halkımız ve tarih önünde söylemek zorundayız.*" (Mücadele, s.48, sf.4)

Evet, Devrimci Bir Hukuk Var. Siz Geç Hatırlasınız da... Dün de Vardı. Ve Hep Olacak. Ama Artık Şimdilerde Dilinizden Düşürmediğiniz Adaletiniz Zedelenmiş Bir Adalettir.

Evet zedelenmiştir. Devrimci hareket devrimci-hukuku uygulama "halkın tanımayanların, "suçla birlikte "ceza" da teallaf edildiğinde etine diken batmış gibi irkilenlerin şimdi hukuk diye, adalet diye yineliyor duralar ne kadar samimi olacaktır. En iyi ihtimalde bile bu samimiyet "çifte standartla sahip olmanın gölgesini taşıyacaktır.

"Altını çizmek gerekıyor... Deşifrasyon ve kişilerin ilgili dedikodulara yön veren, malzeme sunan ve tasfiyecilik yapan anlayış bu tutumundan vazgeçmek zorundadır. Bu çok büyük bir suçtur. Her şeyin kendi hukuk ve kurallı vardır." (Ö.G. s.26, sf.7)

Gerçekten böyledir, böyle olmalıdır. Zamanında bu da anımsatılmıştır.

"... Devrimci bir örgüt, bir devrim stratejisine sahip olduğu gibi, bundan hiç de daha önemsi olmayan bir hukuk sistemine, adalet anlayışına, kısa-

cası ilkelereinden kurallarına, geleneklerine kadar uzanan bir kültür sistemine de sahip olmalıdır.

Bunlar olmaksızın herhangi bir örgütün şu ya da bu konuda yerini yanlış belirlemesi hiç de uzak olasılıklar değildir. Aynen bu konuda olduğu gibi." (Mücadele, s.49, sf.17)

"(erlerini yanlış belirlediler gerçekten. Çünkü o anki çıkartılar, istemleri öyle gerektiriyordu. Yarıni, geleceği düşünmüyorlardı bile. Devrimci hareketin savunduğu ve uyguladığı hukuk, kendine göre subjektif tercihlerle belirlenmiş bir hukuk değil, devrimin, devrimci mücadelenin hukukuydu. Dolayısıyla tüm devrimcilerin hukukuydu. Bir gün kuşkusuz onlara da lazım olacaktı.

"Hiç kimse, biz darbecilerin suçlarını gündeme getirdiğimizde, devrimci bir bakış açısıyla suçun olduğu yerde cezadan da olduğunu anımsatmışımızda, "Bunlar da devrimci! "Aman sol içi şiddet olmasın" diyemez. Bunu demek, açıkça darbecilerin elinden tutmaktır. Dahası devrimci hukuku, devrimin, halkın adalet anlayışını ayakları altında çıkarmaktır.

Biz tarihimizin bütününe damgasını vuran tutarlılığımızla, doğruları her şart altında ve gerektiğinde herkese rağmen savunma kararlılığımızla, engelleri aşmaya, gelişmeye ve güçlenmeye devam edeceğiz. Yanlış-doğru, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele eden hiçbir gücün yarı yolda kalmasını da istemeyiz. Sol güçlerin büyümesini isteriz. Bunda devrimin yararı vardır. Ve bu anlamdadır ki, suni ayrımlara karşıyız.

Özellikle de silahlı güçlerin darbe yemesini ve bölünmesini istemeyiz. Ama oportunizm istiyordu. Açıkça ya da bazen dolaylı bizim bölünmemizi, yok olmamızı istiyordu. Bizim yok olmamızı isteyenler hayal kırılgısına uğramaya, yarı yolda kalmaya, kendi güdüklikleriyle sınıflar mücadelesi içinde erimeye mahkumdurlar.

Devrimci sorumluluk, darbecilerin, ve darbeciliğin verdiği zararları da düştürmeyi gerektirir. Bir yanda, savaş içindeki devrimci bir hareketin kasesi, silahları gasp ediliyor, savaş engellenerek savaşçıların katledilmesine, tutsak düşmesine yol açılıyor, bir başka yanda ise Dersim'de, devrimci hareketin gerillalar kursunları bittiği için sağ yakalanıp kurşuna diziliyorlar. Yüz yüze olduğumuz darbecilik gerçeği budur. Sonuçları ilgilieniliyor, nedenler görmezlikten geliniyor. Gelişmelerle "ilgilenen" herkes ve tabii sol da, sadece bugünü değil, geçmiş, darbenin yapılışını ve geleceği hangi adalet üzerinde şekillendireceğimizi düşünmelidir." (Mücadele, s.49, sf.17)

Evet gelecek artık bugünü onlar için.

"Parti disiplinine uymayıp da mafya hizbini destekleyenler olursa, herhan-

gi bir organsal meşruiyetleri olmadığı gibi, hizbi destekleyenlerin elinden parti mallarını al ve hizbiçilik yapanları ise tutukla" diye yazıyorlardı artık. (Parlizan, s.17, sf.133, TKP-ML Kararı)

Dün devrimci hareketin arşivini, silahlarını, kasesini gasp eden darbecilere bunların meşru yönetime idesini öğütmemiş miydi acaba? Hayır, darbecilerin gasp ettikleriyle, çalıp çırptıklarıyla kalmasının teorisini yapıyorlardı onlar. Devrimci hareket kendine ait olanı almaya çalıştığında, bu doğrultuda kararlar çıkardığında "kayıtlar" belirlenlerin içinde TKP-ML de vardı.

Oysa fırsatçılığı çizgi haline getirenler asıl kaygıyı gelecekle için duymalıydılar. Gelinen noktada karşı karşıya oldukları sorunların içinde devrimci adalet, devrimci hukuk konusundaki duyarsızlıklarının, bunlara sahip çıkmama sorumluluklarının faturası da vardır. Her devrimci bu faturayı iyi incelemek zorundadır.

Koruduğunuz Darbeciler Yok Artık. "Kendi Darbecilerinizle" Baş Başasınız.. Mücadele Eden Hiçbir Gücün Zarar Görmesini İstemiyor ve Bunun İçin Muhasebeye Çağırıyoruz Sizi

Birçok darbeci de darbeciliğin ne menem bir şey olduğunu anladı çoktan. Darbecilikten şu veya bu biçimde, şu veya bu amaçla koptu. Hikayesini biliyorsunuz birçoğunun. Darbenin şeflerinden biri 500 bin markla kaçtı, bir diğeri ölüme gelmekten korkup sempatanlıkta karar kıldı. "İki aşık" kavuşmuşları artık, darbecilik gemisinesine ihtiyaç kalmadığı için terk ettiler darbenin saflarını. "İsmi bir kez çıkmış" anlı-şanlı kimileri ise seltice sığınacak yer anyor.

Bakin, derginizin 6. sayısında "Devrimci Çözüm dergisi çalışanlar, sosyalist basın temsilcilerinin gözetiminde bina-dan güvenli bir şekilde uzaklaştırıldılar." alt yazısıyla basıldığı fotoğrafa iyi bakın. Konumanıza aldığınız -ve solun güvenine, desteğine mazhar olduğu için çok mutlu gülümseyen- o darbeci bayan avukat da bir fare gibi sıvışverdi. Yazık, once koşturduğunuz insan doküntüleri bunları. Kendi gereksinimden kaçıyorlar, halktan, adaletten kaçıyorlar. Ama kaçışın sonu yoktur. Kaçış yollarının bir-teceğini de görecektirler. Darbeciliğin kendine güvensizlik, ahlaksızlık, ideolojik yoksunluk olduğunu söylemiştik. Şimdi gerçekleri açık yaşıyorlar, görüyorlar, kendi içreç, korkak, zavallı yüzleriyle karşı karşıya kaldılar.

İşte tam bu noktada, TKP-ML gibi siyasi hareketlerle darbecilerin ideolojik-politik güvensizlikleri arasında öзде büyük fark yoktur. Kendine güvensizlikleriyle darbecilik haneli karşısında devrimci bir tutum yerine fırsatçılığı tercih ettiler.

Biz tarhe ve halka karşı sorumluyuz. Bu engeli aşip, pistliğini temizlediğimiz bugün, bu konuda yazdığımız her sözcük için, attığımız her adım için içimiz rahat; aynen savunabiliyoruz bugün de hepsini. Alınmaz akır. Zaman söylediklerimizi, yazdıklarımızı kanıtlamıştır. Sorumluluğumuz ve devrimci öngörümüzle yalnız olanları değil, olabilecekleri de yazdık. Doğruyu gösterdik. Sizi yanlışları caydırmak istedik. Kulaklarınızı ve gözlerinizi kapattınız. Yanlışla doludüzdün gittiniz, darbecilik mikrobuna sonuna kadar açtınız bünyenizi. Mikroop her yanınızı sardı. Zayıf bünyeniz yenemedi onu, hastalıklı tüm kötülükleriyle açığa vurdu kendini. Kimse sizi kurtaramazdı, nitekim kurtaramadı da.

Bir kesim şöyle yazıyor:

"Yüzlerce şehidimizin kanı, canı pahasına yaratılan değerlere ve bu değerlere canı canı pahasına sahip çıkan biz komünistlere karşı binbir entrika ve seviyesizliklerle saldırmaktadırlar. Partimiz ve değerlerimiz kırıltılmak istenmektedir..." (Ö.G. s.27, sf.10)

Diger kesim de şunları yazıyor: "Eyl burjuva çömezler. Onurumuz olan yüzlerce şehidimizin kanı-canı pahasına kurulan bu mevziler, eroinci mafya şebekelerinin savunma kürsüsü yapmanız için mi "yaratıldı"?... Ama şunu unutmayın, o mevzilerin size terk edilmesi, şehitlere ve yaşayan devrimci komünistlere, onların yarattığı değerlere ihanet olacaktır." (Parlizan, s.18, sf.3 -Parlizan'ın 18. sayışı iki kesim tarafından da yayınlandı. Alıntı 130 sayfalık olandandır.)

Evet, işte sorunun en can alıcı yanılarından biridir bu. İki kesim de şehitler ve yaratılan değerler konusunda aynı "duyarlılığı" sahip görünmüyor. Ama söylemek, hatırlatmak zorundayız, devrimciler yazılarında, bildirilerinde, hareketin kararlarında aynı muhtevadaki sözcükleri onlarca ve onlarca kez yazdılar, söylediler. O zaman bu devrimci duyarlılık, bu devrimci sorumluluk karşısında kör ve sağır kesilen sizler, bu duyarlılığınızın içtenliği konusunda en başta birbirinizi ikna etmekte zorlanmanız kaçınılmazdır. Devrim mücadelesinde çifte standartlara, istikrarsızlıklara, temel devrimci değerleri, ilkeleri, kuralları "ışına geldiği gibi" değertendirmeye, kullanmaya yer yoktur.

Biz tarihimizin bütününe damgasını vuran tutarlılığımızla, doğruları her şart altında ve gerektiğinde herkese rağmen savunma kararlılığımızla, engelleri aşmaya, gelişmeye ve güçlenmeye devam edeceğiz. Yanlış-doğru, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele eden hiçbir gücün yarı yolda kalmasını da istemeyiz. Sol güçlerin büyümesini isteriz. Bunda devrimin yararı vardır. Ve bu anlamdadır ki, suni ayrımlara karşıyız. Özellikle de silahlı güçlerin darbe yemesini ve bölünmesini istemeyiz. Ama oportünizm istiyordu. Açıkça ya da bazen dolaylı bizim bölünmemizi, yok olmamızı istiyordu. Bizim yok olmamızı isteyenler hayal kırılgısına uğramaya, yarı yolda kalmaya, kendi güdüklikleriyle sınıflar mücadelesi içinde erimeye mahkumdurlar. Çünkü biz, devrimci istiyoruz, devrime karşı çakanlar, tarihi gelişimi gereği yok olmaya mahkumdurlar.

Tutsaklıklar, fırsatçılar, art niyetler, bize karşı oluşturulan düğmanca birlikler, dün sahip çıkılmayan adalet ve değerler... Ve gelinen nokta. Her şey ama her şey açığa çıkmış, sürecin sinavından geçmiştir. Devrimci hareket darbeyi ve darbeciliği alt ederek yolunu düzlemiş, yürüyüşüne devam etmektedir; devrimci hareketin bölünmesi, yok olması pahasına önünü açma hesabı yapıyanların önünde ise devrimci hareketin alt ettiği düşman vardır şimdi... Tek başına bu, evet yalnızca bu tablo muhasebenin kaçınılmazlığının kanıtıdır. "

O önü demokrasisiz, anlı şanlı organlarımız, övüne övüne bitiremediğiniz kolektifliğiniz ve de iğlerliğiniz neden darbeyi engelleyemedi acaba?

Bunu irdelemek zorundasınız.

(*) Bize sokak züppeleri gibi küfreden kancak iten ahlak ve sorumluluk beklemiyoruz. Çünkü o kontrao ve dşganları, ahlak-sözünü desteklemişti. Mayası bozukluk ve provokasyon yapmak işiyor.

Darbeci darbeciye darbecilikle suçluyor

Darbeciler harekete, çevresine, halkımıza, kendisine verdiği tüm zararlarıdan sonra çıkış yolunun olmadığını gördüklerinde, birbirlerine ihanet etmeye ve birbirlerinden kalmaya başlamışlardır. Darbecinin mayası ihanet, hırsızlık ve ahıksızlıktır. Dün çıkarları gereği birleşip kompo düzenleyenler, ihanet edenler bugün çıkarları sarsıldığında aynı şeyleri birbirlerine karşı yapmaktan da çekinmiyorlar.

“...Darbe kime karşı yapılmış, size mi? Eğer soruya evet diyorsanız o zaman daha evvel hareket yönetiminin siz olduğunı, bizim de siz devardığımızı iddia etmiş olursunuz. Bizim bildiğimiz şey hareket yönetimini “S” ve “H” temsil etmişlermiş, bu hakkı kendilerinde nasıl bulmuşlar bu ayrı konu. Ama bunların durumlarına bakmeksizin sorumluluklarını kabul etmişsiniz.”

Yukarıdaki sözler ne örgütümüzün içinden çıkart Bedri Yağan gibi darbelerin de son süreçte TKP-ML içerisinde ortaya çıkan darbece tasfiyeci iddia sahiplerinin sözleri değildir. “Başka bir örgütte yeni bir darbe mi oldu acaba” diye düşünmeyin, bekleyin... Darbeciye mesu laştırın, destekleyin, darbeyi mahkum etmeyen herkes TKP-ML’nin karşılaştığı sonuçlara karşılaşıpacaktır. Kuşkunuz olmasın.

Bu alıntı, örgütümüzde darbe yapan, darbeyi daha ilk gününden itibaren tüm gücüyle destekleyen, örgütümüzü yok etmek için ellerinden gelen her türlü kontra faaliyetleri gösteren darbecilerin birbirlerini karşı karşıya kullandıkları sözlerdir.

Hareketimize karşı darbe yaptıklarını kabul etmeyen bu zafat, şimdi aralarında bir “t daesim” sürdürüyorlar. Hareketimize saldırıya geçtikten 13 Eylül darbe günlerini darbe olmadığını ispat etmeye çalışıyorlar. Şimdi çok uzuv ve kolayca birbirlerini darbecilikle, tasfiye etmekle, komploculukla suçluyorlar.

Yukarıdaki alıntı 18.2.1994 tarihinde İbrahim Hatfahın ozaazevindeki darbelerden Alişan, Harun, Fethiye, Özden, Yeşim v.d’lerine yazıldığı mektuptan alınmıştır.

Dün hareketime karşı birlikte kontra faaliyetleri başlatanların bugün birbirlerini darbecilik ve komploculukla suçlamalarında sürüp bir yan yoktur. Bu süreçte örgütümüz çok büyük bir açıklık ve güçlü siyasi öngörüyle darbecilğin ideolojik, politik, ahlaki, kültürel çözümlerlerini yapmış, bu kişiliğin ahıksız, hırsız, ırz düşmanı olduğunu, rahatlıkla düşmanla birleşebilecek, kendi çıkarları için her türlü pisiği yapabilecek nitelikte olduğunu tespit etmiş, tüm sola ve halkımıza bu gerçekleri anlatarak darbecilğin nası bir süreç izleyeceğini ortaya koymuştuk.

Ve daha darbenin ilk günlerinde şöyle demiştik. “...Hiç kuşku yok ki, bugün önderlerini arkadan hançerleyenler, rı-yakarcı davrananlar, yarı aynı şeyi birbirlerine karşı yapacaklardır. So-nuçlarını hep beraber göreceğiz.”

Yukarıdaki alıntı darbenin ilk günlerinde yazılan ve daha sonra tüm kadroların-

mıza ve halkımıza açıklanan günlükten alınmıştır. Daha o gün darbecilere de söylemeye ve “Tarifi bu sözlerimize ta-nıklık edecektir.” demiştik. Bugün neredeyse söyledığımız her sözük kanıtlan-mıştır. Darbeciler harekete, çevresine, halkımıza, kendisine verdiği tüm zararlarıdan sonra çıkış yolunun olmadığını gördüklerinde, birbirlerine ihanet etmeye ve birbirlerinden kalmaya başlamışlardır. Darbecinin mayası ihanet, hırsızlık ve ah-laksızlıktır. Dün çıkarları gereği birleşip kompo düzenleyenler, ihanet edenler bu-gün çıkarları sarsıldığında aynı şeyleri birbirlerine karşı yapmaktan da çekmi-yorlar. Yine daha önce şöyle demiştik.

“... Her darbeci kendisini lider görü-yordu. Liderler birbirlerini tasfiye et-mek ve alışkanlıklarını gereği bu tasfiyeyi darbe ve ihanetle yapmak zorunday-dılar. Düşündükleri ve tasarladıkları hemen hiçbir şey gerçekleşme-miştir. Tersine darbeden itibaren yol açtıkları operasyonlar, katli-amlar, artık kendilerini de kapsa-yacak şekilde devam ediyordu. Hareketten çıldıkları olanakları-mız da onları kurtarmaya yetmi-yordu. İnsanların sorunları çoğal-maya başlamıştı. Hangi amaçlarda yola çıkmıştı, sonuç ne olmuştu, nereden nereye gelinmişti soru-ları artık yüksek sesle soruluyor-du. Ayrıntılar, özleştirilip yapıp ye-niden hareketle bütünleşenler sıkça görülmeye başlandı. Olum-suzluklar olumsuzlukları takip ediyordu. Darbeci şeflerin kavgaları daha da derinleşti. Yüksek perdeden atma süreci kapanmıştı artık. Birbirle-rini suçlamaya başladılar. Operasyon-lardan, olumsuzluklardan birbirlerini sorumlu tutuyorlardı.”

İbrahim Hatfa devam ediyor. “...Bir ö-rgüt olmanın en basit kuralıdır aradı-ğımızda kadroların iradesi olmadan hare-ketin merkezi hiyerarşisinin şekilleneme-yeceğini gördüğümüzden böylece darbeci bir anlayışa karşı çıktık... Kadroların ra-hatsızlığından biz sorumlu tutamayaca-ğımıza göre bizim yaptıklarımızı darbe olarak nasıl nitelersiniz, başka ne yapıla-bilirirdi? “S”nin pisiği ortaya çıkınca “H” bizimle, süreç sorgulandı, “H” de olumsuz çıktı... Ve siz hem hiçbir şeyden haberin yok diyorsunuz hem de darbe yapıldığını iddia ediyorsunuz... Eğer yö-nelim onlar değil bizdik diyorsanız ve si-ze haber verilmeden birçok şey yapıldı-ğından dolayı “darbe” nitelmesi yapıyor-sanız böyle zorlama bir mantıkla darbe yaptığımız iddia edebilirsiniz... İki bu da seçmendir.”

Görüldüğü gibi iki darbeci birbirlerini ısrarla darbe yapmakla ve darbecil olmak-la suçluyorlar.

Kara Mizahta şöyle demiştik... “Dar-be çıkarıcılar, zafatların birliğidir.” ve daha sonra “Çıkarlarını bitirdi yerde çı-kar kavgalarını, yeni darbeler, ayak oyunları, kaçışlar, yeni ihanetler kaç-ılmazdır.” Darbeciler şimdi bu süreci yaşıyorlar. Ve daha da yaşamaya devam edecekler. Bu sürecin nasıl yaşanacağını daha önce birkaç kez yazdık. Süreci ön-gördüğümüz bu biçimde sürüyor. Darbe-ciliğin geldiği aşamada yeniden de olsa darbelerin birbirlerine karşı darbelerini, ayak oyunlarını, liderlik sevdalarını halkı-mıza göstermeyi ve bu kişileri tanıtmayı görev biliyoruz. Çünkü bu darbecil çete artıkları fırsat buldukça hala kontra faa-li-

yetine devam ediyorlar.

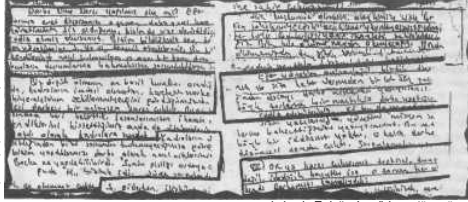
13 Eylül kontra hareketinin gerçek lideri İbrahim Bingöl’üdür. Bütün parayına kur-guları, bu kurgular üzerine geliştirilen yön-temler ve darbe projesi onundur. Ama İb-rahim Bingöl’ün karizması ve cüreti darbe yapmaya yetmezdi. Megalomanlık dere-cesinde kariyerist, kendine güvensiz bu kişilik uzuv liderlik peşinde olan Bedri’nin geçici liderliğinde, hiçbir yeteneği olma-yan, rahat yaşam özleminde olan, korkak Şener’i de yanlarına alarak hareketi ele geçirmek istiyorlardı. Hepsinin ortak öze-liği kendi canlarını çok düşünmeleri ve ih-traslarıydı. Hepsini birbirini çok iyi tanıyor-du. Hareketi ele geçirme temelinde birleş-mişlerdi, ama daha ilk günden bu yana aralarındaki liderlik savaşı sürüyordu.

Darbenin kitlelere açıklanmasıyla 13 Eylül’den çok kısa bir süre sonra darbe hakkında bilgilendirilen Erdoğan, kendi

mekle kalmamış, onların karşı devrin gerçek yüzünün ortaya çıkmasını engel-lemiştir. Devrimci adasetimizi engellemiştir. Bedri’lerden sonra İbrahim Bingöl dar-be liderliğini üstlenmiştir. Ama rahatsızna düşkün olduğundan, sıkıntıya gelemedi-ğinden ve de Avrupa’yı mesken tutmak istediğinden filli olarak liderliği Şener’e bı-raktı.

Toplantı yapacağız, kadroların kara-rya yönetimi oluşturuncağz vb. tüm söy-lemelerini unuttuslardı.

Darbeci safları terk ediyor sürüyordu. Darbenin ortaya çıkmasıyla birlikte “çağ-ırcılar” diye adlandırılan İbrahim, Nezir, Mustafa vb. yönetimi ele geçirmek için kompo faaliyeti sürdürüyorlardı. İşlerin iyice sarp sardığına inanan Erdoğan, kendi darbesi için koşulları oluşturduğunu düşünerek İbrahim ve Şener üstününe darbe yapmak için Avrupa’ya çıkarken

hesabına darbeye katılarak örgütü ele ge-çirmek istiyordu. Darbecik kitleler tarafın-dan mahkum edilip köküne doğru gider-ken, bir yandan da kendi ilerinde yeni kompo hazırlıkları sürüyordu. Erdoğan süratle kendi çevresini oluşturan darbe-ci yönetimi ele geçirmek istiyordu. Bunu fark eden darbe lideri İbrahim Bingöl, Bedriye baskı uygulayarak ülkeye gitme-sini sağladı. Bedri’nin Ortadoğudan gider-ken Erdoğan’ı etkisiz hale getirmek için gittiğini belirlen sözleri, keza artık darbeci-lerin polis idarelerine ve mahkeme tuta-naklarına geçen belgelerde İbrahim Bin-göl, Şener ve Gürcan Özgür’ün ilişkilerine “Erdoğan’a fazla güvenmeyin” şeklinde sözleri görülmektedir. Bedri Ortadoğudan ülkeye bir ceset gibi gitti. Sonunu görmüş-tü ama oynadığı rol gereği geri dönüş yoktu. İkinci gün polis kapanına düştü ve bir mermi bile kismadan öldürüldü. Her şeyleri polis denetimindeydi. Polis bekli-yordu. Buldu ve vurdu. Polisin bu tavı darbecilere sunulan küçük bir armağandı. Böylece darbeciler ölümsüz bir önder ka-zanmış ve şehitli edebiyatına sığınarak bir süre daha piskillerini kismaya devam edeceklerdi. Bedri’nin ölümünden sonra darbeciler arasındaki liderlik savaşı daha da şiddetlenmişti. Düşündükleri ve um-dukları hiçbir şey yapamamışlardı. Dar-becilikten koparılar, kapıları, teslim olan-lar atarak devam ediyordu. Artık polis darbecileri öldürmüyor, ama silahlı da ol-malarına izin vermiyordu. Bu nedenle 6 Marttan sonra yapılan operasyonlarda büyük bir özenle darbelerin de en “elit kadrolarını” silahlı oldukları halde bilecek, isteyerek öldürmemiş, yaşamalarına izin vermiştir. Sıradan bir SDB savaşçımızın bile sağ yakalanmadığı bu koşullarda dar-beci liderlerin bu şekilde yakalanmaları çok dikkat çekicidir ve anlamlıdır.

Duşman Bedri ve Gürcan’ı öldürerek darbecilere uzuv yolu önder armağan et-

yakalandı. Erdoğan’ın polisin ve tüm gü-mrük memurlarının ve herkesin bildiğini ve artık ayıyuka çıkmış bir yöntemle Avru-pa’ya kaçmak kalmak bilecek yakala-mak demekti. Yakalattılar! Böylece bir süre daha Şener ve İbrahim örgütümüz-den çıldıklarıyla rahatça Avrupa’da yaşa-yacaklardı. Ama hiçbir işleri iyi gitmiyor-du. Uçurumun kenarına yaklaştıkları bir-birlerini suçlamaları daha da arttı.

Darbecilerde herkes bir önderdi. İbra-him hep yaptığı gibi avuç içiyle ağzını ka-pamış, gözlerini kocaman açarak fırsat kolluyordu. İbrahim ve Şener yönetimini eleştirmek ve kendini ön plana çıkarmak için her türlü koşu oluşturmıştı. Büyük kur-tarı pozisyonla Şener ve İbrahim’e darbe yapmak için Almanya’ya gitti. Poliste ki ila-desinde Almanya’daki darbeci grup so-rumularından Nejdett, Ayşe, Hüseyin, Or-han, Sinan isimli şahıslarla tartıştığını söylemektedir. Kuşkusuz bu şahısların kimler olduğunu herkes gibi bizer de bi-mekteyiz. Düşündükleri ve vaat ettikleri hiçbir şeyi yapamayanlar, her şeyi yüzi-ne, gözüne buluşturan İbrahim Bingöl yani birinci İbrahim, İ. İbrahim Sultan’ın dar-besine karşı koyamayacağını anladığında tüm olumsuzlukları Şener’e yıkarak, İ. İb-rahim Sultan’a anlaşarak Avrupa’da yer-ni sağlamaştıklarıma koşuyula ve de İleri bir konumda kalarak hareketi bu kez de İ. İbrahim Sultan’ın “kurtarmasına” karşı koymadı. Bu yeni kurtarıncının aktardığına göre “Birçok şeyden benim de haberim yok” diyor. İ. İbrahim ihanete ve sat-maya alısmış... İ. İbrahim kendi tükenişini gördüğünde Şener’i satıyor ve İ. İbrahim Sultan’a teslim oluyor. Bu durumu gören Şener, çareyi kaçmakta buluyor. Şener’in kaçı I. İbrahim’de İ. İbrahim’de rahat-latıyor. İ. İbrahim açısından tüm olumsuz-lukların sorumlusunun Şener olduğunu ka-nıtlıyor. İ. İbrahim’in ise öni biraz daha

acıyor. II. İbrahim Sultan'ın deyişyle *S'nin pıslığı ortaya çıktığında "H" henüz bizimleymiş, süreç zorlandığında "H" da olumsuz çıktı...*" I. İbrahim kadar II. İbrahim Sultan da uyanık ve onun kadar tezgahçıydı, adeta kız kardeşleri. İlk darbeci yönetimden I. İbrahim yalnız kalmıştı. Bütün darbecilerin birikeli geçici çıkar birliği olup, bizim anlatılarımızla birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. II. İbrahim Sultan için I. İbrahim'in işini bitirmek artık çok kolaydı. I. İbrahim Avrupa'daki yaşamını kaybetmemek, sıcak savaş içinde olmamak için darbe yapmıştı. II. İbrahim Sultan ona ilkeye girecekti dediğinde birinci kurtancının tüm siyasi hayatı bitmiş ve düzene dönmekten başka bir yolu kalmamıştı. Böylece çağın en darbesi gerçekleşmiş II. İbrahim Sultan, Nezir, Mustafa darbesiyle yönetimi ele geçirmişti. Ama bir sorun vardı. II. İbrahim cezaevinde yazdığı mektupta I. İbrahim ve Şener için "... bizim bildiğimiz şey hareketin yönetimini S ve H temsil etmişmiş, bu hakkı kendilerinde nasıl bulmuşlar..." Olanın bu hakkı kendilerinde bulması darbecilik nedeniydi. Ama aynı sorun daha yüksek bir dozda II. İbrahim'e de gelecekti. *"Sen bu hakkı kendinde nasıl gördün?"* denilecekti. Darbeci kadrolar demoralize olmuş, hayalleri yıkılmış, artık palavra dinlemek istemiyorlardı. Ama II. İbrahim Sultan eşinin bulunmaz bir cehver olup yeni bir liderdi. Yeni şeyler söylüyordu. Kendi liderliğini kabul ettirmek ve de diğerleri tasfiye edilebilmek için suni olarak oluşturulmuş teorilere ihtiyaç vardı. Dedikodu, spekülasyon edebiyatıyla hiçbir şey elde edilememiş ve bu kendilerini vuran silaha dönüşmüştü. Kışkırtma, provokasyon girişimleri de sonuç vermemişti. "...DK'ya karşı çıkışımız tepkisel, duygusal değil ideolojik boyutluydu, o zaman her alanda farkımızı söyleyebilir miyiz?"

Evet, kendin için de olsa II. İbrahim Sultan daha darbenin ilk günleri belirttiğimiz, hiçbir ideolojik ayrıntıların olmadığı, tek kelime eleştiri getirmedikleri, tamamen ihtirasi ve korkaklığın ürünü olan darbenin kontra teorisinin nasıl üretildiğini açıklamış oluyor. II. İbrahim cezaevindekilere *"...Siz bu insanların peşinden gittiniz..."* derken kendisinin de aynı şeyi yaptığını ve bu ırz düşmanlarıyla, kontralarla suç ortağı olduğunu büyük bir psikilikle gizlemekte istemektir. Cezaevindekilere *"...Siz S'den talimat aldınız" derken* acaba kendisi kimden talimat almıştır? II. İbrahim Sultan gerade kalan birkaç kişi üzerinde inisiyatif kurabilmek için inisiyatifin kabul etmek istemeyen herkesi tasfiye etmek istiyordu. Bir anda neye uğradıklarını anlayamayan ve soluğu cezaevinde alan darbeci kontra kadroları çok olmuştur. Yönetimi eleştiriyorlardı. İşte bu koşullarda hiçbir soruya doğru dürüst cevap veremeyen ve darbesi yönetimi ele geçiren İbrahim Hafta yönetimi kabul etmeyen cezaevindeki darbeci kadrolar tasfiye ediliyorlardı. Cezaevindekiler yeni kurtarıcı İbrahim'i darbeci görüyorlardı. II. İbrahim Sultan şöyle diyor: *"...kadroların rahatsızlığından bizi sorumlu tutamayacağımıza göre yaptıklarımızı darbe olarak nasıl nitelersiniz..."* Ve devam ediyor. *"...Eğer yönetim ortar değil bizdik diyorsanız ve size haber vermeden birçok şey yaptığınızdan dolayı darbe nitelmesi yapıyorsanız böyle zorlama bir mantıkla darbe yaptığımızı iddia edebilirsiniz..."* Anlaşıyor... Yeni kurtarıcı kendi inisiyatifini sarsacak herkesi tasfiye etmek istiyor. Ve bu nedenle çağın, kendini kabul etmeyeceklerine haber vermeden, bilgilendirmeden darbe yapıyor, böylece darbecilerin en

önemli kadroları Alişan, Harun, Fethiye, Özden, Yeşim... ve diğerleri II. İbrahim'in yönetimini kabul etmiyorlar. Darbeci kişilik bilmisti, düşmana yeterince hizmet etmişti ve artık düzene dönebilirdi, tam bir kepa-zelik yaşıyorlardı. İşkence tezgahlarında hiçbir, ciddi hiçbir işkence görmenden kendi can güvenliklerini sağlayan, adım adım kendilerini takip ederek koruyan polis dostlarına tüm bildiklerini anlatmakta bir sakınca görmemişlerdi. Onlar polisten değil, esas olarak örgütümüzden kaçıyor, ona karşı gizlilik oluşturmamak istiyorlardı. Örgütümüzün adaletinin kaçıyor ve kaçıkça korkulan fobye dönüşüyor, paranoyaklaşıyorlardı. Bütün yollar tıkanmıştı.

Halka karşı özleştirtili yapıp devrimci adalete sığınmak cesaretinden yoksundular. Kolayca düzene dönmelerine burjuvazinin hukuku engelidi. El dalası iyice hızlandı. Artık birbirlerine güvenmiyor ve kendi can güvenliklerinden kaçıyor duyuyorlardı. Bu nedenle Harun *"can güvenliğim yok"* diyerek darbecilerin kaldığı koğuşta da ayrılarak idareye sığındı. Harun Kartalla ilgili daha önceki tespitlerimiz tekrar okunmalıdır. Bu kişi korkak ı-pık bir zavallıdır. Biz ona, kendine olan güvenini kazanması için dört kişilik bir milis sorumluluğu uygun görürken, darbeciler Genel Askeri Sorumluluk payesi vermişlerdir. (*)

II. İbrahim artık Sultan olmuştu. Asip kesiyor, gürlüyordu. Ama tüm güfemelelerine rağmen çözüş ve çaresizdi. Korkuyordu. Özellikle de ölümün söz ediyordu. Cezaevindekilere yazarken şöyle diyor: *"...Hiç kuşkusuz olmasın, aleyhinize yeni bir şey söylemeyeceğiz. Açıklama yapmayacağız ama her türlü fedakarlığı yapıp hareketi sahipleneceğiz, bile bile ölüme meydan okuyacağız. Bizim ölümümüzden de sizi sorumlu tutacağız. Bunun için tarihle belge bırakacağız."* II. İbrahim'in bu sözlerinde ruh halini görmek mümkündür. Ölüm korkusu yasıyor, hiç ölmek istemiyor. Yaşamı çok seviyor. O öylesine bendirici ki, değil başkaları için ölmek, ırmağının bile çizilmesini istemez.

II. İbrahim *"...ölüme meydan okuyacağız..."* demesine rağmen yakalandığı evde ini, ufaklı birçok silaha rağmen tek bir kurşun sıkmadan kontra ağabeylerine teslim olmuştur. Kontra, çocuklarını öldürmezdi.

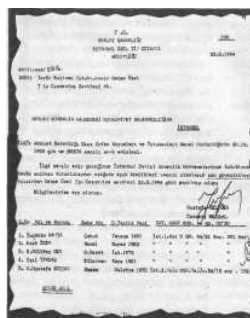
İbrahim Hafta ilginç bir kişiliktir. Bu kişilik her türlü pistliğin taşıyıcısıdır. Kendisinin polise arandığını bildiği halde kardeşinin kimliğini alıp kullanmaktadır. Aranan bir kişi öz kardeşinin kimliğini hangi amaçla kullanabilir. Kuşkuludur... Ve II. İbrahim'de de tipki Bedri gibi ölüme girdiğinin ikinci günü polis eliyle koymuş gibi bulmuştur. Tek fark İbrahim Hafta'nın öldürülmemesidir.

Polis darbecileri eliyle koymuş gibi nasıl bulmaktadır? Polisin bu bilgileri alabilmesi için ya üst düzeyde doğrudan doğruya bir işbirliği ya da sonradan polise yapılan doğrudan pazarlıklar vardır. En iyi niyetli haliyle, daha önceden de belirttiğimiz gibi basından itibaren polis denetimi altındadır ve bu denetim hala sürmektedir. Ama gelinen noktada artık denetim altına alma yaşananları açıklamıyor.

II. İbrahim polise neden çatışmadığını, neden öldürümediğini ve ölüme girdiğinin ikinci günü nasıl yakalandığını açıklamaz. Olgarşı onun gibilerinin yaşamaması istemektedir. II. İbrahim'in yaşam tutkusu ve oligarşinin örgütümüne zarar vermek için onu yaşatması sonucu II. İbrahim ölüme girdiğinin ikinci günü yakalanmış, çatışmamış ve polise yaşamıştıdır. O *"ölüme meydan okuyacağız"*

diyen İbrahim, eski Ortadoğu örgütülüğümüzü ve insanlarımızı verdikten sonra ağır ceza alabileceği her şeyden kaçarak, polise yeminler ederek kendisinin Ortadoğu'da Basın Yayın sorumlusu olduğunu söylemiştir. Yalan söylemektedir. İbrahim'in bütün derdi, 12 Eylül'de Devrimci Yolcuların yaptığı gibi düzen içi devrimcilik yaptıklarına, düzen dışına çıkmadıklarına polisi ve mahkemeleri inandırmaktı. Simdi de bu rolü darbeciler oynuyorlar. İbrahim, Alişan, Fethiye, Harun gibileri gerek poliste gerek mahkemede özçözümleri bir yana bu rolü oynamaktan kaçınmamışlardır.

Darbeciliğin duruşma tutanakları tam bir kepa-zeliktir. "Türkiye Genel Siyasi Sorumlusu" örgüte olan yazışmalarını örgüt üyesi olmadığında dar kanıt olarak gösterirken, "Türkiye Genel Askeri Sorumlusu" ise *"...hakim bey, insanın bir adı çıkmaya dörsün, benim hiçbir eylemle ilişkim yoktur" diyebliyor.* Ölüme meydan okuyan II. İbrahim Sultan bu "geleneği" devam ettiriyor. Benim örgütte ilişkim yoktur deyip ama Ortadoğu'daki örgütlenmemizi isimleriyle anlatıyor. Anıyanıyla gidip kimlerle tartıştığını, ölüme tartışmak için geldiğini anlatıyor. Mübarek sanki münazara sözcüsü...

İbrahim Sultan bilerek ölüme meydan okumadı, okuyamadı. Çünkü o her koşulda hayatta kalabilmek için polise işbirliği yapmak zorundaydı. Ve şimdi bu işbirliğini oligarşinin güvenliği, icazeti ve desteğiyle Gebze cezaevinde sürdürüyor. Artık her şey çok açıktır. Olgarşı darbeci kontraları korumak için devletin en üst mekânizmalarından "karar çıkartmaktadır".

Simdi sormak zamanıdır. Hala devrimci olduğunu iddia eden darbecinin can güvenliğini oligarşı neden sağlamak istiyor? Düşman ne zamandan beri devrimci olmaya başlamıştır? Ve düşman darbe-

ci kime karşı ve ne için korumaktadır? Burjuvazinin bu korumada çıkarı nedir? Bu soruların açık ve net cevabı darbeciliğin kontra geçeceği.

II. İbrahim Sultan gibi kontra çocukları şimdi can güvenliklerini de sağlanmasının mutluluğuna kontra yayını gözünde "Sevgili Erdoğan'ın" anarken "tehdit" yolamayı ihmal etmiyor. Devrimci adaleti bize göstereceğinden söz ediyor. Ölüme meydan okuyan aslan yürekli İbrahim çatışmadan teslim olup oligarşie *"DK'lar beni öldürecek can güvenliğim yok Beni Gebze'ye gönderin"* derken ve oligarşı onun can güvenliğini sağladığında, bunun bedelini ödemek zorundadır. II. İbrahim Sultan kontra yayınlarıyla, yazılarıyla bu bedeli ödüyor işte. "Darbecilik ahlak-sızdır" demistik. Bu ahlak öyle bir ahlaktır ki bir pezevenğin ve fahişenin ahlakından daha düşüktür. Düşünün, oligarşie sığınmış ve oligarşinin silahlarıyla can güvenliğini aldığı koşullarda örgütümüzden hesap soracaklarını söyleyen bu kişilikleri düşünün, tirafçıların koğuşu gibi herkesten yalıtılmış oligarşinin güvenliğindeki bu kişiler hareketimizde küfür ediyorlar, kontra yayınları çıkarıyorlar. Bizim bulunduğumuz koşullara gelmelerinden vazgeçtik, sol ve ilerici olduğuna iddia eden herkes bütün cezaevlerinde bir aradadır. Hiç kimse oligarşiden can güvenliğini istememektedir. Darbeciler genel olarak hiçbir sol grupla birlikte olmak istemiyorlar. Çünkü güvenliklerini tehlikede görüyorlar. En güvenceli yerleri oligarşinin seçtiği yerler olarak görüyorlar. Sol, genel olarak devrimcilerle birlikte kalmaktan korkanlar sadece faşistler, tirafçılar, ajan, muhbirler, genelde karşı-devrimcilerdir.

Olgarşinin güvenliğinde yazan İbrahim ve onun gibi tüm darbecilerden can güvenliğini istemeyorsunuz. Kendinizi sol saflarda görüyor ve tartışmak istiyorsanız dağda, şehirde, ovada, cezaevlerinde her yerde bütün kadro ve tarafatlarımız sizleri beklemektedirler. Kapılarımız açıktır. Ama geliyorsanız, Sadece Gebze Cezaevinde ve Avrupa'dan "tehdit" gönderiyorsunuz. Herkesi kendinize güldürüyorsunuz. Binlerce Devrimci So'cu II. İbrahim Sultan gibi bulunmaz bir lidere hesap vermeye hazır bekliyor. Gelip hesaplarınızı alma yerine ölüme girdiğinizin kindi günü oligarşie teslim oluyorsunuz ve oligarşinin güvenliğini "tehditler" yazıyorsunuz. Ne yazık ki korkunun ecele bir faydası yok, İbrahim. Dünya çok küçük ve oligarşı senin gibileri sonsuza kadar koruyamaz. İşe yaramaz. Hale gelince kaldırıp bir kenara atacaktır. Şimdiye kadar yaşadıklarımız, gördüklerimiz onlarca kez doğruluğumuz, haklılığımızı, tespitlerimizi kanıtlamıştır. Yine kanıtlacaktır.

(*) Gebze Cezaevinde Harun'un cezaevi idaresine sığınmasıyla Gebze Cezaevi idaresi kontraları bir sevgi çocuğunu korumak için vakit kaybetmeden Bursa Cezaevinde sevk etmiş ve Harun'a özel bir köşü ayrılarak güvenliğini sağlamıştır. Korkak Harun bu durumda da kendini güvenliğe gömmeyerek PKK'lı olmak istediğini belirterek idareye PKK'lıları koğuşuna ölmek istediğini söylemiştir. Bursa Cezaevi idaresi ve Adalet Bakanlığı bu hain hakkında kararımız biddinden PKK'lıların koğuşunda da olsa can güvenliğini sağlanamayacağını düşüncelerle onu PKK'lıların koğuşuna vermiştir. PKK'lılar bu haini saflarına almak istemektedirler. Bu terahleri kendi anlayışları ceredir, alabilirler. Ama bidden ödip cezaevi idaresine "...Harun'u PKK'lıların koğuşuna

vermeniz de bir sakınca yoktur" dememiz istemeleri anlaşılır gibi değildir. Yeni gelmişken belirteyim, birbirlerini dost gören örgütler bu tür durumlarda dostluktan ceğri olarak kişiyi değil, örgütün değerlendirmelerini esas alırlar. Küçük hesaplar-dan kapınırlar. "Bene sığındı, bizim gibi düşünüyor" benzeri küçük hesaplarla hareket etmezler. Dost bir örgütün dostunun hain dedik kisinin kendisine sığınması durumunda ilk yapacağı iş, hiç vakit kaybetmeden o kişiyi alıp dost örgüte teslim etmektir. Örgütümüz bu anlayışla hareket etmez. PKK'dan kapalı usulden teslim etmişler. Her seve radmen tekrar belirtim. Harun gibi hainlerden hiç kimse fayda gömez, ancak zarar görür. Otar her şeyini satmaya hazırıdır. Sizi de satca-kıdır.

Yedikleriniz burnunuzdan gelecek!

"Güçlü" bir ağaç var karşımızda. Her yana dal budak salmış. Haşmetli görünüyor. Ancak biraz daha dikkatli bakıldığında ağacın içinde kurtların yuva yapmış olduğunu, tüm ağacın içini kemirdiğini görüyorsunuz. O görkemli, o güçlüğün içinde ağacın içi kurtlar tarafından yenmiş, toz toz olmuş, gövdesine vurulduğunda kabuk içine çöküyor ve dışarı çürük kokusu yayılıyor. O zaman anlıyorsunuz ki, bu ağacın çok yakında büyük bir çatlatıyla yitimişi işten bile değil. İşte düzen bu ağaca beniyor.

Gazete sayfalarına, televizyon ekranlarına yansıyan şaşaalı ve güçlü görüntüsünün altında pislik, kokuşmuşluk ve çürümüşlük var. Dokunduğunuz yerden irin akıyor. Bu pisliğin sahipleri ise avazları çıktığı kadar bağıyorlar. "Koku günden geliyor", "Hayır benden değil, asıl kokuyu yayan o", "O benden daha fazla kokuyor", "Ben bulasmdım teker teker araştırılmı isterseniz." İçinde yüzlerce çirkefi avuçlayıp avuçlayıp birbirlerine fırlatıyorlar.

Mesut Yılmaz "Çiller mallarının hesabını versin, 21 videde bir senet nasıl oldu?" diye soruyor. Çiller "Asıl Yılmaz son 10 yılda yaptıklarının hesabını versin bakalım" diyor. Aradan Karayalçın'ın sesi geliyor; "Siyaset-tekiler ve siyasal kurumlar bir bütün olarak aklamalıdır. Kişilerin yansırı partilerin mal varlığını da denetleme tabi tutulmalıdır. Genel başkanların yansırı genel merkezler de aklamalıdır."

Tüm bu hengameye rağmen kimse kimsenin ayağına basmak istemiyor.

Çiller'in ABD'deki 250 milyarlık mal varlığı ortaya çıktıktan sonra mal varlığının araştırılması için ANAP'ın mecliste verdiği soru önergesi reddedildi. Karayalçın da SHP'deki bazı çalkat seslere rağmen "Çiller'e güveniyorum" diye ortağını yalnız bıraktı. Bu önergenin reddedilmesi tek başına Çiller'i aklamayacağından DYP ve SHP grubu ortak olarak bir soru önergesi hazırladılar. Buna göre tüm parti liderlerinin ve yakınlarının malvarlıklarını Medis'te oluşturulacak 11 kişilik yetkilis bir komisyon tarafından araştırılacak. Arada hülle için kurulmuş ya da siyasi yaşamı bitmiş bir soru partisi, partilerin eski yeni tüm genel başkanları bu araştırmalardan nasibini alacak. '83 son-

Devlet tepeden tırnağa bir çürümüşlük içinde. Pislik göründükçe yolsuzlukları artırıyor. "Başımız dik" diyerek meydan okudukları halkı, vadeleri dolduğunda onları yaşadıkları pislik çukuruna gömecek.

rası kurulan onlarca periden 200'den fazla kişi bu 11 kişi tarafından dönem bilgi komisyonu dağıtılan kudar araştırılacak. Erkin Çolaşan Hüriyet'teki köşe yazısında bu durumu ilişkin olarak "DYP ve SHP karşımıza" hesap sorma" değil, hesap sorma" ama-cıyyla çıktılar" diyor. Karayalçın'ın "Parti merkezleri de aklansın" sözünün anlamı bu aslında. Kamuoyu araştırılıyor sanacak ve olay bir süre sonra küllenicek, çirkef çukurundakiler rahat nefes alacaklar.

Olayın ilginç yönlerinden biri de Çiller'in yaptığı mal beyanında açıkladığı zenginleşme grafiği. Soru önergesinin oylandığı gün Çiller kürsüye elinde bir dosyayla çıktı. "Benim alımın açık, hodi meydan, işte her şey bu dosyanın içinde" diye meydan okudu herkese. Çiller'in açıkladığı mal varlığı gerçekten de göz kamaştırdı. Ancak içinde en ilginç olanı 1973 yılında babasından kalan 437.940 TL nakit, yatırımlardaki sabit sa-yesinde 21 yıl sonra 677 milyar haline gelmiş. '73'den'84'e kadar her yıl en kârlı yatırımları hissedilen Çiller parasını bir yerden çekip diğerine yatırarak, altın, faiz, döviz, em-tak, bono derken, 1994 yılının başında ser-venini 450 milyara ulaştırmış. Dövizden çek-tiği 450 milyonun hepsini de en yüksek satış miktan 2 milyar olan hazine bonosuna yatırmış. Yani Çiller hazineyi düze çıkarmak ve vatandaşla hizmet için çikardığı yüksek kârı hazine bonolarını, vatandaşları devlet bankalarının kuyruğunda beklerken haksız bir şekilde kapatmış. Halk arasında bir de-miz" bir yüz takınmaya çalıştı.

yım vardır. "Özrü kabahtından büyük"

Çiller'in mal varlığının araştırılmaması, yolsuzluklarının, hırsızlıklarının ortaya çık-masını istemeyen grubun başında ise faşist MHP geliyor. Yalnızca mecliste red oyu ver-mekle yetinmiyorlar. Olgarşının bu sadık uşakları çıkardıkları Ortadoğu adı gazetedede Çiller'i aklamak için bir yazı dizisi başlattılar: "Parlamentoda bir Başbakanın suyu neden ısınır-Batı dünyası intikam peşinde-Çiller ne-den hedef oldu". Çiller'in kahraman ilan edil-diği bu yazı dizisinde sivil-faşistlerin klasik ideolojik motiflerinden biri kullanılmış: "Türke Türkten Başka Yoktur Dost Millet". Söзде batının ve lekeli burjuvazinin çıkarlarına dokunan Çiller, halk için iyi bir şeyler yapma-ya çalıştından düşürülmek isteniyor."

Bak sen şu işe. Meğer işin içinde ne iş-ler döndürmüş! Şu CIA'nın kurdu olduğu MHP olmasa! "Batının oyunları'nı kimse-nin ruhu duymayacak. Siz göd kefereler siz! Demek kan doküzlükten sonra çanak yalayıcılık hal... Merak etmeyin, Türk milleti sizi o sallayıp durduğunuz kuyruğunuzdan asacak!

Size gelince hırsızlar sürüsü; siz de me-rak etmeyin. Belki bugün yetmiyor gücü hal-kın, ama yarın burnunuzdan fitil fitil getire-cek "han-ı yağma" istahıyla yediklerimizi. Halkı kandırıldığını sanmayın. 1700 yıl ön-ce "Çok laf yalansız, çok mal haramsız ol-maz" diyen Yunus gibidir bu halk. "Gayn ye-ter!" deyip ayağa kalkıldığını, bunu daha iyi anlayacaksınız! terememektedir.

Yüzsüzler açıkladı

"Vergi yüzsüzleri nihayet..."

dediler. Devletin kasasına 55.8 trilyon vergi borcu birkimş onlar özel birtakım yasa ve karamameler çıkarıldıktan sonra açıkladı(!) Oysa kamuoyunda "yüzsüzler" olarak bilinen bu kağıtçıların kim olduğunu, kimler olabileceğini emekçi halk pekala biliyor, tahmin ediyordu.

Bunları sözde teşhir etmeyi kendince bü-yük bir iş yapmış olarak gören siyasi iktidar-da da bunların kimliği makumdur. Bunlar sa-dece vergi yüzsüzü de değildir. Adan ve un-vanın açıklanmasında görüldü ki bunlar "si-gorta yüzsüzü" diye teşhir edilenlerin ta kendisidir. Aynı zamanda işçilerin, emekçi-lerin haklarını gasp ederek, işten alarak işçi-emekçi düşmanlığıyla ün salmışlardır. On-lar dolandırıcılıklarda, hırsızlıklarda devleti parmağının ucuna takıp oynatmış Hor-zumlar'dı, Uzanlar'dı, Hali Bezmen'ler'di...

Üstelik bu yüzsüzlerin, hırsızların ba-sını yine devlet çekiyordu. Balık yine baş-tan kokmuştu. Birinin diğerine diyeceği bir şey yoktu. Ancak aynı parmaklarından sacının telline kadar pisliğe batmış bulu-nan siyasi iktidar bunlarla bir kez daha "te-

Balık baştan kokuyor

Yüzsüzler sıralamasında 2 trilyon 18 milyar TL ile devletin iskenderün Demir Çelik işletmelerini başı çekiyordu. Bunu ikinci sırada yine devlet takip ediyordu; 2. büyük vergi borcu 1 trilyon 10 milyon ile Kar-demir'indi. Bunları ise bildiğimiz zenginler izliyordu. Has Holding, HİB- Narin Tekstil, Sumer Holding, Banker Kastelli, Mağa Deri, Günaydin, FB, GS, Ulusoy, Jumbo, Veb Ofset... en çok vergi borcu olanların bazı-larındı. Bunları da bildiğimiz hırsızlıktan, kazakçılıktan, spekülasyon yollarından düzen-baz politikalarıyla köşeyi dönmüş olanlar-dan, yıllardır tek bir kurus vergi ödeme-yenlerden oluşuyor.

Küçük esnafın tepesinden vergi me-murlarını eksik etmeyen, alacak vergi vs. kalmadığında da rüşvet alabilecek bir ba-hane bulan devlet, kendi yarattığı KIT ar-paklıklarından ve diğer holdinglerden ala-cakları karşısında acızdır. Çağlar'dan, Na-rin'lerden alacağını tahsil edememekte hatta kapısına gidecek cesareti dahi gös-

Yüzsüzlerin Pişkinliği

Teşhir edilmek yüzsüzler için hiç mi hiç bir anlam ifade etmiyor. Çünkü onlar bu konuda epeyce pişmiş durumdadılar. Örneğin işçi düşmanlığıyla ünlü Halit Na-rin "Vergi borcu olan vergi vermeyi şeref kabul eden insandır. Vergi vermeyen in-sanlar, muhatapsı olmayan insanlar, yüz-süzlerdir. Bugün vermeyorsa yarın vere-cektr." diyerek bu pişkinliğini açıkça dile getiriyor. Onlar bu pişkinlikleri sayesinde kısa yoldan devleti, halkı dolandırarak zengin oldular. Sendikalaşan işçiyi işten atmışlar, işçiyi aşgari ücrete mahkum et-mişler ve sigortaya prim ödemedi hep bir yerlerden çalarak semmaye birkimi sağ-lamışlardır. Bütün bunlara rağmen devlet-ten teşvik primleri bile almışlardır. Yani devlet bir bakıma bunları hırsızlığa teşvik etmiş veya hırsızlık yapmalarına, vergi, si-gorta borçlarını ödememelerine göz yum-muştur. Simdi kalkıp "yüzsüzleri teşhir edi-yüzlüğüdür."

Burjuvazi anılarını pazarlıyor

Burjuva basın tüm hızıyla, kamuoyunu yakın tarih konusunda "aydınlatma" cabasında. Direnişlerle çalkalanan ülke gündemini saptırmak, burjuva politikalarını aklamak ve halk düşmanlıklarını tescilli sınımları vataneşver gösterebilmek için burjuva basın ardi ardına anı-diziler hazırlayıp sunuyor. Türkiye'nin daha önce de kitap olarak çıkan "Yayınlanmamış Anılar"ıyla başlayan bu furya Turgut Özal'ın, Yusuf Bozkurt Özal'ın, "O Gece" adıyla medya kalemlerinin anılarıyla devam etti.

Televizyonda reklamları ve günler öncesinden birinci sayfayı kaplayan duyurularıyla yayınlanan bu anı dizilerinin hepside "yakın tarihe ışık tutma", "gerçekleri ilk kez açıklama" iddiasındalar. Hepsisi benzer şekillerde işlenen bu anı-dizilerde burjuvazi yakın tarihini aktıyor. Eli kanlı faşist katli Türkiye'nin birinden ölmesini seven, siyasetin kahramanı çekmiş, emekler bir politikacı olarak geliyor evimize. Amerikan uşağı'nı bir övünç meselesi yapan, ülkemizi Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin bir üssü haline getiren, Kürt halkına uygulanan katliam politikalarında birebir rol oynayan Özal'adeta evliyalanıyor. Hoşgörülü, Kürt halkının varlığını kabul eden, çözüm için tartışmadan yana olan, ülkesi için çok çalışmış, hatta çok çalışmaktan kalbi yorulmuş da ölmüş bir lider olarak tanıtılıyor. Bu anı diziler sayesinde koalisyondan demokrasiyi ve ülkeyi içine girdiği çıkmazdan kurtarmak için kurulduğunu, imzalanan protokole hiçbir şekilde kargılıklı çıkarların söz konusu edilmediğini, bu iki partinin MGK'nın hiçbir müdahalesi olmadan koalisyona kendi başlarına karar verdiklerini öğreniyoruz. Kısacası yalanın bini bir para. Burjuvazi Türkiye, Özal, Demirel, İnönü, Çiller, Karayalçın bu nezdinde düzenin kendisini uygulanan politikaları aktıyor. Bizlere ise "sokaktaki insan" olarak her gün aldığımız gazetelerdeki bu yalanlara inanmak, onlarla yalanlamak düşüyor. Açmışız, işsizmiş, yakılıp yıkılıyor, katledilmişmişüz; hepsini unuttur, dalar gideriz. Kendi gerçeğimizden kopar ve onların yalanı dünyasına seyrir oluruz.

Eğer safımızı iyi seçmemişsek!.

İşbirlikçilikte kararlı, uzlaşmacılıkta umutsuz bir adım

"Yeni Türkiye'yi yapılandırma projesi ile, bugünkü bozuk ve iflah olmaz ekonomik sisteme de son verilmesi, gerçek piyasa ekonomisinin kuralları işletilerek toplumsal refah ve barış sağlanmalıdır..." Bu ve benzeri ifadeler kendisine "İlberal" diyen birçok parti tarafından pek çok kez yinelenmiştir. Ancak bu ifadeler ANAP ya da DYP'nin parti tüzüklerinden değil geçmişte bol bol sosyalizm demagöji yapan, kendilerini işbirlikçilik ve uzlaşmacılıkta kanılanmış bir çevrenin legal bir parti öncesinde hazırlanmış taslağında alınmıştır.

Son günlerde **Denge Azadi** ve **Deng** dergilerinde yayınlanan ve tartışma konusu edilen bu taslağın temel sloganlarından birisi, "Yeni Bir Türkiye İçin Eğitim, Adil Ve Demokratik Uzlaşma". Parti öncesi olumsuz ismi, Yeni Demokratik Değişim Partisi Hareketi. Çalışmaları ise Türkiye'de İbrahim Aksoy, Kemal Yüksel, Refik Karakoç gibi isimler yürütmüştür...

Yukarıdaki alıntıda da anlaşılabileceği gibi partinin işkeltirici oluşuracak olan taslağı Türkiye'deki ekonomik, sosyal, siyasal sorunların "liberalleşme ve emperyalizmle daha sıkı ilişkiler yürütülecek" aşılabilmesi savunuluyor. Kraldan da krala kesilen işbirlikçiler mevcut işbirliğini de yeterli buluyorlar, oligarşiyi

"statükocu" bularak eleştiriyorlar. Oligarşi adına Avrupa Topluluğu ve Avrupa Birliği'nin dışına düşülmesinden kaygılanan bu işbirlikçi-reformist çevre, "Türkiye'nin siyasal rejiminden kaynaklanan sorunlarının Avrupa ile bütünleşmesini engellediği, en kısa zamanda Avrupa Topluluğu ile Gümrük Birliği'ne girmenin zorunlu olduğunu" vurguluyor.

Kürt milliyetçi çevreleri tarafından oluşturulan bu yapıyla Kürt ulusal sorunu konusunda emperyalizmin ve oligarşinin güdüme getirebileceği yeni politikalar karşısında "muhafazat kabul edilmek için" yoğun caba sarf ediliyor. "İşbirlikçi Kürt gerçeği"ni kabul etmeye hazır olan oligarşiye "Biz taraf kabul edilmeye adanmışız" sinyalleri gönderiliyor. Parti öncesi taslağıta ballandıra ballandıra uzlaşmacılığın erdemleri anlatılıyor. İsrail-FKÖ arasındaki "barış"ın bölgedeki barışa ve mutlak utumlanı canlandırdığı, Güney Afrika'da "tarıhsel uzlaşma" yapılarak beyazların zenciler üzerindeki zulmünün aşıldığı ve gerçek bir demokrasiye geçildiği, İngiltere-Fransa barış girişiminin sonunun çözümü için yeni bir dönem başlatıldığını uzun uzun anlatıldığı taslağıta Türkiye İran ve Suriye'nin bu gelişmelerden "ders çıkarmaması"ndan yakınıyor.

Kuşkusuz bu çizgi yeni değil. Kemal

Burkay'ın başını çektiği Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi (TKSP) kurulduğu 1975 yılından bu yana sosyalizm demagöji yapmayı da ihmal etmeden benzer şeyleri savunuyordu. Siyasi çalışma yapmayı dergi çıkarmak, belediye seçimlerine katılmak ve emperyalistlerin güdümünde Kürt ulusal sorunu üzerine toplantılar yapmaktan ibaret olarak gören bu çevre, silahlı mücadeleyi ise "marceracılık ve terörizm" olarak nitelendiriyordu. "Sonruların ancak görüşmelerle çözülebileceği" vurguluyor ama bugüne kadar legal bir siyasi parti kurmanın koşullarının olgunlaşmadığı belirtiyordu. Bugün ise "olgunlaşan koşullar" işbirlikçi, uzlaşmacılar için önemli bir dönüm noktası olarak görülüyor, sosyalizm konusundaki demagöjlere de gerek duyulmuyor artık.

Yeni Demokratik Değişim Partisi Hareketi de Kürt ulusal sorununun "barışçı ve demokratik" yollarla çözülebileceğini, "Özgür bir tartışma ortamının açılması", *Kürt halkının politik güçlerinin serbestçe örgütlenmesini ve sorununu diyalog yoluyla çözümünü engelleyen etkenlerin ve etmenlerin ortadan kaldırılması-na acilen ihtiyaç olduğunu* vurguluyor. Emperyalizme ve oligarşiye açıkça "Kürt halkı reformlarla teslim alınmak isteniyorsa, biz taraf olmaya hazırız" deniyor.

Kuşkusuz bugün bu işaretleri yalnızca Yeni Demokratik Değişim Partisi Hareketi vermiyor. Küçük burjuva, burjuva Kürt milliyetçisi olan irili-ufaklı birçok parti ve çevre de benzer vurgular yapıyor. Oysa işbirlikçilikte ve uzlaşmacılıkta sınır tanımamak, buna hazır olduğunu yüksek sesle haykırarak emperyalizm ve oligarşi tarafından "taraf olarak kabul edilmeye" yetmiyor. Halk içerisinde güç olmayan hareketler, çevreler ne kadar işbirlikçi olsalar da egemen sınıflar tarafından dahi "muhafazat" olarak alınmıyorlar, politik bir gücü olmadıktan işbirlikçilikleri de para etmiyor. Bu nedenle Yeni Demokratik Değişim Hareketi'nin işbirlikçilik konusundaki hokkabazlıklar ve kendi kendilerine "gelin güveyi olmaları" da hiçbir işe yarayanacaktır...

Türkiye halklarının sınıfsal ve ulusal kurtuluşu, emperyalizme karşı gerçek bir bağımsızlık kazanılmadan, oligarşi alaşağı edilmenden mümkün olamayacaktır. İsrail-FKÖ ve Güney Afrika'daki uzlaşmacılıktan alınacak ders, politik olarak muhafazat kabul edilmeden de bu gerçeği değiştiremediğidir. Bu gerçeği küçük burjuva ya da burjuva milliyetçi ideolojileri savunarak görememek, görmemekte ısrar etmek ise kendi halkına ihanet etmekten başka bir şey değildir...

Düzenin arayışları ve yeni bir parti hazırlığı daha

Düzen öylesine çürümüş durumda ki mevcut partilerin bir türü "umut" olamamasının ötesinde egemen sınıfların vitrine çıkarmaya çalıştığı her yeni liderin, partinin makayla da kısa sürede akıyor. Bugün tüm partiler bu durumda ve egemen sınıflar da bunun farkında. Bu nedenle politika vitrineye durmadan yeni yüzler, yeni partiler sürüyor. Bugün bunlar içerisinde en fazla olanı olanlardan biri de patronlukları politikacıya atılan Cem Boyner ve başını çektiği Yeni Demokratik Hareketi (YDH)...

Henüz bir parti olmasa da hızla tartışma çalışmasını sürdüren YDH'nin kurucuları çeşitli açıklamalarıyla burjuva basında boy gösteriyorlar. Burjuva basının köşe yazarları ise alternatifsizlikleri içinde bu yeni girişimi "taze bir soluk" olarak algılamakla meşgul.

YDH'nin kurucularından Hüseyin Ergün partiyi neden gerek duyduklarını anlatırken mevcut siyasi partilerin "demokrasi" için tehlike haline geldiğini belirtirken, "Önümüzde iki yol vardır. Sosyal ve siyasi yapıyı yeni bir zemine oturtmak ve yıkılan değerleri onarmak" diyor.

Düzenin "tehlükelerden" uzak olması için halkın yeni görüntülerle oyalanması gerekiyor, biçimsel de olsa, birtakım değişikliklere gerek duyuluyor. Sabah gazetesi yazarı Mehmet Ali Brand, Cem Boyner ve kurma hazırlığında olduğu partiyi desteklediğini vurguladığı yazısında bu durumu şöyle ifade ediyor: "...Zira bu düzen eninde sonunda değişecek. Bunu YDP değiştirmezse, bir başkası değiştirecek. İşte Refah da dü-

zen değiştirmenin bayraktardığı ile oy topluyor. Seriatı getirmek istediklerinden, Türkiye'yi bir din devletine dönüştürmek sloganıyla değil 'düzen değişikliği' sloganıyla oy kazanıyor." (18 Temmuz 1994, Sabah)

YDH, Kürt ulusal sorunu ve insan hakları konusunda "teski yöntemleri reddetmeden yeni açılımlar getireceklerini" de vurguluyor. YDH'nin 16 Temmuz'da İstanbul'da yaptığı ilk büyük toplantısında Cem Boyner, Kürt ulusal sorunu konusunda sunulan söylüyordu: "Bu iş kurşunla çözülür, ama sadece kurşunla değil... Mandela, hapiste kaldı, sonunda devlet başkanlığına çıktı, FKÖ'yü görürsünüz. Bizde de biraz cesaret olursa biz de yapabiliriz. Bizim onlardan neymiz eksik..."

Çelişkili gibi görünmesine karşın oldukça tutarlı olan bir yöntemden söz ediyordu Boyner. Emperyalizmin küçük burjuva milliyetçi hareketlerin silahlı mücadelelerini sona erdirmek için yıllardır uyguladığı klasik politikalarından başka bir şey değil önerdiği: "Ez ve uzlaş..."

İsrail, FKÖ karşısında bu yöntemi uygulamıştı, Güney Afrika'da da benzer bir yöntem uygulanmıştı. Şimdi ise Türkiye'deki küçük burjuva Kürt milliyetçisi hareketine karşı aynı yöntem uygulanabilir...

Bu politika emperyalizm için yeni olmasa da oligarşinin tümü açısından geleneksel politikaların dışına çıkmak riskli bulunabilmektedir. ABD ve Avrupa'nın Kürt halkı karşı şiddet kullanımına dün onay verirken bugün "reformların gündeme sokulmasını istemesi, insan

hakları ihallerinden söz etmesi çelişkili değildir. Emperyalizm bu yaklaşımla sopa politikasından vazgeçmemiştir. Onun söylediği bu işin sadece sapayla olmayacağıdır. Oligarşi bir bütün olarak çelişkili ve güçsüz yapılarından Osmanlıya uzanan işgalci-ilhakçı devlet geleneklerinden dolayı geleneksel yöntemlerden, ulusal baskı uygulamalarına son vermekten çeklinirken, emperyalizmle işbirliği içinde olan tekelci burjuvazi, düzenini rahatsızlamak için "reform" talebini dile getirmektedirler. İşte, Cem Boyner'in ve YDH'nin "reformist" bir imaj veren çıkışlarının kaynağında da bu gerçek yatmaktadır.

Düzenin çürümlüğü, yaşadığı derin kriz oligarşiyi biçimsel anlamda da olsa "yeni" yöntemler uygulamaya zorlamaktadır. Bu yöntemler ise hiçbir şekilde halkların çıkarlarına hizmet etmemektedir.

"Siyasi çözüm"den dem vuran oligarşinin bazı temsilcilerinin bu yönde tutumları olum-layan burjuva, küçük-burjuva Kürt milliyetçileri işte bu gerçeği görememektedirler. Dünyadan haberler verirken silahlı çıkışlar, radikal açıklamalar yerine genelde gülen egemen sınıflar arasındaki "uzlaşma", "barış", "diyalog" habercilerini öne çıkararak Özgür Ülkemiz gazetesinin, Cem Boyner'in yukarıda aktardığımız alıntısından da "Kürt sorununun çözülmesi için cesaret gerektiğini belirtin

Mevcut düzen partileri halkı oyalama, tepkileri yumuşatma özelliğini kaybettiğinde, burjuva siyaset sahnesine "yeni yüzler" sürüyor.

Boyner, FKÖ ve MANDELA DA TERÖRİSTİ" sözlerini başlığı çıkarması bu körüğü bir ifadesinden başka bir şey değildir. Oligarşi Boyner'in önerdiği "cesareti gösterdiğinde bu Kürt halkının cıkana bir "çözüm" mü gerektirir? Boyner'in sözlerinin bütünü okuyan hiç kimsenin bu soruya olumlu yanıt vermesi mümkün değildir. Evet, işin özü uzlaşmanın, "siyasi çözüm"ün, "barış"ın teslimiyet olduğunu anlayamayacaktır.

Polis hayali "suçlular" yaratıyor

Kadir YAVUZ

Amutluda oturan Kadir Yavuz polislerin özellikle son dönemlerde yaratmaya çalıştığı hayali suçlulardan yalnızca birisi. Her fırsatta gözaltına alınarak işkence yapılan Kadir Yavuz son olarak 18 Temmuz'da gözaltına alındı.

18 Temmuz sabahı Amutluda oturan ve polisle işbirliği yapan Recep adında bir faşist dövülenek özendi. Ona yardım gelene dayısı da silahla avajından vurdu. Olayın ardından polis Amutluda "suçlu" avına çıka ve yine Kadir Yavuz gözaltına alındı.

Aynı gün saat 13.30'da evine öğlen yemeği için gelen Kadir Yavuz'u polisler apar topar götürmeye çalışınca kardeşi ve komşuları karşı çıktılar. Bunun üzerine polisler herkese küfür ederek karakola götürerek dövmele tehdit ettiler. Evden zorla sürüklenerek gözaltına alınan Kadir Yavuz; Hissar Karakoluna götürüldü.

Karakolda Kadir Yavuz ile yüzleştirilen işbirlikçi kendisini dövülen arasında Kadir Yavuz'un olmadığını söyledi. Buna rağmen kıyasıya dövülen Kadir Yavuz polis tarafından her olayda gözaltına alınacağı ve hatta sokak ortasında infaz edileceği tehdidiyle karşılaştı.

Reyhanlı'da polis destekli sivil-faşist örgütlenmeler

Sivil-faşist örgütlenmeler Reyhanlı'da gündemde. 27 Mart yerel seçimlerinde sevgi, saygı, kardeşlik sloganları üzerinde seçim çalışmaları yapan sivil-faşistler polisler desteklemişti. MHP tüm bu desteklere rağmen seçimi kaybedince seçim bölgesindeki sandıklardan silahlı faşistlere kaçınıldı.

Faşistler özellikle Reyhanlı'da yaşayan Arap-Kürt ve Çerkez halkı üzerinde baskı oluşturmayı çalışmanın yanı sıra devrimci-demokrat memurlara da gözdağı vermeye çalıştılar. Bunun son örneği 13 Temmuz'da Cilvegözü gümrüğünde ambar memuru olarak çalışan Ahmet San ve Osman İçeli adındaki memurların faşistlerce tehdit edilmesi olayında yaşandı. Faşistlerce tehdit edilen iki memur tehdit edildikten yarım saat sonra geçirildikleri kaza sonucu yaşamalarını yitirdiler.

13 Temmuz günü davet edildikleri düğünde MHP'iler tarafından tehdit edilen Ahmet San ve Osman İçeli bu tehditlerle özellikle ilçe emniyet müdürü ve polislerin bulunduğu sırada karşılaştı. Polislerin müdahalesine tahammül edemeyen faşistler emniyet müdürüne ağır dölusu küfürler savurarak "Reyhanlı'da bir tane PKK'lı ve Dev-

Solcu bırakmayacağız" dediler.

Yapılan bu tehditlerden yarım saat sonra Ahmet San ve Osman İçeli trafik kazasında yaşamalarını yitirdiler. Ahmet San ve Osman İçeli'nin cesetleri Reyhanlı ile Cilvegözü istikametinin ters yönünde olmasına rağmen kendilerini tehdit eden MHP'ilerce Reyhanlı Devlet Hastanesi'ne getirildi.

Çalıştıkları işyerinde devrimci olarak tanınan iki memurun cenazelerini sahiplenerek devrimci-demokratlar olayın kaza değil cinayet olduğunu ve peşini bırakmayacaklarını söylediler.

Diğer taraftan Tekkebaşı Belediyesi'nden işçilerin işten çıkarılması protesto edildikçe belediye binası çevresinde "İşçi Kıyımına Son-Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" şeklinde Devrimci Sol Güçler imzalı yazılar yapıldı.

12 Temmuz şehitleri anıldı

12-14 Temmuz şehitlerini anma etkinlikleri geçtiğimiz hafta da devam etti. Direnme geleneğini kökleştirerek, devrime, kavgaya yeni değerler katarak şehit düşen 12-14 Temmuz savaşçıların mücadele bayrağını dalgalandıran devrimciler onları düzenledikleri anma toplantılarıyla ve devrimci eylemlerle anıldılar.

Ülkenin pek çok yerinde olduğu gibi yurtdışında da anıldı 12-14 Temmuz şehitleri. 10 Temmuz günü Köln'de düzenlenen bir gezi ile Sivas katliamı lanetlenirken, 2 Temmuz Sivas şehitleri ile 12 Temmuz şehitleri anıldı. Devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldıktan sonra 12-14 Temmuz direnişi, 12 Temmuz'un yaşandığı koşulları ve bugüne ışık tutan yaraları ortaya konuldu. Yapılan konuşmalarda, 12 Temmuz şehitlerinin devrim ve sosyalizm için koku-suzca ölümü göğüsleyerek düşmanı son nefeslerinde bile yeniliğe uğrattıkları vurgulanırken, 12 Temmuz şehitlerinin devrim ve sosyalizm bayrağını dölüm pahasına dalgalandırarak dünya devrimci-sosyalist hareketine örnek oluşturdıkları devrimci direnişleriyle dünyanın ezilen halklarına emperyalizme karşı direnme umudu taşıdıkları belirtildi.

Onların dalgalandırdığı devrim bayrağını asla yere düşürmeyeceklerini, yarattıkları gelenekleri kısıngaklıkla koruyacaklarını söyleyen devrimciler bir kez daha devrim sözü vererek and içtiler.

Dünü, bugünüyle Sivas'ın, Sivas katliamının anlatıldığı konuşmalarda ise 37 ilerici sanatkçı katleden gerici-faşistlerin düzenin bir parçası olduğu, katliamlar bizzat devlet gözetiminde

Onurla taşınan "Devrimci Solcu olma" ayrıcalığı

Ankara DGM'de Devrimci Sol davasından yargılanan M. Ali Beyhan ile Aysu Baykal 15'er yıl hapis cezasına çarptırıldı. 15 Temmuz günü yapılan mahkemede, M. Ali Beyhan ile Aysu Baykal yaptıkları savunmada "Devrimci Solcu olmayı ayrıcalık olarak kabul ediyoruz. Bu, devrimci olmanın, Devrimci Sol'da bir sıra neferi olmanın ayrıcalığıdır. Bu, elde silah saatlerce savaşmanın, ayrıca saatlerce çatışarak şehit düşenlerin yoldaşı olmanın ayrıcalığıdır. Bu ayrıcalığı taşımamın gururum taşıyoruz." dedikleri savunma sonras-

ında tutsakların avukatı Zeki Rüzgar savunma için ek süre istediği halde mahkeme heyetine kabul edilmedi. Ali Beyhan ve Aysu Baykal söz verildi. M. tarafından son söz verilerek TCK'nın 168/2 maddesi uyarınca 15 yıl ceza verildi. Bunu protesto eden tutsaklar Devrimci Sol bayrağı açarak "Cezalar Bizleri Yıldırılmaz", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadlemiz", "Yaşasın Silahlı Devrimci Birliklerimiz", "Yaşasın Devrimci Adaletimiz", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karatas" ve "Yaşasın Devrimci Sol" sloganları atıldılar.

15 Temmuz günü İzmir-Bornova'da Liseli Dev-Genç tarafından "12 Temmuz Şehitleri Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür" yazılı pankart asıldı. Tıp Fakültesi karşısına asılan bomba süsü verilmiş pankartın yanında bir Devrimci Sol bayrağının dalgalandığı bildirildi. Trabzon'da Devrimci Sol Güçler tarafından 15 Temmuz günü Tabakhane Köprüsü civarındaki bölgeye "12 Temmuz Şehitleri Yolunuzu Aydınlatıyor" ikerkil yazılarla yapıldı.

17 Temmuz'da Ankara'da yapılan bir anma ile DLM/Kılar 12-14 Temmuz şehitlerini andılar. Batıkent Halkevi'nde yapılan anmada şehitler panosu açılarak 12 Temmuz şehitlerinin bıraktıkları devrimci miras anlatıldı. Anmada kavgaya direniş türkülleri söylendi.

Karadeniz/Ereğli'de 12 Temmuz günü "12 Temmuz Şehitleri Yolunuzu Aydınlatıyor" başlıklı, 12 Temmuz şehitlerinin fotoğraflarının bulunduğu Devrimci Sol Güçler imzalı afişlemeler yapıldı.

Ankara Tavrı davası devam ediyor

Ankara DGM'de 18 Nisan 1993 günü yapılan Tavrı baskını sırasında gözaltına alınan 14 tutsağın davasına 15 Temmuz'da devam edildi. Tutsaklar mahkeme heyetinden duruşmayı izlemek üzere salonda bulunan 8 sivil polisin dışarı çıkarılması istedi. Polislerin işkenceci olduğunu ve mahkemede bulunmalarının amacının baskı unsuru yaratmak olduğunu belirten tutsakların bu

isteği mahkeme heyetine reddedildi. Mahkeme heyeti Başkanı Muammer Ünsöy duruşma salonlarının herkesine açık olduğunu söyleyerek davaya devam etti.

Bunun üzerine tutsaklar durumu protesto ederek salonu terk ettiler. Mahkeme heyeti duruşmanın güvenliğini bozdukları gerekçeyle tutsaklara bir sonraki mahkemeye getirilme cezası verdi.

Mahkemelerde tutsaklara saldırı

Ankara 2.No'lu DGM'de yargılanan Devrimci Sol davası tutsaklarından Mustafa Esen, Hakkı Gökhan Menet, Mehmet, İbrahim Tuna ve Necati Erbasan'ın duruşmasına devam edildi. 19 Temmuz günü yapılan duruşmada tutsaklar TCK'nın 168/2 maddesine göre 10 yıl hapis cezasına çarptırıldılar. Daha sonra bu ceza Terörle Mücadele Kanunu'nun 5. maddesi gereğince artırılarak 15 yıla çıkarıldı. Tutsaklar bu kararı

protesto ederek "Cezalar Bizleri Yıldırılmaz", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadlemiz" sloganlarıyla karşıladılar.

Bunun üzerine tutsaklara saldıran askerler tutsakları salonlardan dışarı çıkardılar. Bu durumu protesto eden ailelere ise Mahkeme Heyeti Başkanı Muammer Ünsöy "Terörist yetiştiriyorsunuz, biz ne yapalım" diye karşılık verirken hangi mantığa sahip olduğunu da göstermiş oluyordu.

Cezaevlerinde direnişler sürüyor

Cezaevlerinde devrimci tut-sakların direnişleri sürüyor. Süresiz açlık grevi Yozgat'ta 39. gününde kazanımla sona erdi. Aydın, Buca ve Malatya'da da süresiz açlık grevi devam ediyor.

Sivas Cezaevi'nde devrimci tutsaklar 21 Temmuz günü cezaevlerindeki hak gasplarını ve keyfi baskıları protesto için açlık grevine başladılar.

Malatya Doğanşehir Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol, PKK, TDKP ve TKP/ML-TIK-KO davası tutsakları 15 Temmuz'da yaptıkları basın açıklamasında beş gün protesto açlık grevi yapacaklarını duyurdular. Tutsaklar devlet terörünü, Kürdistan'daki katliamları ve cezaevleri genelinde süren baskıları protesto ettiklerini açıkladılar.

Çankırı Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları 19 Temmuz tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başladılar. Tutsaklar yaptıkları basın açıklamasında Aydın, Buca, Yozgat, Konya, Urfa vb. cezaevlerindeki direnişleri ve 20 Temmuz'da işçilerin, memurların ve tüm emekçi kesimlerin

genel grevlerini desteklemek için başlattıklarını belirttiler. Yozgat ve Aydın cezaevlerindeki tutsakların aileleri 17 Temmuz'da İHD Genel Merkezi'nde açlık grevine başladılar. Buca Cezaevi'ndeki tutsakların aileleri de 20 Temmuz'da yakınlarını desteklemek için ailelerin sürdürdüğü açlık grevine katıldılar.

Yozgat Cezaevi'nde 12 Haziran günü başlayan süresiz açlık grevi 39. gününde tutsakların taleplerinin kabul edilmesi üzerine sona erdi. Cezaevi idaresiyle yapılan görüşmelerde, İHD Genel Başkan Yardımcısı Av. Sedat Aslantaş ile MYK üyesi Kamil Ateşoğlu'na da hazır bulundu. Sağlık durumları ağırlaşan tutsaklardan Ali Şimdi ve Aslan Kaya ise taleplerinin kabul edilmesi üzerine tedaviyi kabul edip hastaneye kaldırıldılar.

Malatya Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları 17 ve

protesto ettiklerini belirttiler.

Malatya Cezaevi idaresi 15 Temmuz günü arama adı altında tam bir talana başladı. PKK'lı tutsakların kaldığı koğuşlarda gerçekleşen bu aramalarda insanlık dışı uygulamalar dayatılmaya çalışıldı ve tutsaklara cop ve kalaslarla saldırıldı. Saldırıda 10'u ağır olmak üzere 38 tutsak yaralandı. Devrimci Sol tutsakları PKK tutsaklarına yönelik bu saldırıları ilk olarak koğuş kapılarını vurarak ve sloganlar atarak protesto ettiler. Saldırı Gazetemiz yayına hazırlanırken, kapılara diğr sırada, Konya Cezaevi'ndeki açlık grevinin de kazanımına sonuğandığı öğrenildi.

yaklaşık dört saat sürdü. Direniş sonunda tutsaklarla görüşmeyi kabul eden cezaevi idaresi, bu tip uygulamalara bir daha başvuramayacağına dair söz verdi. Tutsaklara yönelik saldırıya cezaevi müdürleri de bizzat katılmışlardı.

18 Temmuz günü de mahkemeye çıkan Özgür Ünver adlı Devrimci Sol tutsağı iki faşist gardiyanın saldırısına uğradı. Bu saldırı da devrimci tutsaklar tarafından protesto edildi.

Gazetemiz yayına hazırlanırken, kapılara diğr sırada, Konya Cezaevi'ndeki açlık grevinin de kazanımına sonuğandığı öğrenildi.

Sağlıklı yaşam için istenen su

İzmir'de Eski İzmir semtine bağlı Yüzbaşı Serafettin, Özgür, Devrim, Umut, Cennet-çeşme ve Limonitepe mahallelerinde iki yıl önce su bağlatılacak diye alınan 330 bin liraya rağmen su sorunu hala çözülmemiş değil.

Büyükşehir ve Konak Belediye başkanları verdikleri vaatlere karşın hiçbir somut adım atmadılar. Bunun üzerine mahallelerden bir araya gelen halk, 13 Temmuz günü Konak Belediyesi önünde toplanarak Belediye Başkanı Ahmet Sarışın ile görüşmek istedi. Belediyedeki yetkililer ise bu sorunu Büyükşehir Belediye'sinin çözceğini, Büyükşehir Belediyesi'ne girmeleri gerektiğini söylediler.

Bu durum karşısında, Büyükşehir Belediyesi önüne giden halk, gösteri yaparak, su sorununun çözülmesini istedi. Eylem sırasında "Halk, Halkıyız Kazanacağız", "Sağlıklı Yaşam İçin Su İstiyoruz" sloganları atıldı. Büyükşehir Belediye Başkanı Burhan Öztürk'ta ile görüşmek isteyen mahalle halkı, başkanın olmamasından dolayı başkan vekili ile görüşerek toplantıdan destekleri verdiler. Başkan vekilinin su sorununu çözeceği sözü vermesi üzerine dağıldılar.

Çay Mahallesi halkı cezalandırılmak istemiyor

Mersin'in ANAP'lı Belediye Başkanı Okan Merzeci şu anda Mersin Ştieler Mahallesi'nde bulunan genelevi Çay Mahallesi'ne taşıma hazırlığı içinde.

Çay Mahallesi halkı, genelevin kendi mahallelerine taşınacağını haber alır almaz Çay Mahallesi Muhtarlığı önünde 15 Temmuz'da basın açıklaması yaparak tepkilerini dile getirdiler. Mahalle halkı Okan Merzeci'nin aslı olarak 27 Mart seçimlerinde oy kullanmayan, seçimleri boykot eden mahallelerinin bundan dolayı cezalandırılmak istendiğini vurguladılar. Çay Mahallesi halkı yerel seçimlere yüzde 90 oranında katılmamıştı.

Mahalle halkı adına basın açıklamasını okuyan Mustafa Doğan, mahallede bulunan belediye arazisine daha önce

18 Temmuz tarihlerinde yaptıkları açıklamalarda cezaevi idaresinin keyfi saldırılarını sağlık ocağı, yeşil alan ve ilkokul yapılmasını önerdiklerini, ancak bu önerilerin yanıtız bırakılarak genelev yapılması kararı alındığını belirterek genelevi tasvip etmediklerini, kendi mahallelerine taşınmasına da izin vermeyeceklerini, gerekirse ölümü göze alacaklarını ve yetkililerin bunu hesaba katarak hareket etmelerini söyledi.

Ahlaksızlık, fuhs ve kadın ticareti düzeninin temsilcilerinden olan belediye yetkilileri genelevin mahalleye taşınması durumunda ticaretin canlanacağını ve bunun mahallenin yararına (ı) olduğunu söylüyorlar. Mahalle halkı ise, bu tür "ticareti" sevenlere seslenerek, "Ticarete o kadar meraklı iseler, kendi evlerinin yanına taşınlar. Biz böyle ticaret istemiyoruz" diyorlar.

Dişarbakır'da devlet baskısı

Dişarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Kerwas köyü ve Meşle Mezrası 8 Temmuz günü askerler ve komucular tarafından basıldı. Uzun süredir köylüleri korucu olmaya zorlayan devlet güçleri, bu amaçla başarılı olamadıkları için köydeki ve mezradaki halkı cezalandırmak, göçe zorlamak için evleri ateşe verdiler. Köy ve mezrada az sayıda yaşlı yangından etkilendi. 200'ün üzerindeki köylü Dişarbakır'a göç etti.

Bismil ilçesine bağlı Sofya (Erler) köyünde ise 12 Temmuz günü askerler tarafından evler ve ekinler

yakıldı. Evleri aranan talan edilen köy halkı, köy meydanında toplanarak işkenceden geçirdi, işkence sonucu ağır yaralanan bir köylü ise Dişarbakır Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Dişarbakır'ın Çınar ilçesine bağlı Otosar köyü ise 14 Temmuz günü askerler tarafından basıldı. KURD-A'nın iletmiş bilgilerine göre halkı köy meydanında toplayan devlet güçleri köylülere işkence yaptılar ve 4-5 gün içerisinde köyü terk etmeleri tehditlerinde bulundular.

Dişarbakır'da kontrgerilla cinayeti

Dişarbakır'da 8 Temmuz günü kontrgerilla saldırısı sonucu bir kişi öldü, bir kişi de ağır yaralandı. İnönü Caddesi Karakozan sokakta terzi dükkanı bulunan Abdülkadir Yücel sabah saatlerinde işyerini açmaya giderken kontrgerillaun

saldısına uğradı. Abdülkadir Yücel kurşunların başına ve göğüsüne isabet etmesiyle hayatını kaybederken, yoldan geçen Zülküf Yoğurt adındaki bir kişi de saldırı sırasında kendisine isabet eden kurşunlarla ağır yaralandı.

Saimbeyli'ye askeri yığınak

Adana'nın Saimbeyli ilçesi devlet tarafından askeri yığınak bölgesi haline getirildi. Yaklaşık 4 bin nüfuslu olan ilçede bugün binin üzerinde asker, komando ve özel tim bulunuyor. Adana'dan Saimbeyli'ye getirilen askeri birlikler bir yıldır Oklukbaşı mevkiine yerleştiriliyorlar. Türk, Kürt ve Ermenilerin bulunduğu ilçede MHP'nin silahlı faşistler de devlet tarafından örgütleniyorlar.

Devletin askeri birliklerine üs yaptığı Oklukbaşı

Kağızman'da köy baskını

Kars'ın Kağızman ilçesine bağlı, Değirmendere köyünü 11 Temmuz günü basan askerler, gerillaya yardım ettikleri gerekçesiyle köy halkını işkenceden geçirdiler. Evlerin tümünü ara-

yakınlarında yaşayan halk sürekli askerlerin baskısı altında bulunuyor. Saimbeyli, Güllüsu arasında sık sık operasyon düzenleniyor ve hava karardığında halk için fildi bir sokağa çıkma yasağı uygulanıyor.

İlçede bulunan Kürt ve Ermenilerin yanında Alevi mezhebinden insanlar asker baskısı dışında sık sık sivil faşistlerin saldırılarıyla karşılaşıyorlar. Özellikle polis ve askerlerin cennete terziler saldırılarına sığınma tahası yapıyor.

Yarak talan eden askerler köy meydanında toplandıktan köylülere dipçikle vurarak işkence yaptılar. Baskın sonucu çok sayıda köylü de gözaltına alındı.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN

İhaneti yenmenin tarihi

Bu tarih bizim tarihimiz. Yengiler ve yenilgilerle, ihanetler ve kahramanlıklarla, geri çekilmeler ve atılımlarla dolu bir tarih bu. Tarih bu bölümünün son sayfasını geriye döndüğü olmayan bir zafere yazacağız. Yenilgilerden öğrenerek, ihanetleri asıp annarak, geri çekilmelerden güç alıp atılımları çoğaltarak ulaşacağız bu zafere.

Bu tarih kompartımanları, bilinmezlerin değil, açık sınıf savaşının tarihidir.

Bu tarih, burjuva politikacılarının kapalı kapılar ardında her şeyi halktan gizleyerek yapmaya çalıştığının tersine, devrimci politikanın halka açıklıkla biçimlendiği bir tarihtir.

Geçmişin günlerinde Haziran Yayınevi tarafından "Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin" adıyla yayınlanan kitap işte bu tarihin bir kesitini anlatıyor.

"Devrimci Sol gerçekten bölündü" mü? "Hangi taraf neyi savunuyordu?" "Onlar da Devrimci Sol bizzat diyorlardı. Burjuva basında, devrimci demokrat kamuyunda aylarca tartışıldı bu sorular. Kontregerilla halkta ve devrimlerde kuşkuyla, kaygıyla çoğaltmak için burjuva basın aracılığıyla "acaba"ları çoğaltmaya çalıştı. Devrimci hareket o süreçte açıklanmasıyla ve pratiğiyle yenildiği düşünülür. Bu yanlış açıklık politikasıyla, devrimci demokrasile; birimleri, alanları, komiteleri ve savaşçılarıyla çok geniş bir organizmanın yanıttıydı gerçekte. "Her Şey Birliğimiz ve Zaferimiz İçin" tüm partçalarıyla, tüm yönleriyle bu yanıtın belgesidir.

Kıtap, yayınevinin "İhanete karşı devrimci direnişin; gelenekleri, ahlakı, tarihi sahiplenmenin; devrimci demokrasinin tarihivdi yaşanmalar... İhanete karşı kazanan bu siyasal zaferin belgeleri, inaniyoruz ki, Türkiye devrimci aşından zengin bir birikimin ve onurun belgeleridir. Ve inaniyoruz ki, herkesin alacağı çok şey var bu belgelerden." (s.5) sözleriyle sunuluyor okura. Ve kitabın asil işlevi de burada oluyor ortaya.

Kıtap bu derin çakarılabilmesinin, bu birikimin özümsemlenmesinin malzemesini olabildiğince toplu olarak sunuyor okura.

"Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin", her şeyden önce bir bilgi ve başvuru kaynağı. "Devrimci Hareketle Darbe" olarak ikinci aşğılardan duyan, yorumlan sağdan soldan duyular üzerine şekillenen, su ya da bu nedenle sürecin, gelişmelerin bütününe vakıf olamayanlar açısından kuşkusuz kıtap öncelikli bu yanıyla, bu gözde okunacaktır. Darbeciliğin kronolojik gelişimi, ideolojik-politik analizi, gün gün, saat saat ve hemen her olay bazında ayrıntılarıyla yer alıyor.

"Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin", ikinci olarak belgesel bir nitelik taşıyor. Önderliğin tutsak edildiği gündün başlayarak tuttuğu günlük, tüm alanlar, birimler, komiteler adına yayınlanan onay belgeleri, deklarasyonlar süresince telifsel belgeleri oluşturuyor.

Tüm bu bilgilerin, belgelerin yayınlanmasının, tarih yazımının ötesinde de bir işlevi var kuşkusuz. Sürecin tümünü, gelişmelerin içini, nasılinı şöyle bir gözden geçirmek ve o süreçte yapılanlara bütünlüklü olarak bakabilmek ve tüm bunların ışığında da darbeciliği mahkum etmek işleştirmek.

Bilgi, belge, bakış açısı: her kıtap için sorulan ve sorulması gereken "Niçin ve nasıl okunmalı?" sorusunun yanıtı "Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin" somutunda, işte bu üç çerçevede verilebilir.

Darbe sürecini nedenli, niçini ve nasılıyla öğrenmek, belgelerine tanık olmak ve bu bilgi ve belgelerin toplamının sunduğu perspektifi kavramak... Tüm bunlar için okurlarımıza öneriyoruz kitabı. Önümüzde darbeciliği alt etmenin işleştirmesi gibi bir görevimiz olduğu için öneriyoruz... Ve sda öneriyoruz: Darbenin nasırlı bir ahlakı ve ideolojik çöküntünün ifadesi olduğunu, onların "tarafardan", "karnalardan söz ettiği dönemde devrimci hareketin kadrallarının nasıl ezici bir çoğunlukla darbeyi ve darbeciliği mahkum etmiş olduğunu ve solun desteğiyle darbecilerin kendilerinde suç işlemeye devam etme gücünü nasıl bulduklarını görmeleri için onlara da mutlaka okumalarını öneriyoruz. Bu kıtap darbe konusunda yeni bir muhasebe görevini inaniyoruz ki, herkeste öne kaçamayacakları bir biçimde koyacaktır yeniden.

"Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin" 13 bölümden oluşuyor.

Devrimci hareketin önderinin darbeciler tarafından tutsak edilmesinin sonrasında anlatılan "Kirişilmenin Günüğü" başlıklı yazı, kitabın da ilk yazısı... Kıtapta onu yine devrimci hareketin önderi tarafından darbecilerin tutsağı iken "kadrallara rapor verme" düşüncesiyle yazdığı, darbecileri derinden derinden "Bir Kara Mizah" yazısı izliyor.

Önderliğin ve hareketin kadrallarının sorunun çözümü için gösterdiği çaba ikinci bölümde yer alan belgelerde açıkça görülüyor. Üçüncü bölümde sorunun kadrallara açıklması, dördüncü ve beşinci bölümde ise alanların, birimlerin onay belgeleri ve deklarasyonlar yer alıyor. Altıncı bölüm, Devrimci Sol'un darbecilere yönelik kararlarını ve çağrılarını içeriyor. Bölüm yedi, darbecilerin bir kontra hareketi-ne dönüşmesi sürecini ve bu süreçte solun, oportünizmin tavını anlatıyor. Sekizinci bölüm darbecilerin tüm iğrençlikle, sahte özleştirilmeyle oplaak yüzlerinin ortaya serildiği, tek tek kişilik çözümlemlerinin yapıldığı bir bölüm olma özelliği taşıyor. Bu bölüm aynı zamanda kitabın en uzun bölümü. Çünkü darbecilerin özleştirilmesi, çirkefikleri, kişilik bozuklukları gerçekten yüzlerce sayfayı dolduracak uzunlukta. Bir başka bölümde şehitlerimiz var. Kadralların, halkın devrimci hareketi ve önderliğini sahiplenışı anlatılıyor sonraki bölümlerde de. Kuşatmayı yarmamızın, ihaneti zafere dönüştürmemizin tarihsel gelişim ve pratiği anlatılıyor. Kitabın son bölümü ise "Darbenin Bantelli" başlığını taşıyor. Darbe bir kara mizahtı. Ve zaman içinde de ibret verici mizah örnekleri koydu ortaya.

İhanetin sabahında, 13 Eylül'de neler söylenmiş darbeyi ve darbecilere ilişkin ve sonra neler oldu? Devrimci hareketin politik olgunluğu, duyarlılığı, sorumluluğuyla, her gün yeniden ve yeniden karılanan politik öngörülerle, oportünizmin sorumsuzluğu, duyarsızlığı, politik kurluğu ve fırsatçılığı birlikte yer alıyor kıtapta. Ve bunları yan yana okumak, görmek kuşkusuz büyük bir öğreticilik taşıyor. "Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve

Zaferimiz İçin", darbeciliğin alt edilmesi-nin, aşılmasının son noktasını koymayan bir aracı olarak görülmelidir. Belgelerde, yorumlarda ve bizzat sürecin kendi evriminde bu son noktasını nasıl konuşulacağına açıklanması da var. Darbeciliğin alt edilmesinde son noktayı koyabilmek, açıklar ki, darbeciliğin ideolojik-politik-örgütsel olarak her düzeye mahkum edilmesini işleştirmekle mümkündür.

Sorun devrimci harekette her an yeni bir darbe olasılığı kuşkusuyla, kaygıyla yaşamak, işkile bunun güvensizliğini yerleştirmek değildir. Tersine devrimci hareket önderliği, kadralları ve taraftarlarıyla, darbeciliği, kendine artık bir daha zemin bulamayacak şekilde mahkum etmiştir. Böyle bir olasılık olsa olsa darbeciliği, darbeyi mesrulaştırın sol aşından söz konusudur. Ancak "işleştirmekten" kast edilen darbecilik ideolojisi besleyen küçük-burjuva düşünce tarzının, davranış biçimlerinin hızla ve radikallikle üzerine gölmesinin gereğidir. Darbeciliğin mahkum edilmesini yüzysellikten çıkartıp bilincimizde derinleştirmek. Anımayı bilincimizde, yüreğimizde, pratiğimizde taşıyabilmektir.

Devrimci hareket darbeyi, darbecilik ideolojisine karşı mücadele sürecinde devrim tarihimize, devrimci literatüre mal olacak tespitler yapmıştır. Halkın bir katmanı olarak küçük burjuvazinin özlemelerinin, taleplerinin ve küçük burjuvazinin güç olma isteğinin bir "yöntemi" olarak darbeciliğin çözümlemesi yapılmış, iç düşmana karşı mücadelelerin teorisi, sistematiki oluşturulmuştur. Kıtap, aynı zamanda teorisiyle, pratiğiyle, iç düşmana karşı mücadelelerin kısa bir tarihidir.

Bilinir ve sık sık söylenir; Mücadelemiz emperyalizme karşıdır. Mücadelemiz oligarşiyeye karşıdır.

Mücadelemiz revizyonizme, oportünizme, reformizme, devrimci çizgi içindeki sağ ve sol sapmalara karşıdır.

Ve mücadelemiz içimizdeki "maymun"a karşıdır.

Devrimci bir hareket bu dört cephedeki kavgayı sürekli kitabıldığı ölçüde geliştir, güçlenir. Bu mevzilerden birinde geri-

"Devrimci Sol bölünmez demek, ideolojimiz, oportünizme uzlaştırmak, orta yol bulmak, zaaflarını üzerini örtmek, hareketimizin içinde yaşamasına göz yumarak bir savaş örgütünü fece uğrutmak demek değildir. Devrimci Sol bölünmez demek, sadece bu anı kurtarmak, geleceği görmemek demek değildir. Biz zaaflardan annarak, moral değerlerde oluşturulan tahribetin yaralarını sararak, birbirimize güvenip kenetlenerek zaferimizi, yareki devrimci halk iktidarını görmek istiyoruz..." (Deklarasyonlardan, sf.371)

lemek diğerlerinde de kaçınılmaz gerilemeler yaratır. Ama bu bütünselliğin ötesinde, özel olarak vurgulamak gerekir ki, sahip olduğu devrimci çizginin, geleneklerin, ükmenin ve kilelerin içinde bulunduğu objektif koşulların sınırsız bir gelişme alanı olduğu bir devrimci hareketin önderindeki en büyük engel sorunucundan başka bir şey değildir.

Bu bir paradoks gibi görünse de gerçek böyledir. Bir yanda, tanklarıyla, toplarıyla, atom bombalarıyla emperyalizm ve oligarşi; öte yandaysa düzenden kopa-mayan, kendini devrime motive edemeyen burjuva, küçük burjuva yanlarıyla, düzelen devrim arasında bir beyin ve yürek...

Darbeciliğe karşı mücadelenin işleştirmesi gereği işte bu noktada öne çıkar ve hayati bir önem kazanıyor.

"Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin", işte bu cepheye savaşabilmek için izlenmesi gereken yolu gösteriyor bize. Bu savaşta kullanabilmemiz için içi dopdolu bir cephaneliğin kaplarını açıyor.

Darbeciliğin Türkiye solunda bir daha yaşam şansı bulamaması için, darbecilik kırımın günlük yaşamımızın hiçbir anına, hiçbir davranış tarzımıza, faaliyetimize hiçbir biçimine bulamaması için bu cephaneliği sonuna kadar ve tek bir kurşunu bile boşa harcamadan kullanmalıyız.

"Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin"... Bu, darbeciliğe karşı mücadele sürecinin şiarıdır. Ve bugün bu şiar yine yol göstermeye devam ediyor. Darbenin alt edilmesi, sürecin tümünde bir küçük kesitir ve bir yanıyla bilimselir. Savaş halk kütüphaneye taşınacak bir zafere kadar sürdürebilmek ise iddialı olmaktan, iddialarımıza denk düşen bir yaşam biçimini terah etmekten ve sözünü ettiğimiz dört cepheye kavgayı sürekli kılmaktan, derinleştirmekten geçiyor.

"Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin", özvenyle, onurla, kararlılıkla, yoldaşlarına ve hareketine güvenle yazılan bir tarihtir. Ve bu özerinin, onurun, kararlılığın, güveninin bizi geleceğe, zafere taşıyacağının güncel bir kanıtıdır.

Kore halkı yalnız değil

Londra'da Devrimci Sol Güçler ve Defend Cuba Campaign (Küba Savunma Komitesi) tarafından yapılan çağrıyla Kore halkıyla dayanışma toplantısı düzenlendi. 17 Temmuz günü Londra Halk-De'nde yapılan toplantıda Kore halkıyla dayanışma duyguları dile getirildi ve Kim İl Sung anıldı.

Toplantıda Bağımsız Araştırmalar Enstitüsü, Communist Action Group (Komünist Hareket), All African People's Revolutionary Party (Bütün Afrika Halkının Devrimci Partisi), Black Unity and Freedom Party (Siyah Birlik ve Özgürlük Partisi)'nin yanı sıra toplantıyı düzenleyen Küba Savunma Komitesi ve Devrimci Sol Güçler adına bir konuşma yapıldı. Konuşmalarda ağırlıklı olarak Küba ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne yönelik emperyalist kuşatmaya rağmen sosyalizmin yaşatılmasının uluslararası devrimci hareketler açısından önemli vurgulanırken, Kim İl Sung ve kararı tavı da her konuşmacının söz ettiği noktalar arasındaydı.

Bağımsız Araştırmalar Enstitüsü adına konuşan temsilci Tüm dünya devrimci ve Kore halkı Kim İl Sung'un yasını tutmaktadır. Kim İl Sung, Ho Chi Minh ile birlikte Asya komünizminin en önemli liderlerinden biridir. Onun yaratığı Kore DHC yaşayacaktır çünkü Kore halkı

güçlü devrimci özellikleri olan bir halktır ve sosyalizmi savunmaya kararlıdır." diye başladığı konuşmasını sloganlarla bitirdi. İngilizce, Türkçe ve Kore dilinde atılan sloganlar salonda bulunanlara sahlepilildi: "Kim İl Sung Ölmüşsüzdür", "Kore'den ve Küba'dan Elinizi Çekin", "Yaşasın Enternasyonalizm", "Yaşasın Devrimci Sol-Kahrolsun Emperyalizm".

Devrimci Sol Güçler adına yapılan konuşmada ve dağıtılan bildirilerde ise "... Emperyalizme vurulan her darbe, sıkılan her kurşun halkların özgürlüğünü daha da yakınlaştıracaktır... Devrimci Sol her zaman emperyalizmin ve işbirlikçilerin korkulu rüyası olmaya devam edecektir. Silahlarımız emperyalist hedefleri ve onların yerli işbirlikçilerini vurmaya devam edecektir." denildi.

Temsilcilerden sonra söz alan bir İngiliz devrimci de Kore ile ilgili tezlerini aktarıırken başka bir noktaya dikkat çekiyordu: "Kore'de diktatörlük var diyorlar, oysa doğru değil. Ben İrlanda'yı da, Türkiye'yi de gördüm, sokaklarında panzerler, askerler ve polisler geziyordu. Kore'de bunlar yok. Panzerler, askerler, polisler diktatörüklerde halka korku salmak için sokaklarda geziler. Kore'de sokakta ve tüm Korelilerde bir önderlik sevgisi var. Onunla her şeyiyle bütünleşmeler."

"... Emperyalizme vurulan her darbe, sıkılan her kurşun halkların özgürlüğünü daha da yakınlaştıracaktır... Devrimci Sol her zaman emperyalizmin ve işbirlikçilerinin korkulu rüyası olmaya devam edecektir. Silahlarımız emperyalist hedefleri ve onların yerli işbirlikçilerini vurmaya devam edecektir."

O tüm Korelilerin önderiydi

Kim İl Sung'un cenazesi de yaşamı gibi görkemli oldu. Kuzey Kore halkının, "sevgili lider" dediği Kim İl Sung'un naaşı ziyaret etmek istemesi ve 17 milyon Korelinin ziyaretine rağmen ziyaretlerin sürmesi nedeniyle cenaze töreni ancak 19 Temmuz günü yapılabildi. Tören sırasında birlerce Korel önderlerini son kez görebilmek için yollardaydı. Kore DHC'de bunlar yaşanırken Kim İl Sung'un cenaze töreni Güneyli işbirlikçi yönetim ve Amerikan emperyalizmi için büyük sorun oldu.

Kim İl Sung'un yaşamı boyunca Kore DHC ile birleşmeye çalıştığı Güney Kore'de halk devrimci önderin cenazesine katılmak için yollara döküldü. Güney Kore hükümeti cenazeye katılımı yasaklamakla sorunu çözemeyince Kuzey-Güney sınırında birikenlerin engellenmesi için Amerikan askerleri halka saldırdı. Çünkü Pentagon tarafından beslenen Güney Koreli askerler yetersiz kalmışlardı.

Kore DHC'na geçişler yaşanırken Güney Koreliler ve özellikle muhalefetin başını çeken Kore gençliği Kim İl

Sung'unasına büyük gösteriler düzenlediler ve gösterilere daha da eden posterler dağıttılar. Anti-emperyalist geleneklerini sürdüren öğrenci gençlik Kim İl Sung'u mücadelesinde yaşatırken, olaylar sırasında gözetilene alınan yüzden fazla yalızın yılmaz savunucusu ve öğrencinin vatana ihanet suçlamasıyla yargılanacakları açıkladı.

İki Kore'nin birleşmesini sağlamak "vatan hainliği" ama dünya halkları, Kim İl Sung'un emperyalizmin emrinde kendi ölümü ardından aynı üzüntüyü halkına karşı savaş açmak "vatanseverlik"... İşte işbirlikçiler-

dahi vatan sevgisi. Arada sınırlar, emperyalist duvarlar olsa da Kim İl Sung tüm Korelilerin önderiydi, öyle olmaya da devam edecek... Bu arada Kim İl Sung'un ölümü üzerine Castro "O, sosyalizmin yılmaz savunucusu ve öğrencinin vatana ihanet suçlamasıyla yargılanacakları açıkladı. Castro ile birlikte sosyalizmi ve anti-emperyalist değerleri savunan "vatan hainliği" ama dünya halkları, Kim İl Sung'un emperyalizmin emrinde kendi ölümü ardından aynı üzüntüyü halkına karşı savaş açmak "vatanseverlik"... İşte işbirlikçiler-

ABD Haiti'yi işgale hazırlanıyor

"Yeni dünya düzeniyle birlikte dünyanın gelişti ülkelerinde askeri müdahalelerde bulunan emperyalizm girdi de gözüne Haiti'ye girdi.

ABD emperyalizmi, Haiti hükümetinin ülkede bulunan BM, insan hakları gözlemcilerini sınır dışı etme kararını almasının ardından bölgeye asker yığdı ve müdahaleye hazırlanıyor. ABD emperyalizmi hazırlanıyor, askeri müdahaleye gerekçe olarak "Haiti'deki askeri cunta yönetiminin insan hakları ihlallerine son vermek" ve "Ülkede bulunan Amerikan vatandaşlarının can güvenliğini sağlamak" olduğunu belirtiyor.

ABD, Grenada ve Panama işgallerini de Amerikan yurttaşlarını koruma bahanesiyle bağlatmıştı. ABD girdi 80 yıl aradan sonra Haiti'ye tekrar müdahale edileceğini açıklıyor. Haiti'ye ilk olarak 1915 yılında müdahale ederek işgal eden ABD, 1934 yılına kadar bu ülkeyi Orta Amerika'daki diğer halklara karşı tehdit unsuru olan bir üs olarak kullanmıştı.

Adi kontrolden, ile birlikte anılan ve yeni-sömürge ülke yönetimlerine aklı hocalığı ya-

pan, kurallarıyla onların koruyucularını eğiten Amerikan Savunma Bakanlığı (Pentagon) girdi insan hakları adına Haiti'yi ne kadar gubuk işgal edileceğinin provalarını yapıyor. 1991 Eylülünde Aristide'yi darbe ile devirerek yönetime gelen General Raoul Céras'le ters düşen ABD emperyalizmi, "Haiti'deki Amerikan vatandaşlarını tahliye etme hazırlığı" adı altında bölgeye 5 bine yakın deniz piyadesi ve 16 savaş gemisi yığdı.

ABD Başkanı Clinton şimdiden "insan hakları adına gerekirse silaha başvururuz" diyerek dünya kamuoyunda işgal için destek arıyor. ABD'nin müdahale konusundaki aceleliğinin bir nedeni de ABD'ye sığınmaya çalışan Haitililerin sayısının gün geçtikçe artması. ABD emperyalizmi yaptıklarını insan hakları adına savunurken ülkelerinden ayrılmak zorunda kalan Haitili sığınmacıları ülkesine kabul etmiyor. Emperyalizm, Haitili muhtemilleri kendi topraklarına yerleştirmek yerine Küba adasında işgal altında tuttuğu Guantanamo deniz üssüne yerleştiriyor.

İngiltere'de "Devrimci Sol Timi"

İngiliz polisi 1993 Ağustos ayından bu yana Devrimci Sol Güçlere yönelik baskı ve provokasyonlarına hız verdi.

Düzmece iddialarla bugüne kadar gözaltına aldığı 15 kişiden 7'si 8 aya varan sürelerle cezaevinde kaldılar.

Scotland Yardın kurduğu "Devrimci Sol Özel Timi" üstte Kuzey Londra'da Türkiyeli faşistlerin, ero ve silah tüccarlarının asılsız ihbarlarına dayanarak, devrimciler hakkında gerçek olmayan iddialar ortaya atıyor. Bu saldırılara tekeli İngiliz basını da yürüttüğü karalama kampanyası ve polis kaynaklı yalan haberleriyle ortak oluyor.

"Devrimci Sol Özel Timi" geceyarıları silahlı ekipleri evlerin kapılarını kırarak baskınlar düzenliyor, insanları sokak ortasında kafasına silah dayayarak gözaltına alıyor. Derneklerin ve evlerin telefonlarını dinleyerek, devrimcilere gözdagi vermeye çalışan İngiliz polisi, Türkiyeli esnafın dükkanlarını tek tek dolaşarak insanlardan Devrimci Sol Güçleri ihbar etmelerini istiyor. Ayrıca Mücadele gazetesinin dağıtımını da engellemeye çalışan polis, dağıtım yapanları zehirliyor.

İngiliz polisi, tüm çabalarına rağmen, devrimciler hakkında ileri sürdüğü hiçbir iddialı kanıtlamamış. "Zorla para toplama ve yasadışı faaliyetle bulunma" iddiaları mahkemelerde çürütüldü. İngiliz polisinin sıkı ilişkilerde bulunduğu uyuşturucu ve silah kaçakçıları ile faşistlerin ortak çabası boşa çıktı. Ve bugüne kadar tutuklanan Devrimci Sol Güçler taraftarlarının tamamı serbest bırakıldı.

İngiliz polisi bu çaresizliğini örtmek için bir devrimciye komple kurarak 5 yıl ceza almasına neden oldu. Silahla yakalandığı iddia edilen devrimci, silahla parmak izi bulunmanasına ve silahın gözaltına alındıktan üç saat sonra ortaya çıkmasına rağmen polisin yalan ifadesi sonucu ceza aldı.

Devrimci Sol Güçler tüm bu saldırılara provokasyon faaliyetleriyle ilgili olarak yaptıkları açıklamada "İngiliz emperyalizminin bu saldırılarına ve bundan sonra sürececek saldırılara karşı mücadelemizi yükselterek cevap vereceğiz. Emperyalistler ve Türkiyeli işbirlikçileri onların ve devrimci hareketin kararlılığını biliyorlar. Bu nedenle ağızımıza saldırmaktalar" dediler.

Muhasebeye çağrımızdır

- Biz darbeyi ezdik. Biz darbeyi ve darbeciliği ezerken, TKP-ML gibileri, darbecileri meşrulaştırıp, kollamalarıyla bu çürümüşlüğü çok daha köklü bir biçimde içlerinde büyüttüler. Kanıtı, bugün yaşadıklarıdır.
- TKP-ML kendi iç sorununu tartışırken bile devrimci harekete ve önderine saldırmaya devam ediyor. Birbirlerini darbecilikle, tasfiyecilikle suçlayanlar, darbeciliği mahkum etmek yerine iki taraf da aynı komplocu, entrikacı kafa yapısı ve suçluluk psikolojisiyle devrimci harekete saldırmakla meşguller. TKP-ML, dün darbe gibi karşı-devrimci bir yöntemi desteklemek pahasına Devrimci Sofa saldırarak umduğunu bulamadı. Bugünden sonra da bulamayacak.
- Koruduğunuz, kolladığınız darbeciler yok artık. "Kendi darbecilerinizle" baş başasınız... O ünlü demokrasiniz, anı-şanlı organlarınız, övüne övüne bitiremediğiniz kolektifliğiniz ve de işlerliğiniz neden darbeyi engelleyemedi acaba? Bunu sormalısınız kendinize...
- Yalnız TKP-ML'yi mi? Hayır! Darbeciliğe kol-kanat geren, onları meşru gören tüm grupların önünde aynı olasılık ve dolayısıyla aynı zorunluluk vardır. Çağrımız tüm soladır.

Yazısı Sayfa 12-14'te

Düzenin "sol"u düzenle birlikte tükeniyor

- 27 Mart '94 seçimleriyle toplam oy oranı yüzde 23'lere düşen sosyal demokratların çöküşü 10 Temmuz seçimlerinde de sürmüştü ve sosyal demokratların iflası bir kez daha belgelenmiştir.
- Düzenin güçsüzlüğü kendi solu bile sol olmaktan çıkaracak kadar derindir. Çeşitli kontrol mekanizmalarıyla "sosyal demokrat" etiketli partileri denetim altında tutan sistem, onları içine soktuğu "milli mutabakat" ile bu etiketi anlamsızlaştırmış, onları kimliksizleştirmiştir.

Yazısı Sayfa 10'da

ÖZELEŞTİRİ YAŞAMLA BÜTÜNLEŞTİĞİNDE ANLAM KAZANIR

- Mücadele kendisine ve yoldaşlarına karşı açık sözlü insanların işidir. Yaşanan sorunları, ortaya çıkan bata ve eksiklikleri eleştirirken de, bunların nedenlerinin kavranıp bilince çıkarılması sırasında da bu açık sözlülük ve samimiyet devrimci hareketi sahiplenmenin bir ifadesi olarak kendini ortaya koyar.
- Bilince çıkarılmayan, pratikle bütünleşmeyen bir özeleştirici günah çıkarmadan öte bir anlam ifade etmez. Özeleştirici gerçek anlamını ancak pratiğe yansıdığında, yaşamla bütünleştiğinde kazanacaktır.
- Eleştiri-özeleştirici mekanizması devrimci çalışmanın ayrılmaz bir parçası olarak kurumsallaştırılmalı, kolektif bir işlerliğe kavuşturulmalıdır.

Yazısı Sayfa 11'de

Burkay ya da Boyner ya da...

ALTERNATİFSİZLİĞİN ALTERNATİFLERİ

- Reformist, milliyetçi Kürt gruplardan yeni legal parti hazır! İşbirlikçilikte kararlı, uzlaşmacılıkta umutsuz bir adım: Yeni Demokratik Değişim Partisi Hareketi

- Cem Boyner'in Yeni Demokrasi Hareketi Kürt ulusal sorununa emperyalizmin "eski" formülünü öneriyor: "Er ve uzlaş..." Burjuvazi siyasal sahnesine "yeni yüzler" sürmeye çalışıyor. Ama düzenin "en yeni" olma iddiasındaki siyasetçileri bile MGK politikaları dışında politika üretmiyorlar.

Yazısı Sayfa 8'de

KİM İL ŞUNG'U ON MİLYONLAR UĞURLADI

- Kuzey Kore devriminin önderi Kim İl Sung milyonlarca kişinin katıldığı cenaze töreniyle toprağa verildi. ABD işgaline ve ülkenin bölünmüşlüğüne karşı sık sık eylemler düzenleyen Güney Kore öğrenci gençliği, iktidarın tüm yasaklarına rağmen, Kim İl Sung'u protesto gösterileriyle uğurladılar.
- ✓ ABD emperyalizmi Haiti'yi işgale hazırlanıyor.
- ✓ Londra Halk-Dev'de Kuzey Kore ile dayanışma toplantısı.

Yazısı Sayfa 22'de

